

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHARLES BUKOWSKI

Kasabanın En Güzeli Kızı

Sevimli Bir Aşk Hikâyesi

parantez

Charles BUKOWSKI
KASABANIN EN GÜZEL KIZI
SEVİMLİ BİR AŞK HİKÂYESİ

Çeviri: Avi Pardo

Cass, beş kızkardeşin en küçüğü ve en güzeliydi. Kasabanın en güzel kızıydı Cass. Yarı Kızılderili. Esnek ve tuhaf bir vücudu vardı, yılanvari ve şehvetli; gözleri ise vücudu ile son derece uyumlu. Sıvı halinde akan bir ateşti. Girdiği şekle sığmayan bir ruh. Uzun, parlak, ipek gibi saçları her hareket ettiğinde sağa sola dalgalanırdı. Ya çok neşeliydi ya da hüzünlü. Arası yoktu Cass'ta. Onun için deli diyenler vardı. İçi ölmüş olanlar. Onlar anlayamazlardı. Erkeklerin umurunda değildi deli olup olmadığı. Bir seks makinesiydi Cass onların gözünde. Cass onlarla dans eder, flört eder, ama bir iki istisna dışında iş yatmaya gelince bir yolunu bulup başından savardı.

Kızkardeşleri onu güzelliğinden yararlanmamakla, aklını yeterince kullanmamakla suçlardı. Oysa hem akıl vardı Cass'ta hem de ruh. Resim yapar, dans eder, şarkı söyler, alçıdan heykelcikler yapar, birileri ruhen ya da bedenlen incindiğinde içinde duyardı acılarını. Pratik bir zekâsı yoktu işte, farklı çalışırdı beyni. Kızkardeşleri önce onu kendi sevgilerini cezpt ettiği için kıskanırlar, sonra da sevgililerinden yararlanmadığı için kızarlardı. Çirkin erkeklere müşfik davranır, yakışıklı erkeklerden öğrenirdi. "Hayat yok onlarda" derdi. "Mükemmel kulaklarından ve burunlarından başka bir bok düşünemezler. Yüzeyseldirler. İçleri yoktur..." Deliliğe yakın bir mizacı vardı; mizacına delilik diyenler de.

Babası alkolden ölmüş, annesi başkası ile kaçıp kızları kaderlerine terk etmişti. Kızlar önce bir akrabalarının yanına sığınmış, akraba da onları bir manastıra yerleştirmişti. Manastır berbat bir yerdı. Özellikle Cass için. Diğer kızlar onu kıskanmış, kızların hemen hepsiyle dövüşmüştü. Sol kolu baştan aşağı jilet izleri ile kaplıydı. Sol yanağında da bir iz vardı, ama bu onu daha da güzelleştiriyordu.

Manastırdan ayrıldığıının ertesi günü Batı Yakası Barı'nda tanıdım onu. En küçükleri olduğu için kızkardeşlerinden sonra ayrılmıştı manastırdan. Tek kelime etmeden gelip yanıma oturdu. Kasabanın en çirkin adamıydım; bu yüzden seçmişti beni beklide.

"İçki?" diye sordum.

"Tabii, neden olmasın?"

Kayda değer fazla bir şey yoktu konuşmalarımızda. Öyle bir havası vardı Cass'ın. Beni seçmişti, o kadar basitti onun için. Rahattı. İçkiyi seviyor, fazlaca içiyordu. Yaşı tutmadığı halde bara girmeyi başarmıştı. Sahte bir kimliği vardı belki de, bilmiyorum. Her neyse, her tuvaletten dönüp yanıma oturduğunda erkeklik gururum kabarıyordu. Sadece kasabanın değil, ömrümde gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi. Kolumu beline dolayıp öptüm onu.

"Güzel buluyor musun beni?" diye sordu.

"Evet, ama başka bir şey var sende... görünümünle ilgili değil."

"İnsanlar beni güzel olmakla suçluyor, gerçekten güzel miyim sence?"

"Güzel sözcüğü yeterli değil."

Cass elini çantasına soktu. Mendilini alacağını sandım. Uzun bir saç iğnesi çıkardı. Davranmama fırsat tanımadan iğneyi yandan burnuna geçirdi, burun deliğinin hemen üstünden. Korku ile karışık bir bulantı hissettim. Bana bakıp güldü. "Hala güzel buluyor musun beni?" İğneyi çekip mendilimi kanayan burnuna tuttum. Barmen ve çevredekiler yediği haltı görmüşlerdi. Barmen yanımıza geldi.

"Bana bak," dedi Cass'a, "bir daha sapıtırsan kendini dışarıda bulursun. Senin oyunlarına ihtiyacımız yok!"

"S.ktir git, lan" dedi Cass.

"Ona hakim ol," dedi barmen bana.

"Sorun yok," dedim.

"Burun benim, ne istersem yaparım burnumla," dedi Cass.

"Yapma," dedim. "Canım yandı."

"Ben burnuma iğne sokunca senin canın mı yanıyor?"

"Evet. Gerçekten."

"Peki, bir daha yapmam. Neşelen biraz."

Öptü beni gülerek. Bir eliyle de mendili burnuna bastırıyordu. Bar kapanınca kaldığım eve gittik. Bira içip sohbet ettik. Sıcak ve sevecen olduğunu işte o zaman sezmeye başladım. Farkında olmaksızın sunuyordu kendini. Yine de bazen vahşi, tutarsız bir tavır takınıyordu.

Schitzi. Harikulade, ruhani, kutsal bir Schitzi'ydi. Deyyusun biri günün birinde sonsuza dek mahvedecekti onu. Ben olmam inşallah, diye geçirdim içimden.

Yatağa girdik. Işığı söndürdükten sonra, "Şimdi mi istersin, yoksa sabaha mı?" diye sordu.

"Sabah," dedim ve sırtımı döndüm.

Sabah kalkıp kahve yaptım, yatağa getirdim.

Güldü. "Geceyi pas geçen ilk erkeksin," dedi.

"Boş ver," dedim. "Hiç olmasa da olur."

"Hayır," dedi. "İstiyorum. Bekle, biraz tazeleneyim."

Banyoya girdi Cass. Kısa bir süre sonra döndüğünde soluğumu kesti; uzun siyah saçları, ağzı, gözleri, her yeri pırıl pırıldı. Rahat bir tavırla sergiledi vücudunu, iyi bir şey sergiler gibi. Yatağa girdi.

"Hadi gel, sevgilim."

Yanına uzandım.

Kendini vererek ama telaşsız öpüşüyordu. Ellerimi teninde, saçlarında gezdirdim. Birleştik. Sıcak ve dardı. Sevişmeyi uzatmak için ağır bir tempo tutturdum. Gözlerimin içine bakıyordu.

"Adın ne?" diye sordum.

"Ne fark eder?" dedi.

Güldüm ve devam ettim. Giyindikten sonra onu arabamla barın kapısına bıraktım, ama zordu onu unutmak. İşsizdim o sıralar, öğlen ikide uyandım, sonra kalkıp gazeteyi okudum. Elinde kocaman bir incir yaprağıyla geldiğinde küvete gömülmüştüm.

"Biliyordum küvette olacağını," dedi, "bu yüzden şeyini örtmen için incir yaprağı getirdim sana."

Yaprağı suyun üstüne bıraktı.

"Nereden bildin küvette olacağımı?"

"Ben bilirim."

Her gün ben küvetteyken geliyordu. Değişik saatlerde banyo yapmama rağmen. Yaprağı da unutmuyordu. Sonra sevişiyorduk.

Birkaç kez telefon etti. Bir gece sarhoşluktan ve çevreye rahatsızlık vermekten tutuklandı, kefaletini ödeyip onu çıkarmak zorunda kaldım.

"Orospu çocukları," dedi, "birkaç içki ısmarladıkları için donuma girebileceklerini sanıyorlar."

"Sana içki ısmarlamalarına izin verdiğin an başına belayı sarıyorsun."

"Sadece vücudumla değil, benimle de ilgilendiklerini sanıyorum."

"Ben seninle ve vücudunla ilgileniyorum. Vücudunu aşip seni keşfedecek erkeklerin sayısının çok olduğunu sanmıyorum ama."

Altı ay uzak kaldım kentten, eyalet eyalet dolaşıp aylaklık ettikten sonra döndüm. Gitmeden önce Cass'la tartışmıştık gerçi, ama ayaklarım karıncalanmaya başlamıştı zaten, hem döndüğümde onu bulamayacağımdan emindim. Batı Yakası'na girip bir içki söyledim, yarım saat sonra içeri girip yanıma oturdu.

"Döndün demek, it?"

Bir içki ısmarladım ona. Boynuna kadar kapalı bir elbise vardı üstünde. Böyle giyindiğine Tanık olmamıştım daha önce. Gözlerinin altına başları camdan iki toplu iğne saplanmıştı. Sadece başları görünüyordu toplu iğnelerin.

"Allah kahretsin dedim!" dedim, "Hala güzelliğine zarar vermeye çalışıyorsun."

"Yok canım, moda bu," dedi.

"Delisin."

"Özledim seni," dedi. "Başkası var mı?"

"Hayır, sadece sen. Çalışıyorum ama. Ücretim on dolar. Sana bedava."

"Çıkar şu toplu iğneleri."

"Hayır, çok moda."

"Üzüyorsun beni."

"Emin misin?"

"Lanet olsun eminim."

Toplu iğneleri gözlerinin altından yavaşça çekip çantasına soktu. "Güzelliğinle neden

uğraşıyorsun? Kabullensene?”

“Başka bir şey gördükleri yok da ondan. Bir bok değil güzellik. Uçar gider. Çirkin olduğun için talihlisin. Biri seninle ilgilendiğinde başka bir şey için olmadığını biliyorsun.”

“Pekala,” dedim. “Talihliyim.”

“Çirkin olduğunu ima etmek istemedim. Başkaları için çirkin olabilirsin. Harikulade bir yüzün var aslında.”

“Teşekkür ederim.”

Birer içki daha içtik.

“Neler yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiç. Bir bok yapmak gelmiyor içimden. İstek duymuyorum.”

“Ben de. Kadın olsaydın kendini satardın.”

“Bir sürü yabancı ile o denli yakın ilişki içinde olmak istemezdim. Yılardım”

“Haklısın. Yıldırıcı, her şey çok yıldırıcı.”

Birlikte çıktık bardan. Sokakta yanımızdan geçenler Cass’a bakıyorlardı. Hala çok güzeldi, her zamankinden daha güzeldi belki de.

Evime gittik. Bir şişe şarap açıp sohbet ettik. O anlattı ben dinledim, sonra ben anlattım. Akıcı ve rahat bir sohbet. Kendi sırlarımızı yaratıyorduk. İyi bir sır yakaladığımızda o eşsiz gülümseme belirliyordu yüzünde. Sadece o gülebilirdi öyle. Alev coşkusu. Konuşurken zaman zaman birbirimize sokulup gülüşüyorduk. O gece arzulanıp yatağa girdik. Elbisesini çıkardığında boynundaki o korkunç yarayı gördüm. Geniş ve uzundu.

“Allah senin belanı versin kadın!” diye bağırdım yataktan. “Allah canını alsın, ne yaptın?”

“Bir gece kırık şişe ile denedim. Beni beğenmiyor musun artık? Beni güzel bulmuyor musun?”

Yatağa çekip öptüm onu. Beni ittikten sonra güldü. “Bazı müşteriler on doları verdikten sonra yarayı görüp vazgeçiyorlar. Onluk bende kalıyor. Matrak değil mi?”

“Evet, çok matrak,” dedim, “gülmekten kırılacağım. Cass, deli kancık, seviyorum seni, kendine zarar vermekten vazgeç; hayatımda senin kadar hayat dolu bir kadın tanımadım.”

Yine öpüştük. Sessizce ağlıyordu. Gözyaşlarını duydum. Siyah saçları ölüm bayrağı gibi yayılmıştı yatağa. Ağır, duygulu, güzel bir sevişme tutturduk.

Sabah Cass kalkıp kahvaltı hazırladı. Huzurlu, mutlu görünüyordu. Bir şarkı mırıldandı. Yatakta kalıp onu seyrettim. Sonra gelip beni sarstı. “Kalk artık, domuz! Yüzüne ve çüküne soğuk su serp, sonra da kahvaltıya gel.”

Sahile götürdüm onu o gün. Yaz henüz başlamamıştı, hafta sonuydu, tenhaydı sahil. Harikuladeydi. Berduşlar paçavraları ile kuma uzanmışlardı. Bazıları taş banklara oturmuş şişeyi paylaşıyorlardı. Her şeye rağmen huzur vardı havada. Denize doğru yürüdük. Çok az konuşarak. Mutluyduk birlikte. İki sandviç, biraz cips ve içecek bir şeyler aldım. Kuma uzanıp atıştırdık. Birbirimize sarılıp uyuduk bir süre. Sevişmekten bile daha güzeldi sanki. Gerilimsiz bir birlikte akış. Uyandıktan bir süre sonra eve döndük. Yemek pişirdim. Yemekten sonra birlikte oturmayı teklif ettim. Bir şey söylemeden uzun uzun baktı bana. Sonra yumuşak bir sesle, “Olmaz,” dedi. Onu bara bıraktım, çıkmadan önce eline bir içki tutuşturdum. Bir ambalaj fabrikasında iş buldum. Hafta öyle geçti. Dışarı çıkamayacak kadar yorgun oluyordum, ama Cuma gecesi Batı Yakası’na gittim. Oturup Cass’ı bekledim. Saatler geçti. Barmen yanıma geldiğinde sarhoş olmak üzereydim. “Kız arkadaşın için üzüldüm,” dedi.

“Neden?”

“Özür dilerim. Haberin yok mu?”

“Hayır.”

“İntihar. Dün gömdüler.”

“Gömdüler mi?” Her an kapıdan girecekmiş gibi bir his vardı içimde. İnanamıyordum.

“Kızkardeşleri kaldırdı cenazesini.”

“Nasıl?”

“Gırtlakını kesmiş.”

“Anlıyorum. İçkimi tazele.”

Kapanış saatine kadar içtim. Cass. Beş kızkardeşin en güzeli. Kasabanın en güzeli. Arabayı eve sürerken düşünüyordum. “Hayır,” dedim ustelemeliydim. İstemişti beni, şüphe yoktu.

Tembel, ilgisiz, bencilce davranmıştığm. İkimizin de ölümünü hak etmiştim. Köpeğin tekiydim. Hayır, köpeklerin ne günahı vardı? Evde bir şişe şarap buldum, içtim. Cass, kasabanın en güzel kızı, yirmisinde ölü.

Dışarıda götün teki klaksonuna basıp duruyordu. Israrla. Şişeyi fırlatıp avazım çıktığı kadar bağırdım. “ALLAHIN CEZASI OROSPU ÇOCUğU! KES ARTIK!”

Gece üstüme üstüme geliyordu ve yapabileceğim hiç bir şey yoktu.

O sıralar şans yine benden yana değildi ve sinirlerim aşırı şarap içmekten fena halde yıpranmıştı; gözlerim çılgınlaşmış, güçsüz düşmüştüm; bana genellikle soluklanma olanağı sağlayan sevkiyat memurluğu, depo sorumlusu gibi bir iş ayarlayamayacak kadar bunalımdaydım, bu yüzden et paketleme fabrikasına gidip büroya girdim.

“seni daha önce görmedim mi ben?” diye sordu adam.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

İki ya da üç yıl önce gitmişim oraya, gerekli formları doldurup sağlık kontrolünden geçtikten sonra dört kat aşağı indirmişlerdi beni, indikçe soğumuştur ortalık, kan pıhtısıyla kaplıydı yerler, yerler yeşildi, duvarlar yeşildi ve adam bana işimi anlatmıştı -döğmeye basıyordun ve fillerin yere yığılışını çağrıştıran seslerden sonra bir şey geliyordu duvardaki delikten- ölü bir şey, iri, çok iri ve kanlı, ve adam göstermişti, o ölü ve devasa et yığını omuzlayıp kamyonu yüklüyordun ve yine döğmeye basıyordun ve bir tane daha geliyordu, sonra da çekip gitmişti, önlüğü çelik başlığı ve üç numara küçük çizmeleri çıkarmış, basamakları tırmanıp kendimi dışarı atmıştım, şimdi bir kez daha ordaydım, yıkılmış.

“bu iş için biraz yaşlı değil misin?”

“Güçlenmek istiyorum, güç kullanmayı gerektiren bir iş istiyorum,” diye yalan söyledim.

“dayanabilecek misin?”

“keçi gibi inatçıyım, eskiden dövüştürdüm. En sıkı boksörlerle dövüştüm.”

“öyle mi?”

“öyle.”

“hımm, yüzünden belli, kötü yumruklar almışsın.”

“boş ver yüzümü, ellerim çok seriydi, halen de öyledir, heyecan olsun diye arada birkaç yumruk alacaksın.”

“boksu takip ediyorum ama adını hatırlamıyorum.”

“başka adla dövüştüm. Altın Çocuk diye bilinirdim.”

“Altın Çocuk mu? Hiç duymadım.”

“Güney Amerika’da dövüştüm. Adalarda, Avrupa’da, küçük kentlerde. İş geçmişimdeki boşluklar bu yüzden. Boksör yazınca insanlar yalan söylediğimi ya da dalga geçtiğimi sanıyorlar. Ben de canları cehenneme deyip boş bırakıyorum.”

“Pekala. Yarın sabah dokuz buçukta sağlık kontrolünden geç ve işe başla. Ağır iş istediğini söylemiştin değil mi?”

“ee... başka bir şey varsa.”

“hayır, şu sıralar yok. Elli yaşında filan gösteriyorsun, işe almamam lazım seni aslında. Zamanımızın ziyan edilmesine tahammülümüz yoktur.”

“Başkalarına benzemem ben. Altın Çocuk derlerdi bana.”

“tamam çocuk.” Diye gülümsedi, “seni ÇALIŞTIRACAĞIZ!”

Bunu söyleyiş biçimi hiç hoşuma gitmedi.

İki gün sonra ön kapıdan girdim, tahtadan bir barakanın içinde oturan yaşlı adama üstünde adım yazılı formu gösterdim. Henry Charles Bukowski Jr., adam beni yükleme bölümüne yolladı -Thurman’ı bulacaktım. Yükleme bölümüne yürüdüm, tahta sıraya oturmuş birkaç adam kaçık ya da homoseksüelmişim gibi baktılar bana.

Ben de kafamda en horlayıcı, en arka sokak bıçkını bakışı olarak canlandırdığım şekilde onlara baktım.

“Thurman nerede? Thurman’ı görmem gerekiyormuş.”

İçlerinden biri Thurman’ı işaret etti.

“Thurman?”

“ne var?”

“senin için çalışıyorum.”

“öyle mi?”

“evet.”

Öylece baktı bana.

“çizmelerin nerede?”

“çizmelerim mi? Çizmelerim yok,” dedim

Eğildi, sıranın altından bir çift çizme çıkarıp elime tutuşturdu, eski, sertleşmiş. Ayağıma geçirdim, aynı hikâye: üç numara küçük. Parmaklarım ezilip içeri doğru kıvrıldılar.

Sonra kanlı bir önlük ile çelik bir başlık verdi. O sigarasını yakarken ben öylece durdum. Serinkanlı, erkeksi bir tavırla fırlattı kibriti. “gel.”

Hepsi zenciydi, yanlarına gittiğimde fanatik kara Müslümanlar gibi baktılar bana. Ben bir seksen boyundaydım ama benden uzundular, ya da iki-üç misli geniş.

“Charley!” diye kükredi Thurman.

Charley, diye geçirdim içimden, benim gibi, adaşım, bu iyi.

Çelik başlığımın içinde terlemeye başlamıştım bile.

“İŞE KOŞ ŞUNU!”

Tanrım, yüce tanrım, o rahat ve tatlı gecelere ne oldu? Amerikan tarzı yaşama inanan Walter Winchell’ın başına neden gelmez bu? Antropoloji dersinde sınıfın en parlak öğrencisi ben değil miydım? Ne oldu?

Charley elli metre uzunluğunda boş bir kamyonun yanına götürdü beni.

“burada bekle.”

Sonra kara Müslümanlardan birkaçı tavuk-boku beyazına boyanmış el arabalarıyla koşarak geldiler. El arabaları ince ve sulu kan tabakasının içinde yüzen but parçaları ile doluydu. Hayır, yüzmüyorlardı o kan tabakasının içinde, oturuyorlardı, kurşun gibi, gülle gibi, ölüm gibi.

Kara Müslümanlardan biri arkamdaki kamyona sıçradı, bir diğeri bana bir but fırlattı, butu yakalayıp kamyondakine fırlattım, kamyondaki de dönüp kamyonun arkasına fırlattı. HIZLI geliyordu butlar, ağırdılar ve giderek ağırlaşıyorlardı. Elimdekini fırlatıp döndüğümde yenisi havada bana doğru geliyordu. Beni çökertmekti niyetleri. Çok geçmeden çeşmeden boşalırcasına terlemeye başladım. Sırtım ağrıyordu, bileklerim ağrıyordu, kollarım ağrıyordu, acı içerisindeydim ve kas gücümün o imkânsız son damlasına gelmiş dayanmıştı her şey. Önümü zor görüyor, üstüme gelen butu tutup fırlatmak için ancak toparlayabiliyordum kendimi. Üstüm başım kandı ve o ölü ve yumuşak et yığını gelip duruyordu ellerime, bir kadın kıcı gibi şöyle bir oturuveriyordu önce ve ben, arkadaşlar, neyiniz var sizin? Diyecek güçten yoksundum. Butlar gelip duruyor ve fırıldak gibi dönüyorum, çivilenmişim, başımda çelik bir başlıkla çarmıha gerilmişim ve arabalar dolusu but geldi, hepsi yüklendi ve ben öylece durup elektrik ışığını ciğerlerime çektim. Cehennemden bir gece, gece vardiyasını hep sevmişimdir.

“gel!”

Bir başka odaya götürdüler beni. Karşı duvarın yüksekçe bir yerindeki geniş bir delikte havada asılı bir yarım dana gördüm, bütün de olabilirdi, doğru, bütündü danalar, dört bacaklı. Çengele asılmış olarak üstüme geldi, yeni katledilmiş. Tam üstümde durdu, sallanıyordu.

Daha yeni öldürmüşler, diye geçirdim içimden, yeni öldürmüşler lanet şeyi, insanla danayı ayırt edebilirler mi? Benim bir dana olmadığının farkındalar mı?

“HADİ-SALLA!”

“Ne?”

“evet, DANS ET ONUNLA!”

“Ne?”

“tanrı aşkına! GEORGE buraya gel!”

George ölü dananın altına girip hayvana sarıldı. BİR. İleri doğru koştu. İKİ. Geri koştu. ÜÇ. Yine ileri. Dana yere paralel konuma gelmişti. Birileri düğmeye bastı ve George danayı indirmişti. Dünya et pazarı için. Dinlenmiş, kaçık, dedikoducu ev kadınları öğlenin ikisinde üstlerinde önlükleri, dudaklarında ruj boyalı sigaraları ile neredeyse hiçbir şey hissetmeden önlerine alıp pişirsinler diye.

Bir sonraki dananın altına beni soktular.

BİR.

İKİ.

ÜÇ.

İndirdim. Ölü kemikleri diri kemiklerime dayandı, kemik ve et canımı yaktı, Wagner’in operalarını düşündüm, soğuk bir bira hayal ettim, karşıma oturmuş içkisini yudumlayan şuh kadınlar hayal ettim, bacak bacak üstüne atmış, kıcı görünüyor, ve ben yavaş ve emin bir şekilde bedeninin boş beynine doğru koşuyorum, Charley bağırıyordu:

“KAMYONA AS ONU!”

Kamyona doğru yürüdüm, bana Amerikan okul bahçelerinde aşılınmış kaybetme utancı ile danayı düşürmemem gerektiğini biliyordum, çünkü o zaman erkek değildim, korkaktım ve hiçbir şey hak etmiyordum; danalar, kahkahalar ve dayak sadece, kazanmak zorundaydın Amerika’da, yoktu başka yolu, bir hiç için savaşımayı göze almak zorundaydın, sorgulamadan, hem danayı yere düşürürsem yerden kaldırmak zorunda kalacaktım, kirlenecekti ayrıca. Kirlenmesini istemezdim. Daha doğrusu kirlenmesini istemezlerdi.

Kamyona girdim.

“AS ONU!”

Kamyonun tavanından sarkan çengel tırnaksız bir adamın parmağı kadar kördü. Danayı alttan kendinize doğru çekip üst kısmından kancaya saplıyordunuz, ama saplayamıyordunuz, tekrar tekrar deniyordunuz ama dana saplanmıyordu, ANANI AVRADINI!... sırf yağ ve sinir. sert. sert.

“HADİ! HADİ!”

Gücümün son damlasını kullandım ve et çengele saplandı. Harikulade bir görüntüydü. Etin çengele saplanması, dananın omzumdan kalkıp tek başına havada sallanması bir mucizeydi. Kasaplar için, dedikoducu ev kadınları için sallanıyordu.

“DEVAM ET!”

Yüz elli kiloluk bir zenci, serinkanlı, sert, kaba, öldürücü. Danasını tek hareketle çengele astıktan sonra küçümseyerek baktı bana. “burada sırayı bozmayız!”

“tamam, koç.”

“önüne geçip yürüdüm. Yeni bir dana bekliyordu beni. Astığım her danadan sonra, benden bu kadar, bu sonuncusu, bir tane daha asamam, eminim diye düşünüyor, ama içimden bir ses

Bir daha

Son bir tane daha

Sonra

Bırakırım

.mına

Koyayım

Diyordu.

Pes etmemi bekliyorlardı, gözlerinden, bakmadığımı sandıkları anlarda yüzlerinde beliren gülümsemelerden belli oluyordu. Onlara bu zaferi tattırmak istemiyordum. Bir dana daha yükledim. Artık işi bitmiş bir zamanların yıldız oyuncusu son gücünü kullanarak hamlesini yapar. Bir dana daha omuzladım.

İki saat geçti ve bir MOLA diye bağırdı.

Başarmıştım. On dakika dinlenip bir kahve içtim mi kimse çökertemezdi beni. Oraya getirdikleri seyyar yemek arabasına doğru yürüdüm. Kahvenin geceye tüten dumanını görebiliyordum; elektrik ışığının altındaki çörekleri, kekleri, sigaraları, sandviçleri.

“HEY SEN!”

Charley’di seslenen, adaşım.

“evet, Charley?”

“dinlenmeden önce kamyonu 18 numaralı bölüme götür.”

Biraz önce yüklediğimiz kamyondan bahsediyordu. 50 metre uzunluğundaki kamyondan. 18 numaralı bölüm alanın öbür ucundaydı.

Kapıyı bir şekilde açıp şoför mahalline girdim. Deri koltuklar öyle yumuşak, öyle rahattı ki uyuyakalmam an meselesiydi. Kamyon sürmeyi bilmem. Aşağı baktım, bir düzine kadar vites kolu, pedal, fren filan gördüm. Anahtarı çevirdim, motor çalıştı. Pedallar ve viteslerle bir süre oynadıktan sonra kamyon kaymaya başladı. Alanı geçip 18 numaralı bölüme sürdüm. Aklımda sürekli, yemek arabası gitmiş olacak, düşüncesi. Bu bir trajedi olurdu benim için, gerçek bir trajedi. Kamyonu park edip motoru stop ettikten sonra bir dakika kadar oturdum o deri koltukta. Sonra kapıyı açıp inmeye yeltendim. Basamağı ya da orada olması gereken Allahın cezası şey neyse onu ıskalayıp kurşunlanmış biri gibi yere yuvarlandım. İşçilerin gülerek, sigaralarını yakarak işlerinin başına dönmekte olduklarını gördüm.

Çizmeleri, önlüğü ve çelik başlığı çıkartıp tahta barakaya yürüdüm. Her şeyi tezgâhın üstüne

fırlattım. İhtiyar bana baktı.

“aklını başına topla. Böyle iş bırakılır mı?”

“onlara iki saat karşılığı çekimi postalamalarını ya da kışlarına sokmalarını söyle, umurumda değil!”

Dışarı çıktım. Caddenin karşı yakasındaki Meksika barına girip bir bira içtim, sonra otobüse atlayıp odama döndüm. Amerikan okul bahçesi bir kez daha alt etmişti beni.

BIR TEKSAS GENELEVINDE YAŞAM

Teksas’ın bir yerinde indim otobüsten, hava soğuktu ve kabızdım. Önceden bilemezsin, oda çok genişti, temiz, haftalığı sadece beş dolar, üstelik şömineli, yeni soyunmuştum ki yaşlı bir zenci daldı odaya, demiri kaptığı gibi şömineyi karıştırmaya başladı. Odun yoktu şöminede, neyi karıştırdığını merak ettim. Sonra bana bakıp hayalarını sıvazladı ve “isssss, isssss!” gibi bir ses çıkardı. Her nedense beni oğlan sanmış olmalı, diye geçirdim içimden, ama ona yardımcı olamazdım çünkü değildim. Dünya bu, diye geçirdim içimden, bin bir hali var. Elindeki demirle odanın içinde biraz dolandıktan sonra dışarı çıktı.

Yatağa girdim. Otobüs yolculuğu beni mutlaka kabız eder, bir de uykusuzluk yapar ki o bende zaten var.

Neyse, yaşlı zenci dışarı çıktı ve ben yatağa uzanıp içimden, birkaç gün sonra sıçarım belki diye geçirdim.

Yine kapı açıldı, dört dörtlük bir yapıya sahip bir yaratık girdi içeri, dişi, dizlerinin üstüne çöküp yeri silmeye başladı, silerken kıcını çalkalıyor, çalkalıyor, çalkalıyordu.

“güzel bir kız ister misin?” diye sordu.

“hayır. Çok yorgunum. Otobüsten yeni indim. Uyumak istiyorum.”

“iyi bir sevişme uyumana yardımcı olur. Sadece beş dolar.”

“çok yorgunum.”

“çok güzel, temiz bir kız.”

“nerede bu kız?”

“karşında.”

Ayağa kalkıp bana baktı.

“kusura bakma. Yorgunum, gerçekten.”

“peki, iki dolar.”

“hayır. Kusura bakma.”

Dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra bir erkek sesi duydum.

“adama bir şey satamadın, öyle mi? En iyi odamızı ona beş dolara verdik ve sen ona bir şey satamadın, öyle mi?”

“Bruno, denedim! Yemin ederim, elimden geleni yaptım!”

“aptal kancık!”

Tanıyordum o sesi. Tokat sesi değildi. İyi pezevenkler kızların yüzlerinin morarıp şişmesini istemezler. Ağız ve gözlerden uzak durur, yanağa tokat atarlar. Bruno’nun ailesi genişti anlaşılan. Duyduğum kesinlikle yumruk sesiydi. Kız haykırdı, duvara çarptı, geri geldiğinde Bruno ona bir tane daha çaktı. Kız, Bruno’nun yumruğu ile duvar arasında gidip gelirken ben yatağымda gerinip, hayat bazen ilginç olabiliyor diye geçirdim içimden, ama pek de duymak istemiyordum bütün bunları. Olacakları önceden kestirebilseydim kızla biraz iş tutardım.

Sonra uyudum.

Sabah kalkıp giyindim. Tabii ki. Ama sıçamamıştım hala. Sokağa çıkıp fotoğraf stüdyosu aramaya başladım. İlk gördüğüm stüdyoya girdim.

“buyurun, fotoğraf mı çekirmek istiyorsunuz?”

Harikulade bir kıızıl, güldü bana.

“böyle bir yüzle neden fotoğraf çekirmek isteyim? Gloria Westhaven adında birini arıyorum.”

“Gloria Westhaven benim.” Dedi. Bacak bacak üstüne atıp eteğini düzelterek. Ölmeden cennete gidilmez sanıyordum.

“Neyin var senin?” dedim. “sen Gloria Westhaven değilsin. Gloria Westhaven’i Los Angeles

otobüsünde tanıdım.”

“benim ondan neyim eksik?”

“annesinin bir fotoğraf stüdyosu varmış. Onu bulmaya çalışıyorum. Otobüste aramızda bir şey geçti.”

“otobüste aranızda hiçbir şey geçmedi demek istiyorsun.”

“onu otobüste tanıdım. İnerken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.” New Orleans’a gidip bir sonraki otobüsle döndüm. Benim için ağlayan ilk kadındı.”

“Başka bir şeye ağlıyordu belki de.”

“Diğer yolcular bana eşeğin tekiymişim gibi bakıncaya kadar ben de öyle düşünmüştüm.”

“ve tek bildiğin annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğu, öyle mi?”

“tek bildiğim bu.”

“pekala, bu kasabanın en önemli gazetesinin editörünü tanıyorum.”

“bu beni hiç şaşırtmadı,” dedim bacaklarına bakarak.

“adını ve kaldığın otelin adresini bırak. Ona hikâyeyi telefonda Anlatacağım. Ama biraz değiştirmemiz gerekecek. Uçakta tanıştınız, Anlıyor musun? Havada aşk. Sonra ayrıldınız, birbirinizin izini kaybettiniz, tamam mı? New Orleans’de uçağa atlayıp buraya döndün, tek bildiğin annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğu. Bu hikayeyi yarın M.. .K..’nın köşesinde okursun. Anlaştık mı?

“anlaştık,” dedim. Bacaklarına son bir kez bakıp dışarı çıktımda o telefona Sarılmış numarayı çeviriyordu. Teksas’ın ikinci ya da üçüncü büyük kasabasındaydım ve kasaba benimdi. En yakın bara girdim.

Günün o saati için hayli kalabalıktı. Tek boş tabureye oturdum. Hayır, iki boş tabure vardı, ikisi de çok iri bir adamın iki yanında. Taburelerden birine oturup bir bira söyledim. Birayı dipledim, bir tane daha istedim.

“içmek diye buna derim ben,” dedi iri genç. “buraya gelen g.t oğlanları genellikle bir bira söyleyip iki saat otururlar. Senden hoşlandım yabancı. Ne yaparsın, nereden gelirsin?”

“hiçbir şey yapmam,” dedim, “ve California’lıyım.”

“yapmak istediğin bir şey var mı?”

“hayır, sürükleniyorum.”

İkinci biranın yarısını diktim.

“sevdim seni yabancı.” Dedi koca oğlan, “sana bir sırrımı açacağım. Ama fısıldamam gerekiyor, iri biri olmama rağmen sayıca bizden üstünler.”

“söyle,” dedim biramı dipleyerek.

Kulağıma eğildi koca oğlan: “Teksaslılar çok bok herifler.” Diye fısıldadı. Etrafıma bakındıktan sonra başımla onayladım.

Yumruğu yememle kendimi barmenin gece servisi yaptığı masanın altında bulmam bir oldu. Masanın altından çıkıp ağzımı mendilimle sildim, kahkahadan kırılan insanlara bakıp dışarı çıktım.

Otele döndüm ama içeri giremedim. Kapının altına gazete sıkıştırılmıştı, kapı hafifçe aralıktı.

“hey, kapıyı aç,” dedim.

“kimsin sen?” diye sordu.

“102 numarada kalıyorum. Bir haftalık kiramı peşin ödedim. Adım Bukowski.”

“çizme giymiyorsun, değil mi?”

“çizme mi?”

“çizme. Rancer?”

“rancer de ne?”

“gir,” dedi.

Odama gireli on dakika olmuştu, ağın içindeki yatağımda yatıyordum. Yatağın tamamı - çatısı olan büyük bir yataktı- ağ ile çevrelenmişti. Ağ indirmiş yatıyordum. Böyle bir şey yaptığım için hafif i.nemsi hissediyordum kendimi, ama işlerin gidişatına bakarak kendimi

başka türlü hissedeceğime i.nemsi hissetsem de olur, diye geçirdim içimden. Olup bitenler yetmezmiş gibi kapıya anahtar sokulduğunu duydum. Kapı açıldı. Kısa boylu, dolgunca, zenci bir hatun girdi içeri; müşfik bir yüz, muazzam geniş bir kış.

Ve bu muazzam geniş kışlı müşfik zenci benim i.nemsi ağımlı çekıştırıp, “hayatım, çarşafının değişmesi gerekiyor,” dedi.

“iyi de daha dün girdim ben bu odaya.”

“çarşaf değişimini senin programına göre ayarlamıyoruz, şekerim. Şimdi o küçük pembe kışını kımıldat da işimi yapayım.”

“hı hımm,” dedim ve yataktan fırladım, çıplak. Hiç tepki vermedi.

“büyük, güzel bir yatak bu,” dedi, “otelin en iyi odasında kalıyorsun.”

“şanslıyım herhalde.”

O muhteşem kışını sergileyerek temiz çarşafı serdikten sonra, “tamam, hayatım, çarşafın serildi, istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

“evet, on iki ya da on beş kutu bira.”

İçimden, dönmeyecek diye geçirerek verdim parayı. İ.nemsi bir hareketle ağı indirip paranın üstüne uyumaya karar verdim. Ama geniş küfeli zenci hizmetçi döndü ve ağı kaldırdım yine; oturup bira içtik, sohbet ettik.

“kendinden söz et bana,” dedim.

Güldü ve anlattı. Kolay değildi hayatı tabii ki. Ne kadar içtiğimizi bilmiyorum. Sonunda yatağa çıktı ve hayatımın en iyi s.kişlerinden birini yaşattı bana.

Ertesi sabah kalkıp sokağa çıktım, gazeteyi aldım; ünlü köşe yazarının köşesindeydim gerçekten. Adım geçiyordu. Charles Bukowski, romancı, gazeteci, gezgin. Havada tanışmıştık, güzel kadın ve ben. O Teksas’da uçaktan inmiş, ben görevim icabı New Orleans’e uçmuştum. Ama bir sonraki uçağa atlayıp dönmüştüm, güzel kadın aklımdan çıkmıyordu. Tek bildiğim annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğuydu.

Bir şişe viski ile altılık bira alıp otele döndüm ve sıçtım, nihayet. Ne kadar coşkulu bir eylem. Gazetede ki yazı yaramıştı belki de.

Ağın içine kuruldum. Telefon çaldı. Dahili. Uzanıp ahizeyi kaldırdım.

“telefonunuz var bay Bukowski, ...Gazetesinin editörü. Görüşecek misiniz?”

“evet,” dedim. “alo?”

“Charles Bukowski ile mi görüşüyorum?”

“evet.”

“öyle bir yerde ne işiniz var?”

“nasıl yani? Ben buradaki insanlardan hoşnutum.”

“kasabanın en berbat genelevi orası. On beş yıldan beri onları kasabadan atmaya uğraşıyoruz. Nasıl düştünüz oraya?”

“hava soğuktu. Önüme çıkan ilk otele girdim. Otobüsten inmiştim, ayazdı.”

“buraya uçakla geldiniz. Hatırlamıyor musunuz?”

“hatırladım.”

“aradığınız kadının adresi bende. İstiyor musun?”

“evet, sizin için mahsuru yoksa. Tereddütünüz varsa unutun gitsin.”

“öyle bir yerde nasıl kaldığınızı anlayamıyorum.”

“tamam, siz kasabanın en önemli gazetesinin editörsünüz ve benimle telefonda konuşuyorsunuz ve ben bir Teksas genelevindeyim. Şimdi her şeyi unutamam. Kadın ağlıyordu işte. Kafama takıldı. İlk otobüsle bu kasabadan ayrılıyorum.”

“bekleyin!”

“neyi?”

“adresini veriyorum. Köşemi okumuş. Satır aralarını da. Beni aradı. Sizi görmek istiyor. Nerede kaldığınızı söylemedim. Biz Teksaslılar misafirperverizdir.”

“evet. Geçen gün barlarınızdan birindeydim. Tanıştım Teksas misafirperverliğiyle.”

“içki de mi içersiniz?”

“içmek ne kelime, ayyaşın tekiyim.”

“bu hanımın adresini size vermesem daha iyi olacak.”

“s.ktir edin öyleyse,” dedim ve kapattım.

Yine telefon çaldı.

“telefonunuz var bay Bukowski, ...Gazetesinin editörü,”

“bağlayın.”

“bakın bay Bukowski, bu hikâyenin devamına ihtiyacımız var. Okurlar büyük ilgi gösterdi.”

“köşe yazarınıza hayal gücünü kullanmasını söyleyin.”

“ne iş yaptığınızı sormamın sakıncası var mı?”

“bir şey yapmıyorum.”

“otobüsle seyahat edip genç kızları mı ağlatırsınız.”

“herkes yapamaz.”

“pekala, riske gireceğim. Size adresi vereceğim. Gidip onu görün.”

“riske giren benim belki de.”

Adresi verdi. “size yolu tarif etmemi ister misiniz?”

“hayır, genelevi bulan orayı da bulur.”

“pek hoşlanmadığım bir yanınız var.” Dedi.

“takmayın kafanızı. Yatakta iyiye sizi ararım.”

Kapattım.

Küçük kahverengi bir evdi. Yaşlı bir kadın açtı kapıyı.

“Charles Bukowski’yi arıyorum,” dedim ona. “şey, afedersiniz Gloria Westhaven’i arıyorum.”

“ben annesiyim.” Dedi. “siz uçaktaki adam mısınız?”

“ben otobüsteki adamım.”

“Gloria köşe yazısını okudu. Sizden söz edildiğini hemen anladı.”

“iyi. Ne yapıyor şimdi?”

“içeri girin.”

İçeri girdim.

“Gloria,” diye seslendi yaşlı kadın.

Gloria içeri girdi. İyi görünüyordu. Gürbüz Teksas kızlarından biri daha. “böyle gelin,” dedi.

“izin verir misin, anne?”

Beni yatak odasına aldı ama kapıyı açık bıraktı. Yatağın üstüne oturduk, birbirimizden uzak.

“ne iş yaparsın?” diye sordu.

“yazarım.”

“ne güzel! Nerede yayımlandın?”

“henüz yayımlanmadım.”

“henüz yazar olamamışsın öyleyse?”

“evet. Ve bir genelevde kalıyorum.”

“ne?”

“haklısın, henüz yazar olamamışım.”

“hayır, sonra ne dedin?”

“bir genelevde kalıyorum.”

“genelevlerde mi kalırsın hep?”

“hayır.”

“neden asker değilsin?”

“psikiyatra takıldım.”

“şaka ediyorsun?”

“ne mutlu bana ki etmiyorum.”

“ülken için savaşmak istemiyor musun?”

“hayır.”

“Pearl Harbor’ı bombaladılar.”

“duydum.”

“Adolph Hitler’e karşı savaşmak istemiyor musun?”

“sanmıyorum. Başkalarının savaşmasını yeğlerim.”

“sen bir korkaksın.”

“evet, öyleyim. Birini öldürmek bana zor geldiği için değil, barakada kalmaktan hoşlanmam, bir sürü horlayan insan, sonra bir salağın üflediği boruyla uyandırılmak. İnsanın tenine batan o bok yeşili üniformaları da hiç sevmem; tenim çok hassastır.”

“hassas bir yerin olduğuna sevindim.”

“ben de, ama tenim olmasaydı keşke.”

“teninle yazmayı denemelisin belki de.”

“sen de yarığınla.”

“aşağılık herifin tekisin. Ve korkak. Birilerinin faşist ordulara dur demesi gerek. Nişanlım deniz teğmeni, şu anda burada olsaydı seni evire çevire döverdi.”

“döverdi herhalde ve ben daha aşağılık biri olurum.”

“kadınların yanında nasıl davranılacağını öğrenirdin en azından.”

“haklısın galiba. Mussolini’yi öldürsem bir beyefendi olmaya hak kazanır mıydım?”

“elbette.”

“hemen orduya katılayım öyleyse.”

“seni istememişler, unuttun mu?”

“unutmadım.”

Uzun bir süre konuşmadan oturduk. Sonra “sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“sor,” dedi.

“otobüsten indiğinde neden seninle gelmemi istedin?”

“yüzün yüzünden. Biraz çirkinsin biliyor musun?”

“evet, biliyorum.”

“çirkin ama aynı zamanda trajik bir yüzün var. O trajik yanından ayrılmak istemedim. Acıdım sana, bu yüzden ağladım. Yüzün nasıl bu kadar trajikleşti?”

“aman tanrım,” dedim, sonra ayağa kalkıp dışarı çıktım.

Geneleve kadar yürüdüm. Kapıdaki adam beni tanıdı.

“hey, şampiyon, nerede şişirdiler dudağını?”

“Teksas’a özgü bir durum.”

“Teksas mı? Teksas’tan yana mıydın, Teksas’a karşı mı?”

“Teksas’tan yanaydım elbette.”

“öğreniyorsun şampiyon.”

Yukarı çıktım, ahizeyi kaldırıp santral memuresine gazetenin editörünü bağlamasını söyledim.

“dostum, Bukowski ben.”

“buluştunuz mu?”

“buluştuk.”

“nasıl geçti?”

“iyi. Çok iyi. Bir saat kadar düzdüm onu. Köşe yazarına söylersin.”

Telefonu kapattım.

Aşağı inip sokağa çıktım, aynı barı buldum. Değişen bir şey yoktu. Kocaoğlan oradaydı yine, iki yanındaki tabureler de boş. Oturup iki bira söyledim. İlkini bir dikişte içtim. Sonra ikincisini yarılardım.

“seni hatırladım,” dedi kocaoğlan, “neydi senin derdin?”

“tenim. Aşırı hassas.”

“sen beni hatırladın mı?” diye sordu.

“hatırladım,” dedim.

“bir daha buraya geleceğini sanmazdım.”

“geldim. Şu senin küçük oyununu oynayalım.”

“Teksas’ta oyun oynamayız, yabancı.”

“öyle mi?”

“hala Teksaslıların bok herifler olduğunu düşünüyor musun?”

“bazılarının.”

Bir kez daha masanın altındaydım. Masanın altından çıktım, toparlandım ve dışarı çıktım. Geneleve yürüdüm.

Gazete ertesi sabah gönöl maceramızın kötü bittiğini yazdı. Uçağa binip New Orleans'a uçmuştum. Eşyalarımı toparlayıp otobüs terminalinin yolunu tuttum. New Orleans'a vardım, yasal bir oda tutup zaman öldürdüm. Köşe yazılarını kesip bir hafta sakladım, sonra da attım. Siz atmaz mıydınız?

Sarah ile evliliğimizin ilk üç ayı fena sayılmazdı, ama sonra sorunlar başladı. İyi aşçıydı Sarah, on yıldan sonra ilk kez iyi besleniyordum. Şişmanlıyordum. Sarah söylenmeye başlamıştı.

“Henry, kurbanlık koçlara dönüyorsun.”

“tabii, güzelim,” dedim, kendimden memnun.

Bir yedek parça fabrikasında çalışıyordum, ancak geçiniyorduk elime geçen üç kuruşla. Hayatımdaki zevkler yemek yemekten, bira içmekten ve Sarah ile yatağa girmekten ibaretti. Tam bir hayat sayılmazdı ama insan yetinmesini bilmeli. Sarah yeterdi zaten. Şehvet fişkırıyordu her yerinden. Patronun işçiler için fabrikada düzenlediği yeni yıl partisinde tanışmıştım onu. Sekreterlerden biriydi. İşçilerden hiçbirinin Sarah’ının yanına gitmediğini görünce şaşırmıştım. Ömrümde gördüğüm en şuh kadındı, aptal görüldüğü de söylenemezdi. Yanına gittim, içkilerimizi yudumlayıp sohbet ettik. Güzel kadındı ama gözlerinde bir tuhafılık vardı. Gözlerini insanın gözlerine diyor, hiç kırpmıyordu. Sarah tuvalete gittiğinde kamyon şoförü Harry’nin yanına gittim.

“Baksana Harry, neden kimse Sarah’ya asılmıyor?” diye sordum.

“O bir cadıdır,” dedi “aklın varsa ondan uzak durursun.”

“Cadı diye bir şey yok, Harry. O iddia çürütüldü. Bir sürü kadını hunharca yok yere yaktılar. Cadı diye bir şey yok.”

“Bir sürü kadını yok yere yakmış olabilirler, ama bu kaltak gerçek bir cadı. İnan bana.”

“Sadece biraz şefkate ihtiyacı var, Harry.”

“Sadece bir kurban ihtiyacı var.”

“Nereden biliyorsun?”

“Gerçeklerden,” dedi Harry. “İki kişi tezgâhtar Manny ile muhasebeci Lincoln.”

“Ne oldu onlara?”

“Gözümüzün önünde yok oldular -yavaş yavaş, eriyerek...”

“Nasıl?”

“Bu konuya girmek istemiyorum, deli olduğumu düşüneceksin.”

Harry uzaklaştı. Sonra Sarah tuvaletten döndü. Harikulade görünüyordu.

“Harry sana benim hakkımda ne anlattı?” diye sordu.

“Harry ile konuştuğumu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi.

“Pek bir şey anlatmadı.”

“Anlattıklarına inanma, palavracının tekidir. Benden istediğini alamadığı için kıskanıyor. İnsanlara çamur atmaya bayılır.”

“Harry’nin düşünceleri beni bağlamaz.”

“Birlikte çok güzel günler geçireceğiz, Henry,” dedi.

Partiden sonra benim evime geldi. Ömrümde böyle sevişmedim, inanın bana. Kadınların en kadınıydı. Bir ay sonra evlendik. Hemen işinden ayrıldı, onunla olmaktan öyle mutluydum ki bir şey demedim. Elbiselerini kendi diyor, saçlarını kendi yapıyordu. Olağanüstü bir kadındı.

Ama söylediğim gibi, evliliğimizin üçüncü ayında şişmanlığımdan şikâyet etmeye başladı. Önce sakın bir iki uyarı, sonra başımın etini yercesine. Bir gün işten eve geldim, “çıkart şu iğrenç elbiselerini,” dedi.

“Anlamadım sevgilim?”

“Ne dediğimi duydun köpek, soyun!”

Hiç böyle görmemiştim onu. Elbiselerimi ve çamaşırlarımı çıkarıp kanepenin üstüne fırlattım. Gözlerini bana dikti.

“İğrençsin,” dedi. “Bok çuvalından farkın yok!”

“Anlamıyorum ruhum?”

“Bok çuvalına dönmüşsün dedim, ne var bunda anlamayacak”

“Yavrucuğum neyin var? Aybaşın mı geldi?”

“Kes! Yanlarından sarkan şu yağlara bak!”

Haklıydı. Belim hayli yağlanmıştı. Sonra yumruklarını sıkıp iki yanımı yumruklamaya başladı. Sert vuruyordu.

“Yumruklamamız lazım bu bok tabakasını. Bu yağları eriteceğiz, bu hücreleri.”

Bir yandan da yumrukluyordu.

“Ah! Aşkım canımı yakıyorsun!”

“Güzel. Şimdi sen kendini yumrukla.”

“Kendimi mi yumruklayayım?”

“Hadi, başla, Allahın cezası!”

Birkaç tane yapıştırdım kendime. Durduğumda yağ tabakası yerli yerindeydi. İki yanımda kızarmıştı sadece.

“Birlikte eriteceğiz bu bok tabakasını,” dedi.

İçimden aşk böyle bir şeydir, diye geçirip işbirliği yapmaya karar verdim.

Kalorilerimi hesaplamaya başladı. Kızartma, ekmek, patates ve salata soslarını yasakladı, ama biramdan vazgeçemedim. Ailede kimin pantolon giydiğini bilmeliydi.

“Hayır, lanet olsun,” dedim, “biramdan vazgeçmem. Seni çok seviyorum ama bira kalacak!”

“Peki,” dedi, “yine de geliriz bu işin üstesinden.”

“Hangi işin?”

“Yağlarını eritip seni arzu edilen boyutlara indirme işinin”

“Neymiş o boyutlar?”

“Görürsün.”

Her gece işten eve döndüğümde aynı soruyu soruyordu.

“iki yanını da yumrukladın mı bugün?”

“Hem de nasıl!”

“Kaç kere?”

“Dört yüzer kere, sert.”

Sokakta yürürken kendimi yumrukluyordum. Yanımdan geçenler tuhaf tuhaf bakıyorlardı ama umursamıyordum, çünkü bir amacım vardı, onlar ise sadece yürüyorlardı.

Her şey yolunda gidiyordu. Önce 114 kilodan 100 kiloya düştüm, sonra 100 den 92’ye. On yaş gençleşmiş hissediyordum kendimi. Herkes çok iyi göründüğümü söylüyordu. Kamyon şoförü Harry hariç. Sarah’nın donuna giremediği için kıskanıyordu tabii ki.

Bir gece teraziye çıktım, ibre 85’de durdu.

“Yeterince inmedim mi sence, şu halime bak!” dedim.

Yağlarım erimiş, karnım içeri göçmüş, avurtlarım çökmüştü.

“Hesaplara göre,” dedi Sarah, “ henüz arzu edilen boyutlarda değilsin.”

“Bak,” dedim, 1.84 boyum var. Kaç kiloya inmemi istiyorsun?”

Tuhaf bir cevap verdi.

“Arzu edilen kilo’ demedim, ‘arzu edilen boyut,’ dedim. Yeni bir çağdayız, atom çağında, uzay çağında. En büyük sorun nüfus patlaması. Bu sorunun çözümü benim elimde. Çevre kirliliğini başkaları halletsin. Nüfus sorununu ben çözeceğim, her şeyin kökü bu. Bu sorun hallolursa gerisi kolay.”

“Neler zırvalıyorsun sen?” diye sordum bira şişesinin kapağını açarken.

“Tasalanma,” dedi. “görürsün.”

Sonra tartılırken kilo kaybetmeye devam etmeme rağmen incelmediğimi farkettilim. Tuhaftı. Pantolonumun paçaları hafifçe ayakkabılarıma içine dökülüyor, gömüğümün kolları bileklerimi geçiyordu. Araba sürerken direksiyon her zamankinden daha uzaktı sanki. Koltuğu biraz öne çektilim.

Bir akşam yine teraziye çıktım.

75 kiloya inmiştim.

“Sarah, gelir misin?”

“Ne var, canım?”

“Anlayamadığım bir şey var.”

“Ne?”

“Çekiyorum.”

“Çekiyor musun?”

“Evet, çekiyorum. Ufalıyorum.”

“Hadi oradan, aptal. Olacak şey mi? İnsan çeker mi? Yaptığın rejimin kemiklerini etkileyeceğini düşünmüyorsun herhalde? Kemik erimez, yavrucuğum. Kalori eksikliği sadece yağları eritir. Salaklığın alemi yok. Çekiyormuş! İmkânsız!”

Sonra güldü.

“Peki,” dedim, “buraya gel, şu kalemi al, duvara yaslanacağım. Küçükken annem yapardı. Başımın üstüne bir çizgi çek.”

“Pekala, aptal çocuk,” dedi, çizgiyi çekti.

Bir hafta sonra 66 kiloya inmiştim. Giderek hızlanıyordu bu iş.

“Sarah, çabuk buraya gel.”

“Söyle, deli çocuk.”

“Çek çizgiyi.”

Çizgiyi çekti, dönüp duvara baktım.

“İşte. Bir haftada 10 kilo ve 16 santim vermişim. Eriyorum yahu, kayboluyorum! Boyum 1.68’e indi. Delilik bu, delilik. Yetti artık. Geçen gün seni pantolonumun paçalarını kısaltırken yakaladım. Bu iş böyle süremez. Yemeğe başlıyorum. Senin bir cadı olduğuna inanmaya başladım.”

“Deli çocuk.”

Bir süre sonra patronum beni görmek istedi.

Karşısındaki iskemleye tırmandım.

“Henry Markson Jones.”

“Evet, efendim.”

“Sensin, değil mi?”

“Tabii, efendim.”

“Bak, Jones. Seni bir süreden beri dikkatle izliyoruz. Korkarım ki artık bu iş için uygun değilsin. Bu şekilde eriyip gittiğini görmek bizi çok üzüyor, ancak.” “Her zaman canla başla çalıştım efendim.”

“Biliyorum, Jones, ama bir kişinin yapması gereken işi yapamıyorsun artık.”

Kovdu beni. Sigortadan tazminatımı alacaktım tabii ki, ama beni bu şekilde kapıya koymasını ona yakıştıramadım yine de.

Sarah ile evde kalmaya başladım. Çok kötüydü durumum -Sarah besliyordu beni. Buzdolabına yetişemiyordum. Sonra küçük gümüş bir zincir geçirdi boynuma. Bir süre sonra altmış santime indim. Oturağa sığıyordum. Ama sözünü tutup bira içmeme izin veriyordu.

“Ah, minikim benim.” Diyordu bana, “Ne kadar küçük ve şekersin!”

Aşk hayatımız bile sona ermişti. Her şey orantılı olarak eriyordu. Üstüne çıktığımda beni havaya kaldırıp kahkahayı basıyordu.

“Yoruldu mu, minik ördeğim?”

“Ördek değilim ben. Erkeğim!”

“Ah, minik erkeğim benim!”

Sonra beni havaya kaldırıp kırmızı dudaklarıyla öpüyordu.

15 santime indirdi Sarah beni. Alışverişe çıktığında beni çantasına koyuyordu. Çantasına açtığı küçük hava deliklerinden yanımdan geçen insanlara bakıyordum. Biramı içiyordum ama. Yüksük yüksük. Bir büyük şişe bir ay dayanıyordu. Eski günlerde kırk beş dakika sürerdi dibini bulmam. Teslim olmuşum. İsterse beni tamamen yok edebileceğini biliyordum. 15

santim hiç yoktan iyiydi. Hayatın tehlikedeysen küçük bir hayat bile çok değerlidir. Sarah'yı hoşnut etmeye çalışıyordum tabii ki. Başka çarem yoktu. Minik elbiseler dikti bana, ayakkabılar yaptı. Radyoyu açıp beni üstüne koyar, "oyna küçüğüm, dans et benim minik şarlatanım," derdi.

İşsizlik sigortamı almaya gidemiyordum, o kahkahalar atıp el çırparken radyonun üstünde dans ediyordum ben de.

Örümceklerden ödüm patlıyordu, sinekler kartal büyüklüğündeydi. Bir kediye yakalansam hapı yutmuştum. Yine de dört elle sarıldım hayata. Şarkı söyledim, dans ettim, dayandım. Hayatının sonuna yaklaşımsan hayatın birazı bile çok değerlidir.

Haliya sıçtığım zaman dayak yiyordum. Sarah köşelere gazete kâğıdı sermişti, gazete kâğıtlarının üzerine sıçıyordum. Kıçımı silmek için gazete kâğıdından parçalar koparıyordum. Zımpara kâğıdından farksızdı. Basur oldum. Geceleri uyuyamıyordum. Ölüm korkusu, aşağılık kompleksi ve evham sarmıştı beni. Her neyse, şarkılarımı söyleyip dansımı ettikten sonra Sarah bana biramı verdiğinde iyi hissediyordum kendimi. Sarah beni 15 santimde tutuyordu nedense. Sebebini bilemiyordum. Hiçbir şeyin sebebini bilemediğim gibi.

Sarah için şarkılar besteledim, bu adı takmıştım onlara: Sarah için şarkılar

Bir gece iğrenç bir şey oldu. Ben dans edip şarkılarımı söylerken Sarah çırılçıplak yatağa uzanmış şarabını yudumluyor, alkış tutuyor zaman zaman gülüyordu. Hayli formdaydım o gece. En iyi gecelerimden biriydi, ama her zaman olduğu gibi radyo ısınıp ayaklarımı yakmaya başladı. Dayanılır gibi değildi.

"Sevgilim," dedim, "ben bittim. Biraz bira ver bana. Şarap istemem, sen iç o boktan şarabı. O canım biradan bir yüksük ver yeter."

"Tabii, balım," dedi. "Bu gece nefis bir gösteri sundun. Manny ve Lincoln senin kadar yetenekli olsalardı şimdi hayatta olurlardı. Üstelik son deneye karşı geldiler."

"Neymiş o son deney?" diye sordum.

"Kafanı yorma, aşkım, biranı iç ve rahatına bak. Son deneyin keyfine varmanı istiyorum. Manny'den de Lincoln'dan da yeteneklisin. Seninle zıt uçların birleşmesini gerçekleştirebileceğimizi sanıyorum."

"Tabii canım," dedim, "sen bana bir yüksük bira daha versene. Neymiş bu zıt uçların birleşmesi?"

"Sen biranı iç minik sevgilim, yakında görürsün."

Biramı bitirdikten sonra iğrenç bir şey oldu. İğrenç! Sarah beni tuttuğu gibi bacaklarının arasına yerleştirdi. Bir kıl ormanında buldum kendimi. Başıma geleceklerin beklentisi ile omuz ve boyun kaslarım kasıldı. Karanlıkta buldum kendimi birden. Havasızlık korkunçtu. Sarah inledi ve beni ileri geri sürtmeye başladı. Nefes almakta güçlük çekiyordum, ama yine de hava vardı orada. Sağda solda küçük oksijen birikintileri. Başım arada sırada "Kayıktaki Adam"a çarpıyor, Sarah parlak bir inilti koyveriyordu.

Giderek daha hızlı sürtmeye başladı beni. Cildim yanmaya başlamıştı, nefes alamıyordum. Koku daha da şiddetlendi. İşi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar az acı çekecektim. Her öne itildiğimde sırtımı ve boynumu eğip "Kayıktaki Adam"a kafa atıyordum.

Aniden o korkunç tünelin dışında buldum kendimi. Sarah beni havaya kaldırıp yüzüne tuttu. "Gel artık canavar! Boşal!" diye bağırdı.

Şehvet ve şarap sarhoşuydu. Yine tünelde buldum kendimi. Bir ileri bir geri itiliyordum. Cüssemi büyötmek için ciğerlerime hava doldurdum, ağzıma bol tükürük toplayıp tükürdüm. Birkaç kez tekrarlardım bunu, sonra bıraktım. Koku dayanılmaz bir hal almıştı, sonunda havaya kaldırıldım.

Sarah beni ışığa doğru tutup omuzlarımı ve boynumu öpmeye başladı.

"Sevgilim, bitanem! Biricik minik y.rağım benim! Seviyorum seni!"

Sonra o boyalı, korkunç dudaklarıyla öptü beni. Kustum. Şehvetten ve şaraptan harcanmış bir şekilde uzanıp memelerinin arasına yerleştirdi beni. Memelerinin arasına yatıp kalbinin atışını dinledim. Zincirimi çözmüştü ama fark etmiyordu, özgür değildim. O iri sol memesi yana kaymıştı, kalbinin tam üstündeydim. Cadının kalbi. Nüfus patlamasının çözümüysen neden beni cinsel bir oyuncak gibi kullanmakla yetiniyordu? Orada öylece uzanıp kalbini dinledim. Cadı olduğuna karar verdim. Sonra başımı kaldırdım ve gözlerime inanamadım. Başının

üstündeki rafta bir saç iğnesi duruyordu. Evet, başı yuvarlak mor camdan uzun bir saç iğnesi. Göğüslerinin arasından yukarı doğru yürüyüp boğazını tırmandım, binbir zorlukla çenesine tırmandıktan sonra yavaşça dudaklarının üstünden geçtim. Birden kımıldadı, düşmeme ramak kalmıştı, burun deliğine tutunup doğruldum. Yavaş yavaş sağ gözünün üstüne çıktım -başı hafif sağa kayıktı- ve alınıdaydım, şakağının üstünde, oradan da saçına tırmandım -ilerlemek çok güçlü- Sonra ayağa kalkıp uzandım ve rafın üzerindeki iğneyi aldım. İniş daha hızlı ama daha tehlikeliydi. İğneyi taşıırken birkaç kez dengemi kaybettim. Bir düşüş işimi bitirirdi. Bir yandan da gülüyordum kendi kendime. Bir yılbaşı partisinin getirdikleri.

Ve yine o devasa memenin üstündeydim. İğneyi yere yatırıp kalbini dinledim. Kahverengi bir et beninin hemen altında olduğuna karar verdim. Ayağa kalktım. Sonra iğneyi yerden aldım, mor başı harikulade görünüyordu ışığın altında. Kıvrılabilir miydim bu işi? Ben 15 santimdim, iğne bir buçuk boyum kadardı, 22 santim belki. Kalp 22 santimden daha yakın gibiydi.

İğneyi doğrulttum ve sapladım.

Sarah yuvarlandı ve kasıldı. Yapışmıştım o iğneye. Az kaslın yuvarlanıyordum -mukayeseli olarak üç yüz metre yükseklik demekti benim için, kesin ölüm. Var gücümle bastırdım iğneyi. Ağzından tuhaf bir inilti çıktı.

Sonra tepeden tırnağa titremeye başladı.

Dibine kadar soktum iğneyi, o güzelim mor başı derisine dayanmıştı.

Sonra kımıldamadı. Kalbini dinledim.

1,2,1,2,1,2,1,2...

Ve durdu.

Küçük katil ellerimle çarşafa tutunup şilteye indim. 15 santim boyunda, gerçek, aç ve korkudan ödü bokuna karışmış bir yaratık. Yatak odasının doğuya bakan penceresine tırmandım, bir bitkinin yapraklarına tutunup aşağı indim. Bir ben biliyordum Sarah'nın öldüğünü, ama bunun bana bir yarar sağladığı söylenemezdi. Hayatta kalmak için yemek zorundaydım. Cinayet suçundan yargılansam hakim benim için nasıl bir karar verirdi acaba, diye geçirdim içimden. Suçlu muydum? Bitkinin yapraklarından birini koparıp çiğnemeye çalıştım. Berbattı. Sonra avlunun güney tarafında oturan kadının kapının önüne kedisi için kedi maması koyduğunu gördüm. Çalıların altından kedi mamasına doğru sürünmeye başladım, etraf da hayvan ya da hareket olup olmadığına da dikkat ediyordum. O kedi maması hayatta tattığım en berbat şeydi, ama mecburdum. Yiyebildiğim kadar yedim. Ölümün tadı daha kötüydü. Sonra dönüp saksının içine yattım.

Oradaydım işte; 15 santim, nüfus patlamasının çözümü, midemde kedi maması bir saksının içinde.

Bir sürü ayrıntı daha var, sizi sıkmak istemem. Kedilerden, köpeklerden, farelerden kaçışlar... yavaş yavaş büyüdüğümü hissetmek. Sarah'ın cesedini taşıyışlarını seyredişim. Daireye dönüp henüz buzdolabının kapısına erişemediğimi keşfedişim.

Yemeğini yerken kediye yakalanıyordum az kalsın. Deli gibi koşmuştum.

20 santimi bulmuştum o sıralar. Büyüyordum. Güvercinleri korkutabiliyordum artık. Güvercinleri korkutmaya başladın mı geliyorsun demektir. Bir gün gölgelere ve apartman aralıklarına saklanarak sokakta ilerlemeye başladım. Bir süpermarket bulana kadar ilerledim. Kapının önünde duran gazete tezgâhının altına girdim. İri yarı bir kadın kapıyı açıp içeri girdiğinde arkasından içeri süzuldüm. Kasadaki kızlardan biri, “Hey! Neydi o?” diye bağırdı.

“Ne neydi?” diye sordu müşterilerden biri.

“Bir şey gördüğümü sandım. Belki de yanıldım. İnşallah yanılmışımdır.”

Görünmeden depoya inmeyi başardım. Fasulye çuvallarının arkasına gizlendim. O gece yukarı çıkıp kendime ziyafet çektim. Patates salatası, turşu, jambonlu sandviç, cips ve bira. Bol bira. Gündüz depoda saklanıyor, gece yukarı çıkıp deli gibi tıkınıyordum. Ama serpildikçe depoda saklanmam güçleşti. Her akşam müdürün paraları kasaya koyuşunu seyrediyordum. En son o çıkıyordu dükkândan. Her gece duraksamaları sayıyor, şifreyi çözmeye çalışıyordum. Sağa yedi, sola altı, sağa dört, sola altı, sağa üç gibi geliyordu bana. Her gece deniyordum. Şifreye ulaşabilmek için boş kolilerden merdiven yapıyordum. Her gece deniyordum. Büyümem de hızlanmıştı. 90 santimi filan bulmuştum. Dükkânın küçük bir elbise reyonu vardı, giderek daha büyük beden giymek zorunda kalıyordum. Nüfus sorunu geri geliyordu. Bir gece kasa açıldı. Yirmi üç bin dolar nakit çıktı içinden. Parayı bankaya yatırmalarına bir gün kala yakalamış olmalıydım onları. Müdürün alarmı çaldırmadan çıkabilmek için kullandığı anahtarı aldım ve dışarı çıktım. Sunset Motel’e yürüyüp bir haftalığına bir oda tuttum. Resepsiyoncu kadına sirkte cüce olarak çalıştığımı söyledim. Hiç ilgilenmedi.

“akşam saat onda televizyon ve gürültü yok. Kural bu.” Parayı aldı, makbuzu verdi ve kapıyı kapattı.

Anahtarın üstünde 103 yazıyordu. Odaya bakmamıştım bile. Kapıları geçtim. 98,99, 100, 101...kuzeye doğru yürüyordum, Hollywood tepesi’ne doğru, tepenin arkasındaki dağlara doğru, efendimizin kutsal ve parlak ışığı üstümdeydi, büyüyordum.

DÜZÜŞ MAKİNESİ

Tony'nin barında cehennem gibi sıcak bir geceydi. Soğuk biradan başka bir şey düşünemiyordu insan. Düzüşmeyi bile. Tony tezgâhın üstünden bana ve Kızılderili Mike'a birer bira kaydırdı. Biraların parasını Mike ödedi. İlk biraları onun ödemesine izin verdim. Tony parayı kasasına koydu ve sıkıntılı bir şekilde etrafına bakındı. Boş boş önlerindeki biralara bakan beş-altı kişi daha vardı barda. Tony yanımıza geldi.

"yeni bir şey var mı?" diye sordum.

"bok," dedi Tony.

"yeni değil," dedim.

"bok," dedi Tony.

"bok," dedi Kızılderili Mike.

Biralarımızı yudumladık.

"ay hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum Tony'ye.

"bok," dedi Tony.

"evet," dedi Kızılderili Mike, "dünyada g.tsen ayda da g.tsün."

"Mars'da muhtemelen hayat olmadığını söylüyorlar," dedim.

"kimin s.kinde?" dedi Tony.

"bok," dedim, "iki bira daha."

Tony biraları kaydırdı, sonra parasını almaya geldi, parayı kasaya koyup döndü. "boktan bir sıcak. Dünün tamponu kadar ölü olmayı isterdim."

"İnsanlar ölünce nereye giderler, Tony?"

"kimin s.kinde?"

"insan ruhuna inanmıyor musun?"

"palavra!"

"Che'ye ne demeli? Ya Jan Dark'a? Yumurcak Billy'ye? Bu insanlara ne demeli?"

"palavra!"

Bu konuyu düşünerek biralarımızı yudumladık.

"benim gidip işlemem lazım," dedim.

Helaya gittim, baykuş Pete her zaman ki gibi oradaydı.

Çıkarıp işlemeye başladım.

"ne kadar küçük bir çükün varmış," dedi bana.

"işediğimde ve meditasyon yaptığımda, evet. Süper esnek tiplerdenim. Hazır olduğumda şu anda gördüğün her santim altıya katlanır."

"yalan söylemiyorsan fena sayılmaz. Çünkü şu anda dört santim görüyorum."

"sadece başını gösteriyorum."

"çükünü emmek için iki dolar veririm."

"fazla sayılmaz."

"başından fazlasını gösteriyorsun. Hepsini gösteriyorsun."

"siktir git, Pete."

"paran bitince döneceksin." Çıktım heladan. İki bira daha dedim.

Tony birayı verdi, parayı kasaya koydu ve döndü.

"çok sıcak, aklımı kaçırıyorum galiba," dedi.

"sıcak gerçek benliğini idrak etmeni sağlıyor," dedim Tony'ye.

"dur hele! Sen bana kaçık mı diyorsun?"

"çoğumuz kaçığız. Ama gizli tutuyorlar."

"pekala, dediğinin doğru olduğunu varsayalım, dünyada akli başında kaç kişi var öyleyse? Ya da var mı?"

"çok az."

"kaç?"

"milyarların içinde mi?"

"evet."

"5, bilemedin 6."

"ne?" dedi Kızılderili Mike, "yok ebeninki!"

"bak," dedi Tony, "nereden biliyorsun kaçık olduğumu? Yani bu işi nasıl kıvırıyoruz?"

“hepimiz kaçık olduğumuza göre bizi kontrol edecek çok az kişi var, dokunmuyorlar bize. Şimdilik bir şey yapamıyorlar. Bir ara uzayda yaşayabilecekleri bir gezegen bulup bizi mahvedeceklerini düşünmüştüm. Ama artık uzaya da kaçıkların hükmettiğini biliyorum.”

“nereden biliyorsun?”

“biliyorum, çünkü aya amerikan bayrağı diktiler.”

“Rusların aya Rus bayrağı diktiklerini farzet.”

“aynı şey.”

“tarafsızsın öyleyse.”

“delilik söz konusu olduğunda taraf tutmam.”

Sustuk bir süre. İçtik. Tony’de içiyordu, sulu skoç, koyuyordu kendine, koyardı. Barın sahibiydi.

“tanrım, çok sıcak,” dedi Tony.

“cehennem sıcağı,” dedi Kızılderili Mike.

Sonra Tony’nin çenesi açıldı. “delilikten söz açılmışken,” dedi, “biliyor musun, şu anda son derece delice bir durum var.”

“tabii,” dedim.

“hayır, hayır, hayır. yani bu binada!”

“öyle mi?”

“evet. O kadar delice ki bazen korkuya kapılıyorum.”

“her şeyi anlat bana, Tony,” dedim, başkalarının palavralarını her zaman dinlemeye hazır.

İyice sokuldu Tony. “s.kiş makinesi olan birini tanıyorum. Seks dergilerindeki aldatmacalardan söz etmiyorum. Hani şu ilanlarda gördüğün saçmalıklardan. Bu herif işi gerçekten çözmüş. Alman bir bilim adamı elimizde. Ruslar’dan önce davranıp adamı kapmışız. Ama aramızda kalacak.”

“elbette, Tony, elbette.”

“Von Brashlitz, hükümet onu uzay çalışmalarında kullanmak istemiş, ama başaramamışlar. adam bu S.KİŞ MAKİNESİ’ni kafaya takmış. Kendini sanatçı olarak görüyor aynı zamanda, arada sırada kendinden Mikelanj olarak söz ediyor. hükümet tımarhaneye düşmeden hayatta kalabilmesi için ona beş yüz dolar aylık bağlamış. Bir süre izledikten sonra sıkılmışlar ya da unutmuşlar, çekler gelmeye devam etmiş ama. İki ayda bir biri gelip onunla yirmi dakika görüştükten sonra hala deli olduğuna dair rapor yazıyor. O da kocaman kırmızı sandığını sürükleyerek bir kasabadan diğerine dolaşıp duruyor. Bir gece buraya geldi ve içmeye başladı. Yorgun bir ihtiyar olduğunu, araştırmalarını sürdürürebilmek için sessiz bir yer aradığını söyledi. Başımдан savmaya çalıştım. Buraya bir sürü kaçık gelir, biliyorsun.”

“biliyorum,” dedim.

“derken iyice kafayı buldu ve sırrını bana açtı. Bir erkeği hiçbir gerçek kadının düzemeyeceği gibi düzen mekanik bir kadın yapmıştı. Tampon kullanmıyordu, sıçmıyordu, üstüne üstlük tartışmıyordu.”

“hayatım boyunca böyle bir kadın düşledim,” dedim.

Tony güldü. “her erkek düşler. Önce delinin teki olduğunu sandım tabii. Ta ki bir gece beni kaldığı pansiyon odasına götürüp kırmızı sandıktan S.KİŞ MAKİNESİ’ni çıkarıncaya kadar.”

“ve?”

“ölmeden cennete gitmek gibiydi.”

“izin verirsen gerisini tahmin edeyim.” Dedim Tony’ye.

“et,” dedi.

“Von Brashlitz ve S.KİŞ MAKİNESİ şu anda yukardalar.”

“tam üstüne bastın,” dedi Tony. “ne kadar?”

“adam başı yirmi papel.”

“bir makineyi s.kmek için yirmi papel, öyle mi?”

“adam bizi yaratanı atletmiş. Görürsün.”

“baykuş Pete bir dolara çükümü emmeye hazır.”

“baykuş Pete iyidir, ama tanrıları utandıracak bir keşif olduğu söylenemez.”

Yirmiliği uzattım.

“Tony, bu bir tür sıcak hava şakasıysa en iyi müşterini kaybettin.”

“dediğin gibi, hepimiz kaçtık. Keyfin bilir.”

“doğru,” dedim.

“doğru,” dedi Kızılderili Mike. “bu da benim yirmiliğim.”

“sadece yüzde elli aldığımı bilmenizi isterim. Gerisi Von Brashlitz’in. Enflasyon ve vergileri düşünürsen beş yüz dolar aylıkla geçinmek kolay değil, hem Von B. Deli gibi şnaps içiyor.”

“hadi öyleyse,” dedim, “kırk doları aldın nerde bu S.KİŞ MAKİNESİ?”

Tony tezgâhın üstündeki kapağı kaldırıp, “böyle gelin,” dedi. “arka merdivenden yukarı çıkın. Kapıyı çalıp, “bizi Tony gönderdi,” demeniz yeterli.”

“odanın numarası yok mu?”

“69 numara.”

“elbette,” dedim, “tahmin etmeliydim.”

“elbette,” dedi Tony, “git ve hayatının s.kişini yaşa.”

Merdiveni bulduk. Yukarı çıktık. “Tony’nin kafa bulmak için yapmayacağı şey yoktur,” dedim.

Holde yürüdük. Odayı bulduk. 69 numara.

Kapıyı çaldım: “bizi Tony gönderdi.”

“girin beyler, girin!”

Abazan kılıklı yaşlı bir çılgın duruyordu karşımızda; elinde bir bardak şnaps, gözlük camları çift mercekli. Aynı filmlerdeki gibiydi. Misafiri vardı anlaşılan; genç bir hatun, fazla genç nerdeyse, ince ama aynı zamanda güçlü görünümlü.

Hatun bacak bacak üstüne atıp sıkı bir frikik verdi: naylon dizler, naylon baldırlar ve uzun çorapların bitip teninin görüldüğü o dar bölge. Sırf kış ve göğüstü bebek; naylon bacaklar, berrak mavi gülen gözler.

“beyler, -kızım Tanya.”

“ne?”

“Evet, biliyorum. çok yaşlıyım. ama devasa kamışlı zenci efsanesi varsa ölünceye dek düzüşen Alman efsanesi de vardır. istediğinize inanmakta serbestsiniz. Her halükarda, bu benim kızım, Tanya.”

“merhaba, çocuklar,” dedi Tanya gülümseyerek.

Sonra hepimiz üstünde S.KİŞ MAKİNESİ yazan kapıya baktık.

İhtiyar şnapsını dipledı.

“hayatınızın en iyi s.kişi için geldiniz, ya?”

“baba!” dedi Tanya, “bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?”

Tanya bacak değiştirdi, eteği daha da yukarı çıktı, nerdeyse boşalacaktım.

Profesör bir şnaps daha içti, sonra kalkıp üstünde S.KİŞ MAKİNESİ yazan kapıya gitti. Dönüp bize hafifçe gülümsedikten sonra kapıyı yavaşça açtı. Odaya girip tekerlekli hastane yatağını andıran bir aleti iterek çıktı.

Alet ÇIPLAKTI, sırf metal.

Profesör lanet şeyi önümüze ittikten sonra uyuz bir şarkı mırıldanmaya başladı. Muhtemelen almanca.

Ortasında bir delik bulunan bir metal yığını duruyordu önümüzde. Profesörün elinde bir yağdanlık vardı. Yağdanlığı deliğe sokup içine yağ pompalamaya başladı. Bir yandan da o uyuz alman şarkısını mırıldanıyordu.

Yağı pompalarken omzunun üstünden bize bakıp, “güzel, ya?” dedi ve pompalamayı sürdürdü.

Kızılderili Mike bana baktı, gülümsemeye çalıştı ve “Allah kahretsin. yine oyuna geldik galiba,” dedi.

“evet,” dedim, “beş yıldır siftahım yok, ama çükümü o metal yığına sokarsam Allah belamı versin!”

Von Brashlitz bir kahkaha attı. İçki dolabına gidip bardağına ağzına kadar şnaps koydu ve karşımıza oturdu.

“biz Almanya’da savaşın bittiğini öğrenmeye başladığımızda ve çember iyice daraldığında - son Berlin muharebesine kadar- savaşın başka bir alana taşındığını biliyorduk- artık savaş kimin daha çok alman bilim adamı kapacağı üstüneydi. Amerikalılar mı? Ruslar mı? Alman bilim

adamlarını kapan aya, marsa... her şeye ilk ulaşan devlet olacaktı. Sayısal ya da beyin gücü olarak kimin karlı çıktığını bilmiyorum. Tek bildiğim beni Amerikalıların kaptığı; beni kaçırdılar, bir arabaya bindirdiler, içki verdiler, kafama silah dayadılar, vaatlerde bulundular, çılgınca laflar ettiler. Önüme ne koydularsa imzaladım...”

“pekala,” dedim, “bu kadar tarih yeter. Ben yine de çükümü, zavallı minik çükümü o metal yığınınına sokmayacağım! Senin gibi birini barındırdığına göre Hitler’in akli dengesi gerçekten bozukmuş. Seni Rusların kaçırmamasını yeğlerdim! 20 dolarımı geri istiyorum!”

“heeeheeeheeehe.” diye güldü Von Brashlitz, benim küçük şakam, nein? Heeheeheeeheee!”

Metal yığınınını odaya soktu ve kapıyı kapattı. “heeeheeeheeeheee!” şnapsını dipledı.

Von B. Kendine bir şnaps daha koydu. Sıkı içiyordu. “beyler, ben bir sanatkar ve mucidim!

Benim S.KİŞ MAKİNEM aslında kızım, Tanya.”

“küçük şakalarından biri daha mı Von?” diye sordum.

“yok şaka! Tanya! Beyefendinin yanına gidip kucağına otur!”

Tanya gülümsedi, kalktı, yanıma gelip kucağıma oturdu. Bir S.KİŞ MAKİNESİ mi? İnanamıyordum! Teni tendi, ya da bana öyle geliyordu. Öpüşürken ağzıma soktuğu dili kesinlikle mekanik değildi -her hareketi farklıydı ve benim hareketlerime karşılık veriyordu.

Kaptırmıştım, bluzunu yırtıp göğüslerini ortaya çıkarmış külotunu indiriyordum, yıllardan beri böyle arzulanmamıştım. Sonra kenetlendik ve ayakta bulduk kendimizi -ayakta aldım onu, sarı saçlarına asılıp başını arkaya eğiyor, pompalarken bir yandan da kıcının deliğini parmaklıyordum -boşaldı, kasılmaları hissettim ve ona katıldım.

Hayatımın s.kişiydi!

Tanya banyoya gitti, duş yaptı ve bu kez de Kızılderili Mike için giyinip süslendi. Sanırım.

“İnsanoğlunun en büyük icadı,” dedi Von Brashlitz bütün ciddiyetiyle. Haklıydı.

Sonra Tanya banyodan çıkıp BENİM kucağıma oturdu.

“HAYIR! HAYIR! TANYA! SIRA ÖTEKİNDE! BUNU BİRAZ ÖNCE HALLETTİN!”

Duymuyordu sanki. Ve tuhaftı, bir DÜZÜŞ MAKİNESİ için bile, çünkü gerçekten, çünkü iyi bir sevgili olmayı hiçbir zaman becerememişimdir.

“seviyor musun beni?” diye sordu.

“evet.”

“bende seni seviyorum. Ve çok mutluyum. Ve aslında canlı değilim, biliyorsun değil mi?”

“seni seviyorum Tanya. Tek bildiğim bu.”

“Allah kahretsin!” diye bağırđı ihtiyar, “bu S.KTİRİCİ MAKİNE!”. Yan tarafında TANYA yazan cilalı bir kutunun yanına gitti. İnce kablolar fışkırmıştı içinden; göstergeler, titreşen ibreler ve bir sürü renk vardı o kutunun içinde. Yanıp sönen ışıklar ve saat gibi tıkırdayan şeyler vardı. hayatımda tanıdığım en tuhaf pezevenkti bu Von B. Göstergeleri kurcaladıktan sonra Tanya’ya baktı:

“25 YIL! Ömrümü harcadım seni yapmak için! HİTLER’den bile gizledim seni! Ve şimdi.gözlerimin önünde sıradan bir kancığa dönüşüyorsun!”

“25’ime basmadım henüz. 24 yaşındayım.”

“gördün mü? Sıradan bir kancıktan farkın kalmadı!”

Göstergelerine döndü.

“farklı bir ruj sürmüşsün,” dedim Tanya’ya.

“hoşuna gitti mi?”

“bayıldım.”

Eğilip öptü beni.

Von Brashlitz göstergeleri kurcalayıp duruyordu. Kazanacağını hissediyordum. Von Brashlitz, Kızılderili Mike’a döndü. “küçük bir arıza sadece bana güven, birazdan gideririm.”

“umarım,” dedi Kızılderili Mike, “yirmi beş santim hazırda bekliyor ve yirmi dolar içerdeyim.”

“seni seviyorum,” dedi Tanya bana, “bundan böyle sadece sen varsın. Ya sen, ya da hiç kimse.”

“ne yaparsan yap, seni şimdiden affettim Tanya.”

Profesörün tepesi iyice atmıştı. Göstergelerle oynayıp duruyor, ama arızayı gideremiyordu. “TANYA! Senin şimdi ÖTEKİ adamı DÜZMEN lazım! Yoruldum ben.biraz şnaps içeyim.uyku

saatimde geldi. Tanya.”

“öff,” dedi Tanya, “seni yaşlı osuruk! Sen ve şnapsın, sabaha kadar memelerimi emip durur, beni uyutmazsın! Çükünü kaldırabilsen yüreğim yanmaz! İğrençsin!”

“VAS?”

“ÇÜKÜNÜ KALDIRABİLSEN YÜREĞİM YANMAZ!, DEDİM!”

“sana bunu ödeteceğim, Tanya! Sen benim icadımsın, ben senin değil!”

Sihirli göstergelerini kurcalayıp duruyordu. Makinenin göstergelerinden sözediyorum. Hayli öfkelenmişti ve öfkesi ona müthiş bir canlılık veriyordu. “biraz daha bekle, Mike. Elektronik devrelerden birinde sorun var! Bekle! Buldum!”

Sevinçle havaya sıçradı. Ruslardan kaçırdığımız bu adam.

Kızılderili Mike’a baktı, “arıza giderildi! Makine normale döndü! İyi eğlenceler!”

Sonra şnaps şişesinin yanına gitti. Bardağını ağzına kadar doldurdu ve seyretmek üzere oturdu.

Tanya kucağımdan kalkıp Kızılderili Mike’ın yanına gitti. Tanya ile Kızılderili Mike’ın birbirlerine sarılışlarını seyrettim.

Tanya, Mike’ın fermuarını açtı, kamışını çıkardı, ve ne kamıştı! Mike 25 santim demişti ama 35 vardı rahat.

Tanya iki eliyle Mike’ın kamışını kavradı.

Mike zevkten inledi.

Sonra Tanya, Mike’ın kamışını kökünden kopardı ve fırlattı.

Ardında kan izleri bırakarak çıldırmış bir sosis gibi yuvarlandı lanet şey. Duvara kadar yuvarlandı. Başı olan ama ayakları olmayan ve nereye gideceğini bilmeyen bir şey gibi kaldı orada. ki yeterince doğruyd.

Arkasından HAYALAR uçtu havada. Halının ortasına düştüler ve tek bildikleri şey kanamaktı. Kanadılar.

Amerika-Rus çıkartmasının kahramanı Von Brashlitz yerde merkezinden gürül gürül kan fışkıran içki dostum Kızılderili Mike’dan arda kalana sert bir bakış attıktan sonra merdivene yönelip tüydü.

69 dışında her şey gerçekleşmişti 69 numarada.

Sonra, “aynasızlar birazdan burada olurlar. Oda numarasını aşkımıza ithaf edelim mi?” diye sordum Tanya’ya.

“elbette, sevgilim.”

Boşalmamızla aynasızların içeri dalması bir oldu.

Eğitlimlerden biri Kızılderili Mike’ın resmen ölü olduğunu ilan etti.

Von B. Birleşik devletlerin ürünü olduğu için insan kaynıyordu ortalık -iki paralık memurlar, itfaiye, gazeteciler, polisler, CIA, FBI ve diğer türden insan bokları.

Tanya yanıma gelip kucağıma oturdu. “birazdan beni öldürecekler, üzölmeyeceğine söz ver bana.”

Cevap vermedim.

Sonra Von Brashlitz parmağını Tanya’ya doğrultup bağırmaya başladı: “SİZE ONUN DUYGULARI YOK DİYORUM, BANA İNANIN! HİTLER’DEN KURTARDIM LANET ŞEYİ! Sadece bir MAKİNE diyorum size!”

Kimse kımıldamadı. Von B.’ye inanmıyorlardı.

Hayatlarında gördükleri en güzel makine ile karşı karşıyaydılar.

“lanet olsun! Salak herifler! Her kadın s.ktirici bir makinedir, farkında değil misiniz? İhale en yüksek teklifi verene gider! AŞK DİYE BİR ŞEY YOKTUR! NOEL GİBİ BİR SERAPTIR AŞK DA!”

Hala inanmamışlardı ona.

“bu sadece bir makine! KORKMAYIN! İZLEYİN!”

Von Brashlitz, Tanya’nın kolunu kavradı.

Çektiği gibi vücudundan ayırdı.

Omuz çukurunun içinde tüplerden ve kablolardan başka bir şey yoktu. Kanı andıran bir sıvı

bir de.

Tanya'nın eskiden kolunun olduğu yerden fıskıran kablolarla orada duruşunu seyrettim, bana baktı:

“lütfe, benim için! Üzölmeyeceğine söz verdin.”

Kalabalık üstüne çullanıp onu parçalarken ben öylece durup seyrettim.

Elimde değildi. Başımı bacaklarımın arasına koyup ağladım.

Bir de, Kızılderili Mike yirmi dolarının karşılığını alamadı.

Birkaç ay geçti. Bir daha gitmedim o bara. Olay mahkemeye intikal etti ama hükümet Von B. Ve makinesini beraat ettirdi. Başka bir kasabaya taşındım. Uzağa. Ve bir gün berberde sıra beklerken seks dergilerinden birini karıştırıyordum. Bir ilan dikkatimi çekti: “kendi bebeğini kendin şişir! Sadece 29.95. dayanıklı lastikten, evladiyelik, zincir ve kırbaç ilaveli. Ayrıca; bir bikini, sütyen, külot, iki peruk, ruj ve bir küçük kavanoz aşk-kremi. Von Brashlitz Limited.”

Para havalesi çıkardım. Massachusetts'da bir posta numarası. Von B.de taşınmıştı.

Üç hafta kadar sonra paket geldi. Rezillik. Bisiklet pompam yoktu ve lanet şeyi paketten çıkarınca bayağı tahrik olmuşum. Köşedeki benzinliğe gidip hava pompasını kullanmak zorunda kaldım.

Şiştikçe daha iyi görünüyordu. İri memeler, iri bir kış.

“nedir o, moruk?” diye sordu pompacı bana.

“Havanı kullanıyorum işte, benzinimi hep buradan almıyor muyum?”

“tabii, tabii, havanın önemi yok. Ama meraktan da öleceğim.”

“takma kafanı,” dedim.

“TANRIM! MEMELERE BAK!”

“BAKIYORUM, hıyar!”

Bebeği omzuma atıp topukladığımda pompacının salyaları akıyordu. Bebeği yatak odasına taşıdım.

Asıl sorunun cevabını bulmaya gelmişti sıra.

Bacaklarını aralayıp bir tür yarık aradım.

Tamamen çaptan düşmemişti Von B.

Üstüne çıkıp o lastik ağzı öpmeye başladım, arada sırada o koca memelerden birini tutup emiyordum. Başına sarı peruğu geçirmiş, kamışımı aşk kremi ile sıvamıştım. Fazla krem kullanmam gerekmemişti, bir yıl giderdi o kavanoz.

Kulağının arkasına dil attım. Parmağımı kıcının deliğine soktum ve pompalamaya başladım. Sonra sıçrayıp kollarını arkadan kelepçeledim. Küçük bir kilit ve anahtar da yollamıştı Von B. Bastım deri kırbacı kıcına.

Tanrım, aklımı kaçırmış olmalıyım! Diye geçirdim içimden.

Sonra sırtüstü çevirip soktum yine. Gidip geliyordum. Samimi söylüyorum, hayli sıkıcıydı. Dişi kediler düzen erkek köpekler hayal ettim. Empire State Binası'nın tepesinden atlayıp havada düzüşen bir çift hayal ettim. Islak, iğrenç, orgazm için ölen ve sürünerek bana doğru gelen ahtapot büyüklüğünde bir yarık hayal ettim. O güne dek gördüğüm külotları, dizleri, bacakları, memeleri ve yarıkları düşündüm. Lastik terliyordu; ben terliyordum. “seviyorum seni, canım!” diye fısıldadım lastik kulaklara.

İtiraf etmek kolay değil, ama o lastik yığının içine boşalmaya zorladım kendimi. Tanya ile uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bir jilet alıp doğradım lanet şeyi. Bira kutuları ile birlikte çöpe attım.

Kaç Amerikalı alıyordu bu aptalca şeyleri?

Öte yandan Amerika'nın nerdeyse herhangi bir kaldırımında on dakikalık bir yürüyüşe çıktığınızda yüz s.kiş makinesi geçiyordu yanınızdan -tek fark onların insan numarasına yatmalarıydı.

Zavallı Kızılderili Mike. Zavallı o yirmi beş santimlik ölü kamış.

Zavallı bütün Kızılderili Mike'lar. Uzay yolcuları. Vietnam ve Washington'un bütün fahişeleri.

Zavallı Tanya, karnı domuz karnı, damarları köpek damarlarıydı. Ne sıçardı ne işerdi; düzüşürdü sadece -yüreği, sesi ve dili başkalarından alınmaydı- o zamanlar organ nakilleri 17 ile sınırlıydı. Von B. Çok daha ileriye onlardan.

Zavallı Tanya, iki lokma bir şeydi yediği -genellikle ucuz peynir ve kuru üzüm, ne parada vardı, ne mülkte, ne yeni arabalarda, ne de lüks evlerde. Akşam gazetesini bir kez olsun okumamıştı. Renkli televizyon, yeni şapkalar, yağmur çizmeleri, tel örgü üstü ev kadını muhabbetleri ilgisini çekmiyordu; doktor, borsacı, milletvekili ya da polis bir kocanın hayalini kurmamıştı.

Ve benzinliğin pompacısı sormaktan bir türlü vazgeçmiyordu; “hey, o buraya getirip içine hava bastığın şeye ne oldu?”

Artık soramıyor ama. Benzinimi başka benzinlikten alıyorum. Von Brashlitz’in lastik bebek ilanını gördüğüm o berbere bile gitmiyorum artık. Her şeyi unutmaya çalışıyorum.

Siz olsanız ne yapardınız?

Danfort sıkma makinesinden geçirdiği bedenleri astı. Bagley telefonların başındaydı. “kaç tane oldu?” diye sordu.

“19. bereketli bir gün olacağı benzer.”

“evet, evet. İyi gidiyor. Dün kaç kişi sıktık?”

“14.”

“güzel, güzel. Bir aksilik olmazsa köşeyi döneceğiz. Vietnam savaşı beni endişelendiriyor,” dedi Bagley.

“budalalığın alemi yok -bir sürü insan bu savaştan bok gibi para kazanıyor.”

“doğru söylüyorsun. Ama bu Paris Barış Konferansı.”

“iyi değilsin bugün sen. Bag, bütün gün kıçlarının üstüne oturup maaşlarını aldıklarını ve geceleri Paris kulüplerinin tadını çıkardıklarını benim kadar sende biliyorsun. Günlerini gün ediyorlar. Sen savaşın bitmesini ne kadar istiyorsan onlar da Paris Konferansının bitmesini o kadar istiyorlar. Hepimiz bu savaştan besleniyoruz ve tek bir çizik bile almadık. Lokum. Kazayla bu savaşı bitirseler de başka savaşlar olacaktır. Dünyanın her tarafında sıcak noktalar bulunduruyorlar. “haklısın galiba, yersiz endişelere kapılıyorum.” Masanın üstündeki üç telefonda biri çaldı. Bagley ahizeyi kaldırdı. “GARANTİLİ YARDIM ŞİRKETİ, Bagley ben.”

Dinledi. “evet, evet. İyi bir muhasebeci var elimizde. Maaşı mı? İlk iki hafta için 300 dolar, yani haftalığı 300 dolar. İlk iki haftalığına el koyuyor, sonrası için ya ona hafta da 50 dolar veriyoruz ya da kovuyoruz. İlk iki haftadan sonra siz kovarsanız biz SİZE yüz dolar ödüyoruz. Neden mi? Eee, çarkı döndürmek gerek değil mi? Her şey psikolojik, Noel Baba gibi. Ne zaman mı? Hemen yollarım. Adresi alayım. Güzel, güzel, birazdan emrinizde olacak. Koşulları unutmayın. Sözleşmesini de yanında yolluyoruz. İyi günler.”

Bagley telefonu kapattı. Adresin altını çizerken kendi kendine bir şarkı mırıldandı. “bir tane indir, Danfort. Şöyle yorgun ve zayıflardan olsun. İlk sevkியatta iyilerinden yollamanın bir alemi yok.”

Danfort telden çamaşır ipine gidip yorgun ve zayıflardan birinin parmaklarından mandalları çıkardı.

“buraya getir. Adı ne?”

“Herman. Herman Telleman.”

“hay Allah, hiç de iyi görünmüyor. Bunun içinde biraz kan kalmış gibi. Gözlerinde de hafif bir parlaklık görüyorum. baksana, Danfort, makinenin ayarı tam sıkmaya ayarlı, değil mi? Çok iyi sıkılmalarını istiyorum, direncin zerresi kalmamalı, anlıyor musun? Sen kendi işini yap, gerisini ben hallederim.”

“bunların bazıları bayağı zorluk çıkarıyor. Bazıları daha cesur oluyor, biliyorsun. Bakarak anlaşılıyor.”

“pekala, şunu sınavalım hele. Herman. Hey, evlat!”

“ne var, babalık?”

“iyi bir işe ne dersin?”

“Allah korusun!”

“ne? İyi bir iş istemiyor musun?”

“dalga mı geçiyorsun? Benim ihtiyar Jersey’liydi, bütün lanet hayatı boyunca çalıştı ve onu kendi parasıyla gömdükten sonra geriye ne kaldı, biliyor musun?”

“ne?”

“on beş sent ve sıkıcı bir hayatın sonu.”

“iyi de, bir karın, ailen, evin, saygınlığın olsun istemez misin? Üç yılda bir yeni bir araba?”

“sıkıntıya gelemem ben, babalık. Kafese giremem. Tek istediğim aylak aylak gezinmek. S.kmişim.”

“Danfort, makinenin cıvatalarını iyice sık ve bu hergeleyi makineden tekrar geçir!”

Danfort adamı kaldırırken adam, “ananınkine kadar yolun var!” diye bağırdı.

“SUYUNU ÇIKAR PEZEVENGİN, SUYUNU! Duydun mu?”

“tamam, tamam!” diye karşılık verdi Danfort. “lanet olsun! Bazen değneğin boklu ucundan ben tutuyormuşum gibi geliyor bana.”

“bırak şimdi değnekleri! Suyunu çıkar bu pezevenğin. Nixon her an savaşı bitirebilir.”

“başlama yine! Geceleri iyi uyuduğunu sanmıyorum, Bagley. İyi değilsin.”

“evet, evet, haklısın. İnsomnia. Sürekli asker üretmemiz gerektiğini düşünüyorum! Dönüp duruyorum sabaha kadar! Ne para kazanırdık!”

“Bag, elimizden geleni yapıyoruz, ötesi yok.”

“pekala, pekala, sıktın mı orospu çocuğunu?”

“hem de iki kere! Cesaretin zerresi kalmadı içinde, göreceksin.”

Danforth, Herman Telleman’ı geri getirdi. Biraz farklı görünüyordu Herman. Gözlerinin ferisi sönmişti, dudaklarında tamamen yapay bir gülümseme vardı. Harikuladeydi.

“Herman?” dedi Bagley.

“evet, efendim?”

“ne hissediyorsun, ya da kendini nasıl hissediyorsun?”

“hiçbir şey hissetmiyorum, efendim.”

“aynasızları sever misin?”

“Aynasız değil efendim, polis memurları. Bizi zaman zaman vurarak, hapse atarak, döverek ve ceza keserek korusalar da içimizdeki şiddetin kurbanlarıdır. Kötü aynasız yoktur. Polis memuru, özür dilerim. Polis memurları olmasaydı yasaları kafamıza göre uygulayacağımızı farkında mısınız?”

“o zaman ne olurdu?”

“bilmem, bunu hiç düşünmedim efendim.”

Mükemmel. Tanrı’ya inanır mısınız?”

“elbette, efendim. Tanrı’ya, aileye, devlete, ülkeye ve emeğe.”

“aman Allahım!”

“efendim?”

“kusura bakma, peki mesai sever misin?”

“evet, tabii, efendim! Mümkünse haftanın yedi günü ve mümkünse iki işte birden çalışmayı severim.”

“neden?”

“para için, efendim. Renkli televizyon, araba, ev, ipek pijamalar, iki köpek, elektrikli tıraş makinesi, hayat sigortası, sağlık sigortası ve diğer sigortalar, çocukların eğitimi, otomatik garaj kapısı, pahalı giysiler ve Kırk beş dolarlık ayakkabılar, fotoğraf makinesi, yeni koltuklar, yeni yatak, duvardan duvara halı, kiliseye bağış, merkezi ısıtma.”

“pekala, pekala. Kes. Bu imkanlardan ne zaman istifade edeceksin?”

“anlamadım efendim?”

“gece gündüz iki işte birden çalışırken bu lüks hayatı yaşayacak zamanı nereden bulacaksın?”

“günü gelecektir, efendim, günü gelecektir!”

“peki çocuklarının bir gün büyüüp senin hıyarın teki olduğunu söyleyeceklerinden korkmuyor musun?”

“hayatımı onlar için çalışarak geçirdikten sonra mı? Elbette, hayır!”

“mükemmel, birkaç sorum daha var.”

“evet, efendim.”

“bu koşuşturmaca beden ve ruh sağlığına zararlı değil mi sence?”

“sürekli çalışıyor olmasam boş vaktimi içerek, yağlı boya tablolar yaparak, düzüşerek, sirke giderek ya da parktaki ördekleri seyrederek geçiriyor olurum.”

“parktaki ördekleri seyretmek hoş bir şey değil mi sence?”

“hoş ama boş, efendim. Para getirmez.”

“tamam. S.ktir git!”

“efendim?”

“görüşme sona ermiştir demek istedim.”

“tamam, Dan. Bu hazır, iyi iş yapmışsın. Sözleşmesini eline tutuştur, imzalat, küçük puntoları okumayacaktır, bizim iyi insanlar olduğumuzu düşünüyor. Adresi ver ve yolla. Ondan memnun kalacaklar. Aylardan beri gönderdiğim en iyi muhasebeci.”

Danforth sözleşmeyi Herman’a imzalatmıştı, ölü olduklarından emin olmak için gözlerini bir kez daha kontrol etti, sözleşmeyi ve adresi eline tutuşturup onu kapıya götürdü ve merdivenden

aşağı hafifçe itti.

Bagley dudaklarında başarının rahat gülümsemesi ile koltuğundan Danforth'un kalan 18 bedeni tekrar makineden geçirilişini seyretti. Cesaretlerinin nereye gittiğini anlamak mümkün değildi, ama er ya da geç gidiyordu. "evli ve çocuklu" ya da "40 yaş üstü" etiketi taşıyanlar en kolaylarıydı. Danforth onları makineden geçirirken Bagley arkasına yaslanıp konuşmalarını dinledi.

"benim yaşımda bir adamın iş bulması zor, çok zor!"

Başkası:

"ah, bebeğim, soğuk dışarısı." Başkası:

"torbacılıktan, pezevenklikten ve tutuklanmaktan yoruldum, güvenceye ihtiyacım var.

Güvence, güvence, güvence..."

Başkası:

"mesleğim yok. Herkesin bir mesleği olmalı. Mesleğim yok, ne yapacağım?"

Başkası:

"pekala, günümü gün ettim. Bundan böyle."

Başkası:

"ordudayken dünyayı gezdim, gördüm geçirdim."

Başkası:

"bir daha dünyaya gelsem ya dişçi olurum ya berber."

Başkası:

"romanlarım, öykülerim, şiirlerim geri geliyor. Allah kahretsin, New York'a gidip yayıncıların elini sıkacak halim yok ya! Herkesten daha yetenekliyim, ama içeride birini tanımıyorsan hiç şansın yok! Ne iş olsa yaparım ama hiçbir iş bana yakışmaz, çünkü bir dahiyim."

Başkası:

"ne kadar güzel olduğumu görüyor musunuz? Burnuma bakın? Kulaklarıma bakın? Saçıma bakın? Tavırlarıma bakın? Görüyor musunuz ne kadar güzel olduğumu? Görüyor musunuz? Neden kimse benden hoşlanmıyor? Çünkü çok güzelim. Kıskanıyorlar, kıskanıyorlar, kıskanıyorlar."

Telefon çaldı yine.

"GARANTİLİ YARDIM ŞİRKETİ. Bagley ben. Ne? Dalgıç mı? Yok ebeninki! Ne? Şey, afedersiniz, evet, evet, elbette, bir düzine kadar dalgıç var elimizde. İlk iki haftalığı bizindir. Haftada 500. tehlikeli iş, biliyorsunuz. Şakaya gelmez -deniz kestaneleri yengeçler filan. yosun, kayalıklarda denizkızları. Ahtapot. Soğuk algınlığı. Zahmetli iş. Evet. İlk iki haftalığı bizim. İlk iki haftadan sonra onu kovarsanız size 200 dolar ödüyoruz. Neden mi? Neden mi? Bir ardıçkuşu koltuğunuzun önüne altın bir yumurta yumurtlasa nedenini sorar mıydınız? Sorar mıydınız? Dalgıcınız kırk beş dakika sonra orada! Adres? Evet, evet, Richfield Binası'na yakın, anlıyorum. 45 dakika. Teşekkür ederim. İyi günler."

Telefonu kapattı. Gün daha yeni başlıyordu ve kendini yorgun hissetmeye başlamıştı bile.

"dan?"

"ne var?"

"bir dalgıç getir. Hafif göbekli, mavi gözlü, göğsü orta derecede kıllı, erken kelleşmiş, biraz kayıtsız, hafif kambur, gözleri bozuk ve gırtlığında henüz teşhis edilmemiş kanser başlangıcı. İşte sana bir dalgıç. Bir dalgıcın nasıl olması gerektiğini herkes bilir, hadi, getir bir tane."

"tamam, bok kafa."

Bagley esnedi. Danforth bir tane indirdi. Bagley'nin masasına getirdi. Etiketinde, "Barney Anderson" yazıyordu.

"merhaba, Barney," dedi Bagley.

"neredeyim?" diye sordu Barney.

"GARANTİLİ YARDIM ŞİRKETİ."

"Siz de iki iğrenç orospu çocuğu değilseniz ne olayım!"

"ne s.kim iş. Dan."

"dört kere geçirdim makineden herifi."

"cıvataları sıkmanızı söylemedim mi sana?"

“ben de sana bazılarının diğerlerinden daha cesur olduklarını söylemedim mi?”

“bu sadece rivayet, salak!”

“kim salak?”

“ikiniz de salaksınız,” dedi Barney Anderson.

“bu herifi makineden üç kez daha geçirmeni istiyorum.” Dedi Bagley.

“pekala, pekala. Ama önce seninle anlaşalım.”

“tamam, dostumuz Barney’ye kahramanlarının kim olduklarını sor mesela.”

“Barney, kahramanlarını say.”

“şey, bir düşüneyim -Cleaver, Dillinger, Che, Malcolm X, Gandhi, Jersey Joe Walcott, Grandma Barker, Castro, Van Gogh, Villon, Hemingway.”

Gördün mü? Hep KAYBEDENLER’le özdeşleşiyor. Böylece kendini iyi hissediyor. Kaybetmeye hazır. Ona yardım edeceğiz. Ruh takıntısı var bunda, bizim elimize de bu yüzden düşüyorlar. Ruh diye bir şey yok. Desise. Kahraman yok. Kazanan yok -yutturmacadan başka bir şey değil. Azizler yok. Dahiler yok- oyunun devamını sağlamak için uydurulmuş bir masal. Her insan hayata tutunmaya çalışır ve talihli olmayı umar. Gerisi hikaye.”

“pekala, pekala, kaybedenlerine eyvallah! Ama Castro’ya ne demeli? Son gördüğüm fotoğrafında hayli şişmandı.”

“Amerika ile Rusya onu ortada tutmaya karar verdikleri için mevcudiyetini sürdürebiliyor. Ama gerçekten oyun masasına oturduklarını düşün. Castro ne yapabilir ki? Elindeki fişlerle pespaye bir Mısır genelevine bile giremez.”

“ikinizin de canı cehenneme! Ben kahramanlarımdan memnunum!” dedi Barney Anderson.

“Barney, insan yeterince yaşlanmış ve kapana kısılmışsa, yeterince aç ve yılgınsa -çük emer, meme emer, bok yer hayatta kalabilmek için; ya da intihar eder. İnsan ırkı en aşağılık ırktır.”

“biz bunu değiştireceğiz, moruk. Asıl mesele de bu. Aya gidebiliyorsak lazımlığımızı da temizleyebilmeliyiz. Yanlış hedeflere kilitleniyoruz.”

“sen hastasın evlat. Biraz da göbeklenmişsin. Ve kelleşiyorsun. Dan, toparla şunu.”

Danforth, Barney Anderson’ı alıp bağırta çağırta üç kez makineden geçirdi. Sonra geri getirdi.

“Barney?” dedi Bagley.

“evet, efendim!”

“kahramanlarını say.”

“George Washington, Bob Hope, Mae West, Richard Nixon, Clark Gable’ın kemikleri ve Disneyland’de gördüğüm bütün güzel insanlar. Joe Louis, Dinah Sore, Frank Sinatra, Babe Ruth, Yeşil Bereliler, Amerikan Silahlı Kuvvetleri ve Donanma, özellikle de Bahriyeli’ler, hatta Hazine Departmanı, CIA, FBI, bütün lanet Los Angeles Polis Departmanı ve kasaba aynasızları. ‘aynasız’ demek istememiştim. ‘polis memurları.’ Bir de yırtmaçlı etekleri ile Marlene Dietrich, yetmişinde vardır herhalde? -Vegas’da dans ederken seyrettim, çüküm kalktı, ne kadın. Amerikan tarzı yaşam ve Amerikan dolarları bizi sonsuza dek genç tutacak. Anlamıyor musunuz?”

“Dan?”

“evet, Bag?”

“bu gerçekten hazır! Duygularımı çoktan yitirdim, ama bu benim bile midemi bulandırdı. Sözleşmesini imzalat ve yolla. Bayılacaklar ona. Tanrım, insan hayatta kalabilmek için nelere katlanmak zorunda kalıyor. Bazen kendi işimden bile nefret ediyorum. Bu kötü, değil mi Dan?”

“Kötü elbette, Bag. Ama şu salağı yollar yollamaz bir kıyağım olacak sana -hiçbir şeyciğin kalmayacak.”

“öyle mi? Güzel, güzel.nedir?”

“sıkma makinesinde çeyrek tur.”

“NE?”

“can sıkıntısına ve zihin yorgunluğuna bire birdir.”

“işe yarar mı gerçekten?”

“aspirinden iyi.”

“peki. Yolla şunu.”

Barney Anderson merdivenden aşağı indi. Bagley yerinden kalkıp en yakın sıkma makinesine

yürüdü. “şu yaşlı hatunlar -West ve Dietrich, hala meme ve bacak sallıyorlar, anlaşılır gibi değil, ben 6 yaşındayken de yapıyorlardı aynı şeyi, nedir bunların sırrı?”

“sır filan yok. Korse, pudra, makyaj, votka binbir türlü numara var. Anneanneni bile on altı yaşında gösterebilirler.”

“anneannem öldü.”

“olsun, fark etmez.”

“evet, haklısın galiba.” Bagley makinenin yanında durdu.

“sadece bir çeyrek tur. Sana güvenebilir miyim?”

“Bag, ortağım değil misin?”

“evet, Dan.”

“Kaç yıldır birlikte ticaret yapıyoruz?”

“25 yıl.”

“o zaman ben ÇEYREK TUR diyorsam ÇEYREK TUR demektir.”

“ne yapacağım?”

“ellerini silindirlerin arasına sokuyorsun. Çamaşır makinesi gibi.”

“şuradan mı?”

“evet. Hadi! Hoppa!”

“hey, unutma. Sadece bir çeyrek tur.”

“elbette, Bag, bana güvenmiyor musun?”

“artık güvenmek zorundayım.”

“biliyor musun, Bug, senden habersiz karını düzüyorum.”

“vay orospu çocuğu! Öldüreceğim seni!”

Danforth makineyi kapatmadı, Bagley’in koltuğuna oturup bir sigara yaktı ve bir şarkı mırıldanmaya başladı. “talihliyim talihli, lüks içinde yaşarım, çünkü düş dolu ceplerim. cüzdanım boş, ama dünya benim, çünkü düş dolu ceplerim.”

Kalkıp makinenin yanına gitti.

“çeyrek-tur demiştin,” dedi Bagley, “bir buçuk-tur oldu.”

“bana güvenmiyor musun?”

“tuhaf ama, her zamankinden daha çok.”

“yine de karını senden habersiz düzüyorum.”

“o kadar da önemli değil aslında, onu düzmekten sıkıldım zaten. Her erkek karısını düzmekten sıkılır.”

“ama ben karını düzmemi istememi istiyorum.”

“umurumda değil ama bunu istediğimden emin değilim.”

“beş dakika sonra dönerim.”

Danforth Bagley’in döner koltuğuna kuruldu, ayaklarını masanın üstüne koydu ve bekledi. Şarkı söylemeyi seviyordu. Yeni bir şarkıya başladı: “hiçbir şeyim yok, ama her şey benim. Yıldızlar benim, güneş benim, pırıl pırıl deniz benim.”

Danforth iki sigara içip makineye döndü.

“Bag, senden habersiz karını düzüyorum.”

“onu düzmeni istiyorum! İstiyorum! Sana bir şey daha söyleyeyim mi?”

“ne?”

“seyretmek hoşuma gidebilir.”

“tabii. Sakıncası yok.”

Danforth telefona gidip bir numara tuşladı.

“Minnie? Evet, Dan, seni düzmeye geleceğim yine. Bag mi? O da benimle gelecek. Seyretmek istiyor. Hayır, sarhoş değiliz. Dükkanı kapatmaya karar verdim, bugünlük yeter. İsrail-Arap meselesi ve Afrika’daki savaşlar sayesinde sırtımız yere gelmez. Biafra harikulade bir dünya, neyse, geliyoruz. Makattan düzeceğim seni. Kışının yanakları beni delirtiyor, tanrım. Bag’i de düzebilirim, onun yanakları seninkilerden de geniş. Hazırlan güzelim, birazdan yola çıkıyoruz.”

Telefonu kapattı. Diğer telefon çaldı, ahizeyi kaldırdı. “gel benimkinin üstüne otur orospu çocuğu, memelerinin ucu bile lodosta köpek boku gibi kokar.” Kapattı, gülümsedi ve kalkıp Bagley’i makineden çıkardı. Büronun kapısını kilitleyip birlikte indiler aşağı. Dışarı

çıktıklarında güneş parlıyordu. İnce elbiselerinden kadınların içleri görünüyordu. Kemiklerini görüyordunuz nerdeyse. Ölüm ve çürüme her yerdeydi. Los Angeles'daydılar, ölümlerin ölümleri nedenini bile bilmeden hakir gördükleri 7. cadde ile Brodway kavşağında. İp atlamak, kurbağa parçalamak, posta kutusuna işemek ya da pet köpeğinize otuz bir çektiirmek gibi öğrenilmiş bir oyundu.

“hiçbir şeyimiz yok, ama her şey bizim,” diye şarkı söylemeye başladılar.

Kolkola indiler yeraltındaki otoparka. Bag'in 69 model cadillağını buldular, bindiler ve bir dolarlık purolardan birer tane yaktılar. Dan direksiyondaydı, Pershing Meydanı'ndan geçerken berduşun birini altına almasına ramak kalmıştı, otoyola girmek için batıya döndü; özgürlüğe, Vietnam'a, orduya, s.kişe, geniş çim sahalara, çıplak heykellere ve Fransız şarabına, Beverly Hills'e...

Danforth arabayı sürerken bagley uzanıp pantolonunun fermuarını açtı.

Karısına da bir şeyler bırakır umarım, diye geçirdi Danforth içinden.

Sıcak bir Los Angeles sabahıydı, öğle olmuştu belki de, arabanın saatine baktı -tam boşaldığı anda 11:37'yi gösteriyordu. Cadillağın hız göstergesini 120'ye çıkardı. Asfalt ölü mezarları gibi kayıyordu altlarında. Sonra telefona uzandı. Fermuarını çekmediğini fark etti. “Minnie, seni seviyorum.”

“ben de seni seviyorum, Dan,” dedi Minnie, “bok çuvalı yanında mı?”

“yanımda. Biraz önce ağzını doldurdum.”

“ah, Dan, ziyan etme.”

Dan güldü ve telefonu kapattı. Kamyonet süren bir zenciye bindiriyorlardı az kalsın, siyahi filan değildi, zenciydi, hepsi bu. Başarılı olduğunda dünyanın en güzel kentiydi Los Angeles. Olamadığında da ondan kötü tek bir kent vardı -New York. Hız göstergesini 140'a çıkardı. Motosikletli bir polisi solladı, polis ona gülümsedi. Bob'u arardı belki bu gece. Bob her zaman çok komikti. Onun için espri yazan on iki yazarı vardı. Ve çok doğaldı Bob. Müthişti.

Bir dolarlık puroyu pencereden fırlattı, yenisini yaktı, hız göstergesini 150'ye çıkardı, dosdoğru güneşe yol alan bir ok. İşler tıkırında, hayat güzeldi, ve lastikler ölmüşlerin ve ölenlerin ve öleceklerin üstünden kayıyorlardı.

VIJJJJJJJJJJ!

McArthur parkının tam karşısındaki otelde kalıyorduk, Linda ve ben, ve bir gece oturmuş içkilerimizi yudumlarken pencerenin önünden bir adam uçuşa geçti. Çok tuhaftı, şaka gibi, ama adam kaldırımda patladığında işin şaka yanı kalmadı. “tanrım,” dedim Linda’ya, “çürük domates gibi dağıldı! Bağırsak, bok ve sümük gibi bir şeylerden yapılmışsınız! Gel bak şuna!” Linda pencereye geldi, banyoya koşup kustu, sonra banyodan çıktı, ona döndüm. “Allah belamı versin, yere dökülmüş bir tencere kıymalı makarnadan farkı yok! Kıymalı makarnaya yırtık bir takım elbiseyle gömlek giydirmişler!” Linda banyoya koşup bir daha kustu.

Ben oturup şarabımı yudumladım. Çok geçmeden siren sesini duydum. Çöp kamyonunu yollasalar daha iyi ederlerdi. Neyse, hepimizin kendine göre sorunları vardı. Kiranın nereden geleceğini asla bilmiyordum, sürekli akşamdan kalma olduğumuz için gidip iş de arayamıyorduk. Endişe bastığında endişemizi unutmak için yapabildiğimiz tek şey düzüşmekti. Bu bir süre için bize sorunlarımızı unutturuyordu, ve şanslıydım çünkü Linda yatakta müthişti. Otel bizim gibi insanlarla doluydu; şarap içen, düzüşen ve yarın ne olacaklarını bilmeyen, arada sırada biri pencereden atlıyordu. Ama bir yerden para bulurduk mutlaka, tam kendi bokumuzu yemeye hazırlanırken. Bir seferinde ölmüş bir amcadan üç yüz dolar, başka bir sefer gecikmiş vergi iadesi. Bir keresinde otobüse bindim, önümdeki koltukta madeni elli sentlikler duruyordu, ne anlama geliyordu, kim neden bırakmıştı bilmiyordum, hala bilmiyorum. Ön koltuğa geçip elli sentlikleri cebime doldurdum. Ceplerim dolunca düğmeye bastım, ilk durakta indim. Kimse bir şey demedi, kimse beni durdurmaya çalışmadı. Ayyaşsan kısmetli olmak zorundasın, değilsen bile.

Her gün parka gidip ördekleri seyrederdik. İnanın bana sürekli içmekten ve yetersiz beslenmekten sağlığınız bozulmuş, unutmak için düzüşmekten yorgun düşmüşseniz, ördeklerin üstüne yoktur. Dışarı çıkmak zorunluluktur, yoksa ağır bunalıma girer, pencereden atlayan siz olursunuz. Tahmin edebileceğinizden çok daha kolaydır. Linda ile parka gider, banklardan birine oturup ördekleri seyrederdik. Hiçbir endişeleri yoktu ördeklerin -kira, elbise, yemek- ortalıkta dolanıp sıçmak ve vaklamaktı bütün işleri. Kibirli halleri ile sürekli yerlerdi. Arada sırada otel kiracılarından biri ördeklerden birini öldürür, sonra odasında tüylerini yolup pişirirdi. Biz de birkaç kez aklımızdan geçirmiştik, ama yapmadık. Ayrıca kolay değildi ördeği yakalamak; iyice yaklaşırdınız ve tam yakalayacağınızı sandığınız anda FOŞŞ!! Üstünüze su sıçratıp kaçardı orospu çocuğu! Genellikle un ve sudan yaptığımız gözlemelerden yer, bazen birinin bahçesinden mısır çalardık -adama mısır yemek nasip olmamıştı herhâlde. Arada sırada da manavdan sebze çalardık, bir domates veya salatalık, küçük hırsızlıklar, ama kısmetli olmaya ihtiyacımız vardı en çok. Sigara kolaydı -küçük bir gece yürüyüşü -arabasının camını açık bırakmış biri bulunurdu mutlaka, içinde de dolu ya da yarı dolu bir paket. Şarap ve kira asıl sorunlardı tabii ki, düzüşüp bu konuda endişeleniyorduk.

Bütün ümitlerin tükendiği günler nasıl gelip çatarsa bizimki de öyle geldi çattı. Şarap yok, kısmet yok, hiçbir şey yok, ev sahibesinden kira için ya da bakkaldan içki için kredi yok. Çalar saati sabahın beş buçuğuna kurup rençper pazarına gitmeye karar verdim. Ama saat bile doğru çalışmıyordu. Bir keresinde bozulmuştu, açıp tamir etmeye çalışmıştım. Yaylarından biri kopmuştu, tek çare kısaltıp tekrar bağlamaktı. Öyle yaptım ve saati kapattım. Kısa bir yayın saate ne yaptığını bilmek isterseniz size anlatayım; yay ne kadar kısalırsa akrep ile yelkovan o kadar hızlanır. Deli saatin tekiydi bizimki, inanın. Sıkıntılarımızı unutmak için düzüşmekten yorgun düştüğümüzde saati seyredip zamanı tahmin etmeye çalışırdık, gerçek zamanı. Yelkovanın dönüşünü gözlerinizle görebiliyordunuz. -çok gülerdik.

Sonra bir gün -tam bir haftamızı almıştı- saatin her gerçek 12 saatte 30 saat ilerlediğini keşfettik. Bir de 7-8 saatte bir kurulmazsa duruyordu. Bazen uyanır saatin kaç olduğunu bilmek isterdik. “yavrucuğum,” derdim, “hala çözemedin mi? Saat gerçekte olması gerektiğinden iki buçuk kere daha hızlı. Bu kadar basit.”

“iyi de, son ayarladığımızda kaç gösteriyordu?”

“Allah belamı versin ki bilmiyorum, sarhoştum.”

“sen şimdi kur yoksa duracak.”

“peki.”

Saati kurardım ve düzüşürdük.

İş aramaya gitmeye karar verdiğim gece bu yüzden saate güvenemedim. Bir yerden bir şişe şarap bulmuştuk, ağır ağır içiyorduk. Saati seyrediyordum arada sırada, ne anlama geldiğini bilmeden, sabah kalkamayacağım endişesi ile. Yatağa uzandım, sabaha kadar gözümü kırpmadım. Gün ışıdığı anda kalktım, giyindim ve San Pedro Caddesi'ne yürüdüm. Herkes dikilmiş bekliyordu. Tezgâhlarda domates kalmıştı. İki üç tane alıp yedim. Kocaman bir yazı vardı: BAKERSFIELD'E PAMUK TOPLAYICILARI ARANIYOR. YEMEK VE YATAK. California, Bakersfield'de pamuk? Eli Whitney sayesinde o tarlalar kurumamış mıydı? Sonra büyük bir kamyon yanaştı, domates toplayıcısına ihtiyaçları vardı. Lanet olsun, Linda'yı yatakta yalnız bırakmak hoşuma gitmiyordu, nefret ederdi yalnız yatmaktan, ama yine de denemeye karar verdim. Herkes kamyonu tırmanmaya başladı. Kadınların binmelerine yardımcı olup bekledim. Bazıları hayli iriydi. Herkes binmişti. Binmeye yeltendim. Ustabaşı olduğu anlaşılan iri kıyım bir Meksikalı kamyonun kapağını kaldırdı -"üzgünüm senyor, doldu!" bensiz gittiler.

Saat dokuza geliyordu, otele dönmek bir saatimi aldı. Bütün o iyi giyimli, aptal-görünümlü insanların yanından geçtim. Cadillac süren öfkeli bir adam beni eziyordu az kalsın. Öfkesinin nedenini bilmiyordum. Hava belki. Sıcak bir gündü. Otele vardığımda yürüyerek çıkmak zorunda kaldım. Asansör ev sahibesinin kapısının önündeydi, sürekli bir şeyler yapardı o asansöre, gümüş kısımlarını parlatırdı. Gireni çıkanı gözetliyordu bana kalırsa.

Altıncı kattaydık, kapıya vardığımda içeriden kahkaha sesleri geldi. Linda kaltağı fazla bekleyememişti anlaşılan. Onu da tepeleyecektim adamı da. Kapıyı açtım.

Linda, Jeanie ve Eve içerdeydiler. "canım," dedi Linda kalkıp bana doğru gelerek, giyinmiş, süslenmişti. Ayağında topuklular. Öptü beni dilini ağzıma daldırdı. "Jeanie işsizlik sigortasından ilk çekini almış. Eve bir süreden beri alıyor zaten. Kutluyoruz."

Bol miktarda porto şarabı almışlardı. Banyoya girip duş yaptım, şortumu giyip çıktım. Bacaklarımla hava atmayı hep sevmişimdir. Bir erkekte görebileceğiniz en iri, en güçlü bacaklara sahibim. Gerisi hikâye. Şortumla oturup bacaklarımı sehpa uzattım.

"hey, şu bacaklara bakın!" dedi Jeanie.

"evet, evet," dedi Eve.

Linda gülümsedi. Bir bardak şarap verdi bana.

Bu işler nasıldır bilirsiniz. İçtik ve konuştuk, konuştuk ve içtik. Kızlar şarap almaya gittiler, konuşmaya devam ettik. Saat dönüp duruyordu. Hava karardı. Üstümde yırtık şortumla tek başıma içiyordum. Jeanie yatak odasına gitmiş, yatakta sızmıştı. Eve kanepede uyuyordu, Linda ise holde, banyo kapısının yanındaki küçük deri kanepede. Meksikalının kamyonun arka kapağını yüzüme kapatmasını içime sindirememiştim, mutsuzdum.

Yatak odasına gidip Jeanie'nin yanına uzandım. Yapılı kadındı ve çıplaktı. Memelerini öpüp emmeye başladım. "hey, ne yapıyorsun?"

"ne mi yapıyorum? S.kicem seni!"

Parmağımı bacaklarının arasına sokup ileri geri sürtmeye başladım. "s.kicem seni!"

"Linda beni öldürür!"

"bilmeyecek ki!"

Üstüne çıktım ve yayların gıcırdamaması için YAVAŞÇA, SESSİZCE, YAVAŞÇA gidip gelmeye başladım. ÇOK YAVAŞ ve boşaldığımda sonu gelmeyecek sandım. Hiç böyle boşalmamıştım. Çarşafa silinirken insanlar asırlardır yanlış s.kişiyorlar belki de, diye geçirdim içimden.

Sonra salona dönüp karanlıkta oturdum. Biraz daha şarap içtim. Orada ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum. Epey içtim. Sonra Eve'in yanına gittim. Tombulcaydı. Biraz pörsümüştü, ama çok seksi dudakları vardı. İğrenç seksi dudaklar. Öptüm o korkunç ve harikulade ağzını. Karşı koymadı. Bacaklarını açtı ve girdim. Küçük bir dişi domuzdan farkı yoktu. Osuran, koklayan, hırlayan, kık sallayan bir dişi domuz. Boşaldığımda Jeanie ile olduğu gibi uzun ve titretici olmamıştı, pıt pıt ve bitmişti. Kalktım üstünden. İskemleme oturduğumda horluyordu. Tuhaf -nefes alır gibi s.kişiyordu- büyütülecek bir şey değildi s.kişi. her kadın biraz farklı s.kişiyordu, erkeğin düştüğü tuzak da buydu.

Oturup biraz daha içtim, o pis Meksikalının kamyonun kapağını kapatışı gitmiyordu gözümün önünden. Kibar olmayacaktın hayatta işsizlik sigortasını düşündüm sonra. Evli

olmayan bir çift işsizlik sigortasından yararlanabiliyor muydu? Tabii ki hayır. Açlıktan ölseler bile. Ve kirli bir sözcüktü aşk. Ama Linda ile aramızdaki bağın bir kısmıydı -aşk, bu yüzden açlık çekiyor, birlikte içiyor, birlikte yaşıyorduk. Nedir ki evlilik? Onaylanmış bir S.KİŞ, onaylanmış S.KİŞLER ama hiç şaşmaz, sonunda SIKICI olur, işe dönüşür, ama dünyanın istediği buydu; kapana kısılmış, yapması gereken bir işi olan zavallılar. Lanet olsun, sefilhaneye taşınıp Linda'yı koca Eddie'nin yanına yollamayı yeğlerdim. Koca Eddie salağın tekiydi ama Linda'ya üst baş alır, karnını doyururdu hiç olmazsa. Ben yapamıyordum.

Fil bacak Bukowski, sıfır.

Şişeyi bitirdim ve uyumaya karar verdim. Çalar saati kurup Linda'nın yanına uzandım. Uyandı ve bana sürtünmeye başladı. "bana ne oldu bilmiyorum," dedi.

"neyin var, yavrum? Hasta mısın? Doktor çağırayım mı?"

"hayır, hayır. Tahrik oldum. İSTİYORUM! ÇOK İSTİYORUM!"

"ne?"

"yanıyorum! S.K BENİ!"

"Linda."

"ne? Ne?"

"yorgunluktan ölüyorum. İki gecedir uyumuyorum. Sabahki uzun yürüyüş, sonra dönüş. Güneşin altında, üstelik boşuna. Kıçımı oynatacak halim yok." "ben sana yardım ederim."

"nasıl?"

Eğilip kamışımı yalamaya başladı. Çaresizlik içinde inledim. "balım, güneşin altında saatlerce tükendim."

Caydıramadım. Dili zımpara kağıdından farksızdı ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

"hayatım," dedim, "koca bir sıfırım ben! Seni hak etmiyorum! Vazgeç, lütfen."

Dedim ya, iyiydi. Kimi bilir, kimi bilmez. Çoğu genellikle eski usul kafa sallayıp durur. Linda kamışla başlar, sonra t.şaklara inerdi, sonra yine yukarı, KAMIŞIN BAŞINA HİÇ DOKUNMADAN, sonunda zevkten inlemeye, ona bir sürü palavra sıkmaya başladım, kendime çekidüzen verip serseriliği bırakacak, onu kraliçeler gibi yaşatacaktım

Başını ağzına aldı nihayet, kamışımın üçte birini ağzına alıp hafifçe ısırıdıktan sonra emdi, kurt ısırtığı, ve YİNE boşaldım -günün dördüncü s.kişiymi ve bitmişim, bazı kadınlar tıbbın bildiğinden daha çok biliyorlardı.

Uyandığımda kalkmışlardı, giyiniktiler -iyi görünüyorlardı- Linda, Jeanie ve Eve. Beni yorganın üstünden mıncıklayıp gülüştüler. "hey, Hank, canlı birini bulmaya gidiyoruz! Bir şeyler içip uyanmak istiyoruz! Tommy-Hi'da olacağız!"

"tamam, tamam, güle güle!"

Gittiler, kışkırlarını kıvırtarak çıktılar kapıdan.

Erkeğin hiç şansı yoktu.

Tam uyumak üzereydim ki dahili telefon çaldı.

"evet?"

"bay Bukowski?" "evet?"

"kadınları gördüm! Sizin odanızdan çıktılar!"

"nereden biliyorsunuz? Bu bina sekiz katlı, her katta on iki oda var!"

"ben kiracılarımı iyi tanırım, bay Bukowski! Saygın, işinde gücünde insanlardır hepsi!"

"yok ya?"

"evet, bay Bukowski! Bu oteli yirmi yıldır işletiyorum, sizin odanızda olup bitenlere başka odalarda asla rastlamadım. Otelimizde sadece saygın insanlar kalabilir, bay Bukowski."

"evet, öyle saygınlara ki iki haftada bir zavallı orospu çocuğunun teki çatıya çıkıp girişteki sahte bitkilerin arasındaki betona balıklama atlıyor."

"odayı öğlene kadar boşaltmanızı istiyorum, bay Bukowski."

"şimdi saat kaç?"

"sekiz."

"teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. Bir alka-seltzer buldum, kirli bir bardakla içtim. Sonra biraz şarap buldum. Perdeyi açıp güneşe baktım. Zor bir dünyaydı bunu biliyordum, ama nefret ediyordum sefilhaneye düşmekten. Küçük odaları seviyordum, bir şekilde savaşımaya devam edebileceğin küçük odaları. Bir kadın. İçki. Her gün gitmek zorunda olduğum bir iş istemiyordum ama, kıvıramazdım. Yeterince zeki değildim. Pencereden atlamayı düşündüm. Yapamadım. Giyinip Tommy-Hi'ın yerine gittim. Kızlar barın sonundaydı. İki adam vardı yanlarında, gülüşüyorlardı. Marty, barmen, beni tanırdı. Elimle gelmemesini işaret ettim. Para yok, kesişim. Oturdum.

Sulu skoç koydu önüme. Bir de not.

“Roach Otel’de buluşalım, oda 12. gece yarısı. Bizim için oda ayırttım. Linda.” İçkimi bitirip ayak altından çekildim, gece yarısı olduğunda Roach Otel’e gittim, gece katibi “12 numaralı oda sizin için ayırılmamış, efendim,” dedi. “adıma ya da Linda Bryan adına ayırılmış başka bir oda var mı peki?”

Deftere baktı.

“yok efendim.”

“12 numaraya bakmamın sakıncası var mı?”

“kimse yok odada, efendim. Size söyledim.”

“aşığım, be adam! Lütfen, bir göz atayım.”

Dördüncü sınıf salaklara nasıl bakılırsa öyle baktı bana. Kapının anahtarını önüme koydu.

“en geç beş dakika sonra burada ol, yoksa başımı belaya sokarsın.”

Kapıyı açtım, elektrik düğmesini çevirdim -Linda! Hamamböcekleri ışığı görünce duvar kâğıdının altına kaçıştılar. Binlerce, ışığı söndürdüğümde yine çıktıklarını duydum. Duvar kâğıdı hamamböceklerinden oluşmuş bir dokuyu andırıyordu.

Asansöre binip aşağı indim.

“teşekkür ederim, “dedim, “haklıymışsın. 12 numarada kimse yok.”

İlk kez anlayış vardı sesinde

“üzgünüm, moruk.”

“sağol,” dedim

Dışarı çıkıp sola döndüm. Batıya, sefilhaneye doğru. Ve ayaklarım beni oraya götürürken merak ettim, neden yalan söylerlerdi insanlar? Artık merak etmiyorum, ama hala hatırlıyorum, ve yalan söyledikleri an hissediyorum yalan söylediklerini, ama yine de yalanın her yerde olduğunu bilen Roach Otelinin gece katibi kadar akıllanamadım. Ya da ördeklerin hala yakalandığı, öldürüldüğü ve yendiği McArthur Parkı’nın karşısındaki otel odasında, Los Angeles’ta akşamüstü sıcak porto şarabımı içerken penceremin önünden aşağı uçan insanlar kadar.

Otel orada hala, kaldığımız oda da, bir gün gelerseniz size gösteririm, ama anlamsız olur, değil mi? Bir gece üç kadın düzdüm ya da üç kadın tarafından düzüldüm diyelim, bu da öykümüz olsun.

İyi hatundu Vicki. Ama sorunlarımız vardı. Şaraba dadanmıştık. Kadın sarhoş olup ağzını açtığında benim hakkımda akla hayale gelmeyecek şeyler uyduruyordu. Ve o ses tonu: bayağı, peltek, gıcık ve kaçık. Kimi olsa delirtirdi beni delirtti.

Bir keresinde duvardan açılan yatağımıza oturmuş bağıra çağıra beni itham etmeye başlamıştı yine. Yalvardım kesmesi için. Kesmedi. Sonunda kalktım, yatağa gittim ve onunla birlikte her şeyi duvara katladım.

Gidip oturdum ve çığlıklarını dinledim.

Susmak bilmiyordu, kalkıp yatağı duvardan açtım ve karşımdaydı yine. Kolunu tutmuş, kırıldığını iddia ediyordu. “kolun kırılmış olamaz,” dedim.

“kırıldı işte, kırıldı, seni otuzbirci orospu çocuğu, kolumu kırdın!”

Birkaç içki daha içtim ama kolunu tutup sızlanmayı sürdürdü. Sonunda sabrım tükendi, ona birazdan döneceğimi söyleyip aşağı indim, sokağa çıktım ve bakkal dükkânının arkasında birkaç eski sandık buldum. Sağlam tahtalardan birkaç tanesini söküp çivilerini temizledikten sonra asansöre binip yukarı çıktım.

Dört tahta kâfi geldi. Eski elbiselerinden birinden yırttığım parçalarla tahtaları koluna bağladım. İki saat kadar sustu. Sonra yine başladı. Dayanamadım. Bir taksi çağırıp hastaneye götürdüm. Taksiden iner inmez tahtaları kolundan çözüp sokağa fırlattım. Sonra GÖĞÜS röntgenini çekip kolunu alçıya aldılar. Düşünebiliyor musunuz? Kafasını kırmış olsaydı kık röntgenini çekerlerdi herhalde.

Neyse, o günden sonra barlarda otururken yanındakilere, “duvar yatağı ile duvara katlanmış tek kadın benim,” demeye başladı.

Ve ONDAN da emin değildim, ama bıraktım söylesin.

Başka bir keresinde yine canımı sıkılmıştı, bir tokat attım, ağzına isabet etti ve takma dişlerini kırdı.

Takma dişlerinin kırılması beni şaşırtmıştı. Gidip süper bir yapıştırıcı aldım ve kırık protezini yapıştırdım. Bir süre için iş gördü, ama bir gece oturmuş şarap içiyorduk ki birden ağzına kırık dişler doldu.

Şarap öyle güçlüydü ki yapışkanı çözmüştü. İğrençti. Yeni bir protez yaptırmak zorunda kaldık. Parayı nereden bulduğumuzu hatırlamıyorum, bulmuştuk bir şekilde, ama yeni protezi ile ata benzediğini hatırlıyorum.

Bu tartışmalara genellikle sarhoşken giriyorduk ve Vicki sarhoşluğumun çok pis olduğunu iddia ediyordu, ama aslında sarhoşluğu pis olan oydu. Neyse, bazen tartışmanın orta yerinde fırlar, kapıyı çarpıp bir bara giderdi. “canlı birini bulmaya,” kızların deyimi ile.

Her seferinde kötü hissediyordum kendimi. İtiraf etmeliyim. Bazen iki üç gün dönmediği olurdu. Ve gece. Hiç de hoş bir davranış biçimi değildi.

Bir keresinde yine kapıyı vurup çıktı. Bir süre oturup şarabımı içtim ve yaptığını düşündüm. Sonra kalkıp asansöre bindim, aşağı inip bende sokağa çıktım. En sevdiği barda buldum onu. Elinde morumtrak bir fularla barda oturuyordu. Daha önce görmemiştim o fuları. Benden saklamak ha. Yanına gidip yüksek sesle, “senden bir kadın yaratmak istedim ama lanet bir fahişeden başka bir şey değilsin!” dedim.

Doluydu bar. Boş tabure yoktu. Elimin tersiyle öyle bir tokat aşkettim ki tabureden devrildi. Yerde bir çığlık attı.

Barın bir ucundaydık. Dönüp bakmadım bile. Barı katedip çıkış kapısına yöneldim. Kapıya geldiğimde dönüp arkama baktım. Çıt çıkmıyordu.

“bakın,” dedim onlara. “içinizde biraz önce yaptığımdan HOŞNUT kalmayan biri varsa bir şey SÖYLESİN.”

Yere iğne düşse duyulurdu.

Dönüp dışarı çıktım. Sokağa çıkar çıkmaz vızıldamaya başladıklarını duydum, vız, vız, vız.

BOK HERİFLER! Tek erkek yoktu içlerinde!

“ama, elbette, döndü. Neyse, hikayeye devam edeyim, geçenlerde bir gece oturmuş şarap içiyorduk ve yine başladı. Busefer ben gitmeye karar verdim. “S.KTİR OLUP GİDECEĞİM BU DELİKTEN!” diye bağırdım Vicki’ye. “BIKTIM İTHAMLARINDAN!”

Kapının önüne fırladı.

“ölümü çiğneyerek, ancak öyle çıkabilirsin buradan!”

“pekala, madem başka yolu yok.”

Sıkı bir tokat çaktım, kapının önüne yığıldı. Onu kenara çekmek zorunda kaldım çıkabilmek için.

Asansöre bindim. İyi hissediyordum kendimi. Dört katlık bir iniş. Asansör kafes şeklinde inşa edilmişti ve eski çorap, eski eldiven, eski süpürge kokardı. Ama bir şekilde güven ve güç duygusu veriyordu bana, damarlarımda dolanan şarabı da hesaba katmak gerek.

Ama sokağa çıktığımda fikrimi değiştirdim. Gidip dört şişe şarap daha aldım, asansöre binip yukarı çıktım. Aynı güven ve güç duygusu ile eve girdim. Vicki koltuğa oturmuş ağlıyordu.

“döndüm sana, şanslı sevgilim benim,” dedim ona.

“orospu çocuğu, vurdun bana. BANA VURDUN!”

“hımm,” dedim yeni bir şişe açarken, “kafamı s.kmeye devam edersen gene vururum.”

“ÖYLE Mİ?” diye bağırdı. “BANA VURURSUN TABİİ, BİR ERKEĞE VURACAK CESARETİN VAR MI?”

“YOK TABİİ!” diye bağırdım, “BİR ERKEĞE VURMAM! DELİMİYİM BEN? HEM NE İLGİSİ VAR?”

Bu onu bir süre için susturdu. Oturup su bardaklarıyla şarap içmeye devam ettik, porto.

Sonra yine başladı ithamlara. O uyurken otuzbir çektiğimi iddia ediyordu.

Bu beni ilgilendiren bir meseleydi bence, değilse de GERÇEKTEN aklını kaçırmış demekti. Küvette otuzbir çektiğimi iddia ediyordu. Elbise dolabının içinde, asansörde, her yerde.

Ne zaman küvetten çıksam koşarak banyoya girerdi.

“işte! GÖRÜYORUM! BAK!”

“seni çılgın yarasa, kir halkası o.”

“hayır, BEL bu! BEL!”

Ya da koltuk altımı veya bacaklarımdan arasını sabunlarken banyoya dalar ve, “işte, işte, İŞTE! YAPIYORSUN!”

“NE yapıyorum? Kendi hayalarımı sabunlayamayacak mıyım? Hayalar benim, Allahın delisi!”

“o çıkıntı nedir?”

“sol işaret parmağım, şimdi S.KTİR GİT BAŞIMDAN!”

Ya da yatakta, derin uykudayken bir el birden kamışıma ve hayalarımaya yapıştırdı. Yahu, gecenin ortasında, derin uykuda, o TIRNAKLAR!

“HA HA! YAKALADIM SENİ! YAKALADIM!”

“çılgın yarasa, bunu bir daha yaparsan YEMİN EDİYORUM SENİ ÖLDÜRÜRÜM!”

“YAKALADIM SENİ! YAKALADIM SENİ!”

“Allah aşkına, uyu...”

İşte o gece bağıra çağıra itham etmeye başlamıştı yine. Oturup şarabımı içtim ve hiçbir şeyi inkâr etmedim. Bu daha da öfkeliendirdi onu. Köpürdükçe köpürdü.

Dayanamadı sonunda, beni otuzbir çekmekle itham ediyordu ve ben, sözde otuzbirci, orada öylece oturmuş ona gülümsüyordum. Fırladığı gibi kapıya gitti.

Bıraktım gitsin. Oturup şarabımı içtim. Porto.

Her zaman ki gibi.

Olanları düşündüm. Hımmm, hımmm, evet.

Sonra hiç telaş etmeden kalktım, asansöre binip aşağı indim. O aşına güç duygusu yine. Kızgın değildim. Gayet sakindim. Sürüp giden bir savaş.

Yürümeye başladım ama onun en sevdiği bara gitmedim. Aynı oyunu iki kez oynamanın alemi yoktu. Fahişesin: senden bir kadın yaratmaya çalıştım. Hadi oradan. Bir süre sonra salak konumuna düşerdi insan. Ben de başka bir bara gidip giriş kapısına yakın taburelerden birine oturdum. Bir içki söyleyip ilk yudumu aldım, bardağı tezgâha koydum ve onu gördüm. Vicki. Barın öbür ucundaydı, ödü patlamış gibi bir hali vardı nedense.

Yanına gitmedim ama. Gözlerimi dikip tanımadığım birine bakar gibi bakmakla yetindim.

Sonra yanımda modası geçmiş tilki kürkünün içinde biri olduğunu fark ettim.

“tilkinin bir içkiye ihtiyacı var gibi geldi bana, tatlım,” dedim ona.

“o ölü. İçkiye ihtiyaç duyamaz. Ama benim acilen bir içkiye ihtiyacım var yoksa ölebilirim.”

Benim gibi yufka yürekli biri ölüme sebebiyet vermemek için elinden geleni yapmaz mı? Bir içki söyledim. Adı, söylediğine göre, Margy'ydi. Thomas Nightgale, dedim ona, ayakkabı pazarlamacısı. Margy. Değişik adlı bütün o kadınlar: içerek, sıçarak, adet görerek, erkekleri düzerek. Duvarlara katlanarak. Acayip.

İkişer tane daha içtik ve çantasına dalmıştı bile, çocuklarının fotoğrafı, çirkin ve çarpık bir oğlanla kel bir kız. Ohio'da bir yerde yaşıyorlardı, babalarının yanında, baba bir canavardı, para avcısı; mizah duygusu sıfır, anlayış sıfır. Ha, ŞUNLARDAN biri. Ve eve başka kadınlar getiriyor, bütün ışıkları yakıp onun gözünün önünde sevişiyordu.

“ha, anlıyorum, anlıyorum,” dedim, “erkeklerin çoğu canavardır gerçekten, anlama yeteneğinden yoksunlar. Ve sen öyle tatlısın ki, adaletsizlik bu.”

Başka bara gitmeyi önerdim. Vicki'nin kıcı karıncalanmaya başlamıştı ve yarı Kızılderili'ydi.

Vicki'yi orada bırakıp çıktık. Köşeyi döndük. Hemen orada bir bar daha vardı.

Sonra bana gitmeyi önerdim. Bir şeyler yeriz. Biraz alışveriş eder yemek pişiririz, kızartırız, fırına veririz.

Vicki'den söz etmedim ona elbette. Ama Vicki lanet fırında tavuğuyla pek övünürdü. Tavuğu andırdığı için belki. At dişli bir tavuk.

Tavuk alıp fırında pişirmeyi ve viskiye yatırmayı önerdim. Kem küm etmedi.

Öyleyse, içki dükkânı. Bir şişe viski, beş-altı şişe bira.

Sabaha kadar açık bir market bulduk. Kasabı bile vardı.

“tavuğu fırına vermek istiyoruz,” dedim kasaba.

“aman, tanrım!” dedi.

Bira şişelerinden birini bıraktım. Gerçekten patladı.

“tanrım!” dedi kasap.

Sırf ne diyeceğini görmek için bir tane daha bıraktım.

“tanrım!” dedi yine.

“ÜÇ TAVUK istiyorum,” dedim.

“ÜÇ TAVUK MU?”

“tanrım, evet,” dedim.

Kasap uzandı ve insan saçını andıran uzun siyah kılları yolunmamış sarı-beyaz üç tavuk çıkarıp sert ve pembe bir kâğıda sardıktan sonra kocaman paketi bantladı. Parasını ödedik ve çıktık.

çıkarken iki şişe daha bıraktım.

asansöre bindik. gücümün arttığını hissettim. kapımdan içeri girdiğimde çoraplarını ne tutuyor diye bakmak için Margy'nin eteğini kaldırdım. sonra sağ elimin uzun parmağı ile parmakladım onu. bir çığlık atıp pembe paketi elinden bıraktı. paket halıya düştü, tavuklar halıya saçıldı. o üç beyaz-sarı tavuk üstlerindeki 29-30 katledilmiş sarkık insan kılı ve açık ağızları ile sarı ve kahverengi çiçekler, ağaçlar ve Çin ejderi ile bezenmiş o eski halının üstünde, elektrik ışığının altında, dünyanın sonunda, Los Angeles'da, 6. cadde ile Union kavşağı yakınında öyle tuhaf görünüyorlardı ki.

“hay Allah, tavuklar.”

“s.kmişim tavukları.”

jartiyerleri kirliydi. mükemmeldi. bir kez daha parmakladım.

oturup viski şişesini açtım, iki su bardağını ağzına kadar doldurdum, ayakkabılarımı, çoraplarımı pantolonumu, gömleğimi çıkardım, sigaralarımın bir tane yaktım. şort atlet oturdum karşısına. bunu hep yaparım, vakit kaybetmeden. rahat etmeyi severim. hatunun hoşuna gitmezse keyfi bilir. isterse gider. ama hep kalırlar. kendime has bir havam var. bazı hatunlar aslında kral doğmalıymışım diyorlar. başkaları başka şeyler söylüyorlar. s.ktirsinler.

içkisinin çoğunu içti ve çantasına davrandı. “Ohio'da iki çocuğum var. öyle güzeller ki...”

“unut gitsin. geçtik oradan. söylesene. ağzına alır mısın?”

“ne demek istiyorsun?”

“ÇÜŞ!” bardağımı duvara fırlattım.

sonra kalkıp bir bardak daha aldım. doldurdum ve bir süre daha içtim.

ne kadar viski içtiğimi hatırlamıyorum, ama epey içmiş olmalıyım çünkü kendime geldiğimde yatağымda çıplak yatıyordum. tavandaki ampule bakıyordum, Margy yanımda

çıplaktı ve tilki kürkü ile hızlı bir şekilde kamışımı sıvazlıyordu. bir yandan da, “düzücem seni, düzücem seni... “ diyordu.

“bak,” dedim, “beni düzebileceğinden emin değilim. bu sabah asansörde otuzbir çektim. saat sekize geliyordu yanılmıyorsam.” “olsun, ben yine de düzerim seni.”

iyice hızlandırdı o tilki kürkünü. güzeldi. kendime bir tane alırdım belki. ben kamışımı kırılabilir ya da keskin bir şeye sokmaktan hoşlanmam. kanlı bir çükle doktora gidip su bardağını düzerken başınıza geldiğini söylediğinizi düşünsenize. bir keresinde Teksas’ın kasabalarından birinde aylıklık ederken genç ve kısrak gibi bir kızın, bir tür kas hastalığından dolayı sürekli titreyen içiş bücüş bir cüce ile evli olduğunu öğrendim. kız cüceye bakıyor, onu tekerlekli iskemlesi ile gezmeye çıkarıyordu. cücenin o inanılmaz vücuda yumulduğunu hayal etmeye çalışırdım. sonra hikayeyi öğrendim. kız çok gençken vajinasına bir şişeyi dibine kadar sokmuş, bir türlü çıkaramayınca doktora gitmek zorunda kalmıştı. doktor şişeyi çıkarmış ama hikaye de yayılmıştı. o günden sonra kızın namusu iki paralık olmuştu ve kasabayı terk edecek kadar zeki de değildi. o titrek cüceden başka kimse onu istememişti. cücenin umurunda bile değildi -kasabanın en iyi parçası onundu. nerede kamıştım? ha, evet.

kürkü giderek hızlandırıyor. iyice havaya girmiştim ki kapının kilidine anahtar giydiğini duydum. eyvah. Vicki! diye geçirdim içimden.

adam sende, dedim kendi kendime, kışına tekme basar, kaldığın yerden devam edersin.

kapı açıldı ve başıma Vicki ile iki polis memuru dikildi.

“ÇABUK BU KADINI EVİMDEN ÇIKAR!” diye bağırdı Vicki.

POLİS! inanamıyordum. çarşafı mor ve devasa cinsel organımın üstüne örtüp uyuyormuş ayağına yattım. çarşafın altında bir langa hıyarı gizliydi sanki.

bu kez de Margy bağırmağa başladı: “seni tanıyorum. Vicki. burası senin evin değil! bu ADAM kışının kollarını yalayarak geçimini hakediyor! o zımpara gibi dili sayesinde cennete mors alfabesinde mesajlar yolluyorsun ve iğrenç bir FAHİŞE’den başka bir şey değilsin. bok yiyen iki dolarlık fahişelerden, ki onlar Franky D. ile tedavülden kalktılar ve sen o zaman 48’indeydin.”

bu sözleri duyunca hıyarım indi. bu hatunlar seksen yaşında olmalıydılar. tek tek elbette. yaşları toplamı kadar geri gidebilseler Abe Lincoln’ı düzebilirlerdi. General Robert E. Lee’yi, Patrick Henry’yi. Mozart’ı, Dr. Samuel Johnson’ı. Robespierre’i. Napoleon’u. Machiavelli’yi?

bağırma sırası Vicki’deydi: “KİM FAHİŞE? FAHİŞE KİM, HA? SÖYLEYİM SANA FAHİŞENİN KİM OLDUĞUNU. SENSİN FAHİŞE, SEN! 30 YILDIR ALVARADO CADDESİNDE FRENGİLİ YARIĞINI PAZARLIYORSUN! KÖR BİR FARE, YARIĞINA DÜŞSE DÖRT ADIM GERİ GİDER! BİR ERKEĞİ BOŞALTMAYI BECEREBİLSEN HAVALARA UÇARSIN VE ONUN MODASI KONFÜÇYÜS ANNESİNİ DÜZDÜĞÜNDE GEÇTİ!”

“SENİ AŞAĞILIK KALTAK. YEDİKLERİN LOS ANGELES’A KÖPRÜ OLUR SENİ...”

“bayanlar sakın olun,” dedi polislerden biri, “sizden sözlerinize dikkat etmenizi ve seslerinizi alçaltmanızı istemek zorundayım. anlayış ve hoşgörü demokratik düşüncenin temelini oluşturur. Bobby Kenedy’nin saçını o güzelim başının sağ tarafına taramasına bayılıyorum, siz nasıl buluyorsunuz?”

“vay i.ne,” dedi Margy, “o daracık pantolonu bu yüzden giyiyorsun demek, kışının güzelliği belli olsun diye. tanrım, gerçekten GÜZEL bir kış! mümkün olsa ben düzerdim seni. siz b.k kafalıları bazen otobanda arabaların pencerelerinden içeri eğilmiş ceza keserken görüyorum ve her seferinde kışınızı cimciklemek geliyor içimden.”

polislin ölü gözlerinde bir kıvılcım çaktı birden, copunu çıkarıp Margy’nin ensesine indirdi. Margy yere yığıldı.

sonra kelepçeleri taktı. klik sesini duydum, ve HEP aşırı sıkı takarlardı orospu çocukları. ama bir süre sonra SEVERDİN o kelepçeyi. güçlü ve ağır bir duygu verirdi insana. İsa gibi filan hissederdin kendini. dramatik.

gözlerimi kapalı tuttuğum için Margy’nin üstünü örtüp ötmediklerini bilmiyorum.

sonra kelepçeleri takan polis öbür polise, “ben bunu asansöre götürüyorum,” dedi.

çok iyi duyamıyordum, ama onlar aşağı inerken kulak kabarttım ve Margy’nin, “aaaah, aaaah, orospu çocuğu. bırak beni, bırak beni!” diye bağırdığını duydum.

polis de, “kes sesini, kes sesini, kes sesini! bunu hakettin. bu... henüz...işin...başı!” diye karşılık verdi.

ve Margy gerçek bir çığlık attı.

öbür polis yanıma geldi. gözümü hafifçe araladım ve o devasa cilalı ayakkabısını yatağın üstüne koyduğunu gördüm. çarşafın üstüne. bana baktı.

“bu herif i.ne mi? tam bir i.neye benziyor,” dedi.

“i.ne olduğunu SANMIYORUM,” dedi Vicki, “olabilir de. ama kadınlara çok meraklı.”

“onu tutuklamamı ister misin?”

ve Vicki konuştu nihayet. “hayır, çok da kötü sayılmaz. kalsın.” polis ayakkabısını indirdi. kapıya kadar yürüyüp durdu ve Vicki’ye konuştu. “önümüzdeki ay senden beş dolar daha fazla alacağım. sorun çıkarıp duruyorsun.” sonra gitti. yani hole çıktı. asansöre binmesini bekledim, asansörün giriş katında durduğunu duydum. 64’e kadar saydım. FİRLADIM YATAKTAN?

Burnumun kanatları tepesi atmış Gregory Peck gibi açılıp kapanıyorlardı.

“SENİ AŞAĞILIK KANCIK! BUNU BİR DAHA YAPARSAN SENİ ÖLDÜRÜRÜM!”

“HAYIR, HAYIR, HAYIR!”

elimin tersiyle meşhur tokadımı patlatmak üzereydim.

“SENİ TUTUKLATTIRMADIM!” diye bağırdı.

“hımmm. bak bu doğru. bunu hesaba katmalıyım.”

elimi indirdim.

biraz viski artmıştı. biraz da şarap. kalkıp kapının zincirini sürdüm.

ışıkları söndürdük ve oturup kafa çektik. sigara içtik. sohbet ettik. rahat ve samimi. sonra, eski günlerde yaptığımız gibi binanın yan tarafındaki o kırmızı neondan kanatlı atın uçuşunu seyrettik. sabaha kadar durmadan uçardı, ne olursa olsun. nasıl bir şey olduğunu anladınız. kanatları kırmızı neondan kırmızı bir at işte. söyledim zaten. neyse. her zaman yaptığımız gibi saydık: bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. kanatlarını her seferinde yedi kez çırpıyordu. sonra at ve her şey kıpırdamadan duruyordu. sonra, yine başlıyordu. odanın içine kırmızı ışık doluyordu. sonra at durduğunda beyaza dönüyordu bir an için. nedenini bilmiyorum. kırmızı kanatlı atın tam altındaki beyaz neondan reklam tabelası yüzündendi sanıyorum. neyse.

oturduk, konuştuk ve içtik.

sonra yatağa girdik birlikte. çok yumuşak öpüşüyordu, özür dolu bir hüznün vardı dilinde.

sonra s.kıştik. s.kıştik kırmızı at uçarken.

yedi kez çırpı at kanatlarını. ve üç tavuk halının ortasında daydı hala. seyrediyorlardı. bir kırmızı oluyordu tavuklar, bir beyaz, bir kırmızı... 7 kez kırmızı oldular. sonra beyaz. 14 kez kırmızı oldular. sonra beyaz. 21 kez kırmızı oldular. sonra beyaz. 28 kez kırmızı oldular...

çoğu gecedен daha iyi bitmişti gece.

Koca Sanchez bir dahi, bunu bir tek ben biliyorum ve onu görmek her zaman güzel. bir odada boğuluyorum hissine kapılmadan beş dakikadan fazla kalabileceğim insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Sanchez benim sınavımı geçiyor, ve çok sınavcıyımdır ha, hehehehe, aman tanrım, neyse, arada sırada kendi elleri ile inşa ettiği barakasında ziyaretine giderim. Tesisatını kendi döşemiş, elektriğini yüksek gerilim hattından kaçak sağlıyor, telefon hattını da komşunun yer altındaki tesisatından çekmiş, ama şehirlerarası konuşamıyor çünkü konuşursa foyası ortaya çıkacak. Üstelik çok az konuşan, resim yapan, seksi görünerek ortalıkta dolanan ve onunla sevişen genç ve çok güzel bir kızla yaşıyor. Arsayı çok ucuza almış, Los Angeles'dan biraz uzak olmakla birlikte bunun olumlu bir yanı olduğu da söylenebilir. Kabloların, popüler mekanik dergilerinin, ses kayıt cihazlarının ve her konuda binlerce kitap barındıran rafların arasında oturuyor. Veciz konuşur, asla kaba değildir; mizah ve sihir doludur, çok iyi yazar ama şöhret ilgisini çekmiyor. Ayda yılda bir mağazasından çıkar ve üniversitenin birinde şiirlerini okur ve kız öğrencilerle birlikte duvarların da haftalarca titrediği rivayet edilir. On binlerce kaset dolusu konuşma, ses ve müzik kaydetmiştir, sıkıcı ve ilginç, sıradan ve özgün. Duvarları fotoğraflar, reklam afişleri, tablolar, kaya parçaları, yılan derileri, kafatasları, kurumuş prezervatifler, sümük, gümüş ve altın tozundan beneklerle kaplı.

“korkarım ki aklımı yitiriyorum,” diyorum ona, “aynı işte on bir yıl, saatler sulu bok gibi yığılıyor üstüme, bütün yüzler birer koca sıfır ve sürekli konuşuyor, anlamsız şeylere gülüp duruyorlar. Züppe biri değilim, Sanchez, ama bazen gerçekten bir korku gösterisinden farkları yok ve kurtulmanın yolu ya ölüm ya da delilik.”

“akli denge bir kusurdur,” diyor ve ağzına iki hap atıyor.

Tanrım, üniversitelerde okutuluyorum. Profesörün teki benim hakkımda bir kitap yazıyor. bir sürü dile çevrilmişim.”

“hepimiz geçtik oralardan. Yaşlanıyorsun, Bukowski, güçsüzleşiyorsun, cesaretini topla. Ya zafer, ya ölüm.”

“Adolph.”

“Adolph.”

“büyük oyna, büyük kaybet.”

“doğru, ya da sıradan insana uyarla.”

“s.ktir et.”

“evet.”

Susuyoruz bir süre. Sonra, “buraya yerleşip bizimle yaşayabilirsin,” diyor.

“sağol, dostum. Ama önce biraz daha cesaret toplamaya çalışacağım.”

“senin oyunun.”

Başının üzerinde üstüne beyaz kalemle vecizeler yazılmış siyah bir karton parçası var.

“NE CRAIGNEZ POINT, MONSIEUR, LE TORTUE.”

-Leibnetz

“DAHA YOK.”

Oturan Boğa'nın düsturu.

“POLİSİN MÜŞTERİSİ ELEKTRİKLİ İSKEMLEDİR.”

-George Jessel.

“BİR ŞEYDE ACELECİ VE ÖZENSİZ, HER ŞEYDE ACELECİ VE ÖZENSİZ. ADALET YOK SENİN İÇİNDE. KİMSE İÇİN.

-Dedektif Bucket.

“AMİN ÇOĞUNLUĞUN ETKİSİDİR.”

-Pico Della Mirandola Kabalistik bulgularında.

“SANAYİ YOLU İLE BAŞARIYA ULAŞMAK KÖYLÜ İDEALİDİR.”

-Wallace Stevens.

“BENİM BOKUM BANA HERKESİN BOKUNDAN DAHA GÜZEL LEŞ KOKAR.”

-Charles Bukowski.

“PORNOGRAFİSTLER KREMATORYUMDA TOPLANMIŞLARDI.”

-Anthony Bloomfield.

“ANİDEN GELEN BİR VECİZE - MÜZMİN BEKAR ÇİKOLATASINI BİR BAŞINA KEMİRİR.”

-Marcel Duchamp.

“BÜKEMEDİĞİN ELİ ÖP.”

-Taureg atasözü.

“HEPİMİZ ZAMANINDA, ZEKİ GENÇLERDİK.”

-Amiral St. Vincent.

“BENİM DÜŞÜM ONLARI DOĞADAN KURTARMAK.”

-Christian Dior.

“AÇIL SUSAM AÇIL -BENDEN BU KADAR-.”

-Stanislas Jerzy Lec.

“BİR METRELİK BİR CETVEL ÖLÇÜLECEK NESNENİN BİR METRE UZUNLUĞUNDA OLDUĞUNU SÖYLEMEZ.”

-Ludwig Wittgenstein.

Bira sarhoşuyum hafiften. “Hey, şunu sevdim: “öldürülecek nesnenin bir metre uzunluğunda olması gerekmez.” “Böylesi daha da güzel ama söylenen bu değil.”

“peki. Kaakaa nerede? Bebek dilinde bok demek. Ve daha seksi bir kadın ömrümde görmedim.”

“biliyorum. Kafka ile başladı. Kafka’yı çok sevdiği için ona Kafka diye hitap etmeye başladım. Sonra kendi değiştirdi.” Kalkıp duvardaki fotoğrafın yanına gidiyor. “buraya gel Bukowski.” Bira kutusunu çöpe fırlatıp yanına gidiyorum. “bu nedir sence?” diye soruyor Sanchez.

Fotoğrafa bakıyorum güzel bir fotoğraf.

“kamışa benziyor.”

“nasıl bir kamış?”

“sertleşmiş bir kamış. Büyük.”

“benim.”

“ee?”

“görmüyor musun?”

“neyi?”

“spermi.”

“evet, görüyorum. Söylemek istemedim...”

“neden? Neyin var senin?”

“anlamıyorum.”

“yahu spermi görüyor musun, görmüyor musun?”

“ne demek istiyorsun?”

“OTUZBİR ÇEKİYORUM, bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyor musun?”

“zor değil, Sanchez, ben sürekli çekiyorum.”

“öküz gibi adamsın! Makineye ip bağlayarak çektim bu fotoğrafı. Odaklanmış olarak boşalırken aynı zamanda deklanşörü çalıştırmak kolay mı sanıyorsun?”

“ben bir fotoğraf makinesi kullanmıyorum.”

“kaç kişi kullanır ki? Her zamanki gibi meselenin özünü kaçırıyorsun. Seni o kadar dile ne bok yemeye çevirdiklerini hiçbir zaman anlayamayacağım! Bu BASİT fotoğrafı çekmek için ÜÇ GÜN uğraştığımı biliyor musun? Kaç kere OTUZBİR çekmek zorunda kaldığımı biliyor musun?”

“dört kere.”

“ON KERE.”

“aman allahım, ya KaaKaaa?” fotoğrafı sevdi.” “demek istediğim.”

“Evladım, basitliğini yanıtlamaya dilim varmıyor.”

Dolanıp kabloların, penselerin ve çevirilerin arasındaki koltuğuna yerleşiyor. Masanın üzerinde kocaman bir defter var. Fondaki Bunker sığınağının görüntüsünün üstüne Adolph’un burnu yapıştırılmış.

“yeni bir öykünün üzerinde çalışıyorum,” diyorum ona. “büyük bir besteci ile söyleşi yapmaya gidiyorum. Besteci sarhoş. Ben de sarhoş oluyorum, bir hizmetçi var. Şarap içiyoruz. Besteci öne doğru eğilip bana, ‘Bu Dünyanın Mirasçıları Alçak Gönüllülerdir,’ diyor.

“sonra?”

“sonra, ‘çevirirsek, aptalların en istikrarlı kesim olduğu anlamına gelir,’ diyor.”

“bayağı b.ktan,” diyor Sanchez, “senin için iyi sayılır ama.”

“iyi de, öyküye nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Hizmetçiye minicik bir etekle ortalıkta dolandırıyorum ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Besteci sarhoş, ben sarhoşum ve o kıcını sergileyerek dolanıyor, hem de ne kış. Onu kullanmam gerektiğini düşünüyorum. Hizmetçiye kemerimle kırbaçladıktan sonra bestecinin çükünü emerek öyküyü kurtarabileceğimi düşündüm bir ara. Ama ben hiç çük emmedim, hiç içimden gelmedi, bana göre değil, o yüzden öyküyü öyle bıraktım.”

“her erkek i.nedir, çük emici; her kadın lezbiyendir. Neden kafanı böyle şeylere takıp duruyorsun?”

“çünkü mutlu değilsem işe yaramıyorum ve işe yaramaz biri olmak istemiyorum.”

Oturuyoruz bir süre. Sonra şelale gibi dökülen saçlarıyla Kaakaa iniyor aşağı. Yiyebileceğim ilk kadın sanırım.

Ama Sanchez’in yanından süzülüyor ve Sanchez diliyle dudağını yalıyor hafifçe, sonra çıldırtıcı tenini sergileyerek benim yanımdan geçiyor, güneşin kopardığı bir çığ tabakası gibi.

“selam, Hank,” diyor.

“Kaakaa,” diyorum gülerek.

Kendi masasının arkasına geçip resim yapmaya başlıyor ve Sanchez öylece oturuyor orada, sakın, talepsiz. Sarhoş olmaya başlıyor, yakışksız laflar ediyorum. Aklıma ne gelirse. Sonra can sıkıma başlıyorum. Homurdanıyorum, fısıldıyorum, “gecenizin içine ettiğim için. özür dilerim. kusuruma bakmayın. ben bir katilim ama kimseyi katletmeyeceğim. Klasım var benim. Bukuowski’yim ben. YEDİ DİLE çevrildim. Ben O’yum. Bukowski!”

Fotoğrafa tekrar bakmaya çalışırken öne kapaklanıyorum, bir şeye takılmışım. Kendi ayakkabılarımdan birine. Ayakkabı çıkartmak gibi lanet bir huyum var.

“Hank,” diyor Kaakaa, “dikkat et.”

“Bukowski,” diye soruyor Sanchez, “iyi misin?”

Kaldırıyor beni. “bu gece burada kalsan iyi edersin bence.”

“LANET OLSUN HAYIR. ODUNCULARIN BALOSUNA GİDECEĞİM!”

Sonra baktım beni omuzlamış, Sanchez’den söz ediyorum, yukarıya taşıyor, yatak odasına, kadın ile şey ettikleri yere ve kendimi yatağın üstünde buluyorum, Sanchez gitmiş, kapı kapalı, ve müzik sesi geliyor aşağıdan, ve kahkaha, ikisinden de, ama sevecen kahkahalar, kötülük yok, ve bilemiyorum ne yapacağımı, insan en iyisini pek ummaz, ne talihin ne de insanların, herkes sonunda hüsrana uğratır, neyse, sonra kapı açılıyor, bir ışık huzmesi, Sanchez kapıda-

“hey, Bubu, bir şişe kalite Fransız şarabı. yavaş iç, iyi gelecektir. Uyursun. Mutlu ol. Seni sevdiğimizi söylemeyeceğim, kolaya kaçmak olur. Aşağı gelmek, dans edip şarkı söylemek, konuşmak istersen, o da olur. Ne istersen onu yap. İşte şarap.”

Şişeyi elime tutuşturuyor. Çılgın bir korneti kaldırır gibi kaldırıyorum şişeyi, tekrar tekrar. Perdedeki yırtıktan yıpranmış ayın bir parçası sıcıyor odaya. Tam anlamı ile güzel bir gece; hapis değil; çok uzak hapiste olmaktan.

Sabah uyanınca aşağı inip işiyor, heladan çıkıyorum. Tek kişinin zor sığacağı kanepede uyurken buluyorum onları, ama tek kişi değiller, ve yüzleri birlikte uykuda, ve bedenleri birlikte uykuda, nedir bu duygusallık??? Minicik bir yumru oluşuyor gırtlığımda sadece, güzelliğin kasvete kendiliğinden dönüşü, birilerinin bu güzelliğe sahip olduğunu bilmek, benden nefret bile etmediklerini bilmek. ve hatta bana neyi dilemeleri?

Sadık ve duygulu ve hasta ve kasvetli ve Bukowski olarak çıkıyorum dışarı, yaşlı, yıldızlı bir güneş, tanrım, son köşeye çekilmek, son gecenin fırtınası, soğuk Bay C., acımasız H., Mary Mary, duvarda bir böcek kadar net, aralık sıcağı bir beyinağı ölümsüz omurgamda, merhamet, Kerouac’ın Meksika rayları üstünde ölü yatan bebeği gibi. Kulübelerinde bırakıyorum onları, dahiye ve sevgilisini. İkisi de benden üstün, ama Anlam, bu işte, sıçarak, kayarak, ta ki, belki bunu tek başıma yazana dek, birkaç şeyi dışarıda bırakmak kaydı ile (muhtelif güçlü kaynaklar

tarafından tamamen normal ve aptalca mutluluk verici olan şeyler yapmakla suçlanıyorum)
Ve on bir yıllık arabama atlıyorum.
Oradan uzaklaştım bile.
Kendimin ötesinde kaçak bir öykü yazıyorum.
Aşk üstüne
Ama, belki, size bir anlam
İfade eder.
Kullarınız
Sanchez ve Bukowski
Hamiş. -bu kez aynasızlar ıskaladı. Yanınızda yutabileceğinizden fazlasını bulundurmayın:
aşk, tutku ya da nefret.

Zil çalıyor, kalkıp kapının yanındaki pencereyi açıyorum. “Kim o?” diye soruyorum.

Biri pencereye yaklaşıyor ama yüzünü seçemiyorum. İki masa lambası yanıyor daktilonun üstünde. Pencereyi kapatıyorum ama dışarıdan konuşma sesleri geliyor. Daktilonun başına oturuyorum, hala konuşma sesleri geliyor dışarıdan. Yerimden fırlayıp kapıyı açıyor ve bağırıyorum:

“SİZE BENİ RAHATSIZ ETMEMENİZİ SÖYLEMEDİM Mİ, A.CIK AĞIZLILAR?”

Dışarı bakıyorum. Biri basamaklarda duruyor, diğeri ise balkonda durmuş sol taraftaki çalılığa işiyor, sidiği ağır bir eğri havada.

“Hey, bu orospu çocuğu çalılığımıza işiyor,” diyorum.

Orospu çocuğu gülüyor ve işemeye devam ediyor. Kemerinden kavradığım gibi havaya kaldırıyor, o işemeye devam ederken çalılığın üstünden geceye savuruyorum. Geri gelmiyor. “ne diye yaptın bunu?” diye soruyor öteki.

“içimden geldi,” diyorum

“sarhoşsun sen.”

Köşeyi dönüp kayboluyor, kapıyı kapatıp daktilonun başına oturuyorum yine. Pekala, çılgın bir bilim adamı var elimde, maymunlara uçmayı öğretmiş, on bir kanatlı maymunu var. Maymunlar olağanüstü. Bilim adamı yarışmayı bile öğretmiş onlara. Sütunların etrafında uçup yarışıyorlar, evet. Dur bakalım. İyi olmalı bu öykü. Bir öyküyü başından def etmek istiyorsan s.kiş katmalısın, bol miktarda, mümkünse. On iki maymun olsa daha iyi olacak, altısı erkek, altısı diğer cinsiyetten. Güzel. Hodri meydan. Yarış başladı. İlk sütunun etrafından dönüyorlar. İyi de, nasıl s.kiştireceğim ben bunları? İki aydan beri tek öykü satamadım. Allahın cezası postaneden ayrılmakla hata ettim. Tamam. Uçuyorlar. İlk sütunu döndüler. Uçup giderler belki. Birden. Şu işe bakar mısınız? Washington’a uçup Kongre Binası’nın etrafında takılıyor, Beyaz Saray’a sıcıyorlar. Başkana da bir bok parçası isabet ettirsem mi? Hayır, fazla olur. Dışışleri bakanına öyleyse. Maymunları havada imha emri çıkar. Bu trajik, değil mi? S.kiş meselesi ne olacak? Pekala. Pekala. Bir yolunu bulacağım. Bakalım. Tamam. Maymunların onunu havada vururlar, zavalcılıklar. İki maymun kalır. Biri erkek öteki diğer cinsiyetten. Bulunamıyorlar. Bir gece bir polis parkta devriye gezmektedir ve oradadırlar, son iki maymun, kanatlar kenetlenmiş, şeytanlar gibi s.kişiyorlar. polis yanlarına gider. Erkek maymun polisi fark eder, başını çevirir, vurmaya hiç ara vermeden maymun gibi gülümser ve başını çevirip devam eder. Polis silahını çekip beynini ucurur. Maymunun beynini demek istedim. Dişi maymun erkeği üstünden iğrenerek atıp ayağa kalkar. Bir maymun için bir içim sudur. Polis bir an için düşünür -Ama hayır, çok dardır herhalde, hem ısrabilir de, belki. Polis düşünürken dişi maymun havalanıp uçmaya başlar. Polis silahını doğrultur, ilk mermide hedefi vurur, maymun yere düşer. Polis yanına koşar. Yaralıdır ama ölmemiştir. Polis etrafına bakınır, maymunu kucağına alır, kamışını çıkarır ve girmeye çalışır. Mümkün değil. Başı ancak. Lanet olsun. Maymunu yere fırlatır, silahı maymunun beynine dayar ve sıkar.

Zil çalıyor yine.

Kalkıp kapıyı açıyorum.

Üç kişiler. Hep erkek bu gelenler. Bir kadın balkonumdan aşağı işemiyor mesela, zilimi de çalmıyor. Gel de cinsellik üstüne yaz. Nasıl yapıldığını unuttum neredeyse. Bisiklete binmek gibiymiş ama, hiç unutulmazmış. Bisiklete binmeye beş çeker.

Kaçık Jack ve tanıdığım iki tip daha. İkisi oturuyor. Jack bana bir daha evime gelmeme sözü vermişti; ama şaraba vurmuş kendini, verilmiş sözlerin pek anlamı yok. Annesi ile yaşıyor ve ressam ayaklarında. Anneleri ile yaşayan ya da annelerinin maddi desteği ile varolan dört beş kişi tanıyorum, hepsi dahi olduklarını iddia ediyorlar. Ve hepsinin annesi üç aşağı beş yukarı aynı: “Nelson’un hiçbir eseri basılmadı henüz. Zamanının çok önünde.” Ama Nelson’ın ressam olduğunu ve tablolarından birinin bir galeride asıldığını farzedelim: “Nelson’ın bir tablosu bu hafta Warner-Finch Galerisi’nde segileniyor. Dehası keşfediliyor nihayet! Tablo için 4000 dolar istiyor. Çok mu sence?” Nelson, Jack, Bidy, Norman, Jimmy ve Ketya. S.ktir.

Jack’in üstünde kot pantolon var, yalın ayak, gömleksiz ve atletli, kahverengi bir şal atmış omuzlarına. Tiplerden biri sakallı, sürekli sırtıp utanıyor. Diğeri sadece şişman. Bir tür sülük.

“Bors’u gördün mü son zamanlarda?”

“hayır.”

“biralardan bir tane içebilir miyim?”

“hayır. Buraya geliyorsunuz, içimi bitirdikten sonra beni kupkuru bırakıp gidiyorsunuz.”

“peki.”

Yerinden fırlıyor, koşarak dışarı çıkıp balkon iskemlesinin minderinin altına gizlediği şarap şişesini alıyor. Sonra içeri giriyor, şişenin kapağını açıyor ve bir fırt alıyor.

“Geçen gün bir çıtırla Venice’deydim ve yanımda yüz adet asit vardı. Narkotiklerin bizi takip ettiğini sanıp paranoya yaptım, kız ve yüz asitle kendimi Borst’un evine attım. Kapıyı çalıp ona, ‘çabuk beni içeri al! Üstümde 100 tane asit var ve narkotik peşimde!’ dedim. Borst kapıyı yüzüme kapattı. Bir tekmede açtım ve kızla içeri daldık. Borst i.nesi yerde herifin birinin kamışını sıvazlıyordu. Çıtırı alıp banyoya girdim, kapıyı kilitledim. Borst kapıya geldi ve ‘ne cesaretle buraya geliyorsun!’ dedi. Bir saat kadar kaldık çıtırla o banyoda. Vakit geçirmek için iki posta düzüştük. Sonra çıktık.” “asitleri attın mı?”

“yok canım, paranoya yapmışım. Borst çok kızdı ama.”

“Borst s.ktirsın,” diyorum, “1955 yılından beri adam gibi tek şiir yazmadı. Geçimini annesi sağlıyor. Yanlış anlamayın. Demek istediğim, bütün gün televizyonun karşısında, kereviz ve bol yeşillik yiyor, sonra çıkıp kirli çamaşırlarıyla sahilde koşuyor. Arabistan’da o genç oğlanlarla yaşarken sıkı şiir yazıyordu. Ama benden anlayış göstermemi beklemesin. Bu iş süreklilik ister. Huxley’in dediği gibi, Aldous, yani ‘herkes yirmi yaşında bir dahi.’”

“nasılsın,” diye soruyor Jack.

“ne yollasam geri geliyor,” diyorum.

Utangaç tip flüt çalmaya başlıyor. Sülük oturmakla yetiniyor. Jack şarap şişesini kaldırıyor. Hollywood’da harika bir gece. Yan komşum yatağından düşüyor, sarhoş. Bayağı gürültü kopuyor. Alışığım. Bütün komşularıma alışığım. Perdeleri çekip evlerine kapanırlar. Öğleye doğru kalkarlar. Arabaları ön tarafta toz toplar, lastiklerin havası iner, aküler boşalır. İçki ile uyuşturucuyu karıştırıyorlar, geçimlerini nasıl sağladıkları muamma. Seviyorum onları. Beni rahatsız etmiyorlar.

Komşum yine yatağa giriyor, düşüyor.

“yahu salak mısın nesin, gir şu yatağa,” dediğini duyuyoruz.

“nedir bu gürültü?” diye soruyor Jack.

“yan komşum. Çok yalınız. Arada sırada bir bira içer. Geçen yıl annesi öldü ve ona yirmi bin dolar kaldı. Şimdi bütün gün oturup otuzbir çekiyor, televizyonda beysbol maçlarını ve kovboy filmlerini seyrediyor. Benzin pompacısıymış eskiden.”

“gitmemiz gerek,” diyor Jack, “bizimle gelmek ister misin?”

“hayır,” diyorum.

Bir film projesi hakkında biri ile görüşmeye gideceklerini izah ediyor. Senarist değil, yapımcı değil, oyuncuların biri değil, başka biri.

Bir kez daha, “hayır,” diyorum ve çıkıyorlar. Harikulade bir manzara.

Maymunların başına oturuyorum yine. Havada bir şeyler yapabilirim belki bu maymunlarla. Hepsini birden havada s.kıştırsam! işte bu! Ama nasıl? Londra Kraliyet Balesi’ni düşün. Ama neden? Aklımı kaçırıyorum. Pekala, Londra Kraliyet Balesi’nin bir fikri var. Bale ile birlikte sahnede uçan on iki maymun. Ne var ki gösteride önce biri onlara İspanyol Sineği verir. Maymunlara. Ama İspanyol Sineği bir efsane, değil mi? Pekala. Bir başka deli bilim adamı çıkar sahneye, yanında gerçek İspanyol Sineği vardır. Hayır, hayır, olmuyor!

Telefon çalıyor. Açıyorum. Brost:

“alo, Hank?”

“evet?”

“kısa keseceğim. Meteliksizim.”

“evet, Jerry.”

“İki sponzorumu da kaybettim. Borsa ve nakit sıkıntısı.”

“Hı hım.”

“neyse, bir gün başıma geleceğini biliyordum. Venice’den ayrılıyorum anlayacağın. Burada yaşamam imkânsız. New York’a gidiyorum.”

“ne?”

“New York.”

“doğru duymuşum.”

“beş parasızım ve orada dört ayak üstüne düşeceğimi hissediyorum.”

“tabii, Jerry.”

“sponsorlarımı kaybetmek hayatta başıma gelen en olumlu şey.”

“sahi mi?”

“kendimi tekrar savaşıma hazır hissediyorum. Kumsalda çürüyen insanlardan bahsedildiğini duymuşsundur. Benim de yaptığım bu: çürüyorum. Çıkmalıyım buradan. Kaygı duymuyorum. Tek sorun sandıklar.”

“hangi sandıklar?”

“sandıklardaki eşyalarımı beraberimde götüremiyorum. Bu yüzden annem Arizona’dan gelip benim yokluğumda burada yaşayacak. İlerde döneceğim nasıl olsa.”

“pekala, Jerry.”

“ama New York’a gitmeden önce İsviçre yapacağım, oradan da Yunanistan’a geçebilirim. Sonra da ver elini New York.”

“pekala, Jerry. Tekrar ara. Sesini duymak her zaman güzel.”

Maymunlara dönüyorum yine. Düzüşerek uçabilen on iki maymun. Nasıl yapılabilir? On iki şişe bira gitti. Buzdolabına zulaladığım yarım şişe viskiyi buluyorum. Üçte bir skoça üçte iki su katıyorum. Allahın cezası postanede kalmalıydım. Ama burada bile, şu halinle bile, küçük bir şansın var. Yeter ki düzüştür şu maymunları. Arabistan’da bir deveci çocuk olarak dünyaya gelmiş olsaydın bu şansın da olmayacaktı. Öyleyse kafanı toparla ve şu maymunları düzüştür. Küçük bir yetenekle kutsanmışsın ve yazmayı bilselerdi iki düzine çocuğun rüyanda bile göremeyeceğin kadar güzel yazabilecekleri Hindistan’da değilsin. İki düzine çok oldu, bir düzine.

Yarım şişe viskiyi bitiriyor, üstüne de yarım şişe şarap içiyor ve her şeyi unutmak için yatağa giriyorum.

Ertesi sabah saat dokuzda kapının zili çalıyor. Genç ve zenci bir kız, yanında da çerçevesiz gözlüklü, aptal görümlü bir oğlan. Üç gece önce bir partide onlarla tekne gezisine çıkacağıma söz verdiğimi söylüyorlar. Giyinip arabalarına biniyorum. Bir binanın önünde park ediyorlar, siyah saçlı bir oğlan çıkıyor dışarı. “selam, Hank,” diyor. Onu tanımıyorum. Onunla da partide tanıştığımız anlaşılıyor. Portakal rengine küçük can yelekleri dağıtıyor. Sonra limandayız. İskele nerede bitiyor deniz nerede başlıyor bilmiyorum. Havada sallanan ve bizi yüzer iskelele nakledecek tahtadan bir kafese sokuyorlar beni. Kafesin tabanı ile yüzer iskele arasında iki metre var. İnmemeye yardım ediyorlar.

“ne s.kim iş lan bu,” diyorum. “içki var mı?” yanlıs insanlarla birlikteyim. Kimsede içki yok. Küçük bir kayığa biniyoruz, kiralık, kışına yarım beygirlik bir motor takılmış. Kayık su almış, iki ölü balık var suda. Bu insanların kim olduklarını bilmiyorum. Onlar benim kim olduğumu biliyorlar. Güzel, güzel. Denize açılıyor. Kusuyorum. Suyun yüzeyine yakın bir dil balığının yanından geçiyoruz. Dil balığı diye geçiriyorum içimden, uçan bir maymuna dolanmış bir dil balığı. Hayır, çok kötü. Kusuyorum yine.

“büyük yazar ne alemde?” diye soruyor aptal suratlı çocuk kayığın burnundan.

“hangi büyük yazar?” diye soruyorum Rimbaud’dan söz ettiğini sanarak, her ne kadar Rimbaud’nun büyük yazar olduğunu düşünmesem de.

“sen,” diyor.

“ben mi?” diyorum, iyiyim. I think I’m going to Greece next year.” (kelime oyunu. Greece: Yunanistan. To Grease: yağlamak, anlamına gelir ve okunuşları aynıdır. “önümüzdeki yıl Yunanistan’a gidiyorum” anlamında söylenen, “I’m going to Greece” cümlesi, “önümüzdeki yıl yağlayacağım” şeklinde de algılanabilir.

“yağlayacan mı?” diye soruyor. “nereni, kışını mı?”

“hayır,” diyorum, “seninkini.”

Conrad’ın ekmeğini çıkardığı denize açılıyor. Conrad’ın canı cehenneme. Hollywood’un loş bir odasında burbonla kola içmeyi yeğlerim 1970 yılında. Bir türlü gerçekleşmeyen maymun-s.kiş yılı. Motor pırpırlayıp suyu ısıyor; İrlanda’ya doğru atılıyor. Hayır. Pasifik’e doğru. Japonya’ya. Canı cehenneme.

At yarışçıları nasıldılar bilirsiniz. Şansımız açılır. Yırttığımızı sanırız. Arka tarafta bir evim vardı, kendi bahçem bile, çeşit çeşit lale dikmiştim, harikulade ve inanılmaz büyüyorlardı, ellerim bereketliydi. Paradan yana talihim dönmüştü. Nasıl bir sistem uyguladığımı hatırlamıyorum ama çalışıyordu ve ben çalışmıyordum, daha iyisi can sağlığıydı. Ve Kathy vardı. Donanımlı hatundu, komşu evde oturan moruğun salyaları akardı onu gördüğünde, kapıyı çalıp duruyordu. “Kathy! Hey, Kathy! Kathy!”

Üstümde sadece şortla açmıştım kapıyı.

“aaa, şey sanmıştım...”

“ne istiyorsun lan?”

“sanmıştım ki Kathy.”

“Kathy sığıyor mesajın var mı?”

“şey, ben. köpeğiniz için kemik getirdim.”

Elinde bir torba dolusu tavuk kemiği.

“köpeğe tavuk kemiği vermek çocukların elma şekerlerinin içine jilet koymaktan farksızdır. Köpeğimi öldürmeye mi çalışıyorsun lan?”

“hayır, hayır!”

“kemikleri kışına sok ve kaybol öyleyse.”

“anlamıyorum.”

“tavuk kemiklerini kışının deliğinden içeri sok ve defol buradan!”

“ben sadece, Kathy.”

“dedim ya, Kathy SIÇIYOR!”

Kapıyı yüzüne kapattım.

“şu yaşlı osuruğa bu kadar sert davranma, Hank. Ona kızını hatırlatıyormuşum.”

“eyvallah, kızını düzmüş olabilir. İsviçre peyniri düzsün hergele. Kapıma gelmesini istemiyorum.”

“sen hipodroma gittikten sonra onu içeri aldığımı da düşünürsün değil mi?”

“onu düşünmem bile.”

“neyi düşünürsün?”

“hanginizin üstte olduğunu.”

“orospu çocuğu, git artık.”

Gömleğimi ve pantolonumu giyiyordum, sonra da çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyecektim.

“daha ben sokağın sonuna varmadan birbirinizin kollarına atılacaksınız.”

Bir kitap fırlattı. Bakmıyordum. Sağ kaşıma isabet etti. Kaşım yarıldı. Sağ ayakkabımı bağlarken elime kan damladı.

“özür dilerim, Hank.”

“SAKIN YANIMA GELME!”

Dışarı çıkıp arabaya bindim, geri viteste saatte 50 kilometre hızla çıkarken sol çamurluğumla önce çitimin bir kısmını, sonra da öndeki evden bir miktar sıva götürdüm. Gömleğime kan bulaşmıştı, mendilimi çıkarıp kaşıma tuttum. Hipodromda kötü bir cumartesi bekliyordu beni. Dumanım tütüyordu.

Atom bombası yoldaymışçasına oynuyordum. On bin yapmayı hedeflemiştim. Olmayacak şeyler denedim. Beş yüz dolar içeri girdim, yanıma aldığım paranın tamamı. Cüzdanımda bir dolar kalmıştı. Ağır ağır sürdürdüm arabayı. Korkunç bir cumartesi gecesi olacağı benzerdi. Arabayı park edip arka kapıdan eve girdim.

“Hank.”

“ne?”

“zombi gibisin. ne oldu?”

“gitti. Hepsi. Beş adet yüzlük.”

“tanrım. Üzgünüm,” dedi, “benim suçum.” Yanıma gelip kollarını boynuma doladı. “Allah kahretsin, üzgünüm babışko. Benim yüzümden, biliyorum.”

“boş ver. Atları sen seçmedin.”

“kızgın mısın hala?”

“hayır, hayır. O yaşlı osuruğu düzmediğini biliyorum.”

“sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?”

“hayır, hayır, bir şişe viski ve gazete al.”

Kalkıp zulama gittim. Yüz seksen dolarımız kalmıştı. Daha güç durumlara düştüğümüz olmuştu, birçok kez, ama bana fabrikaların ve depoların yolu görünüyor gibiydi bu kez, o da bulabilirsem. Bir onluk aldım. Köpek hala hoşnuttu benden. Kulaklarını çektim. Kaç param olduğu ya da olmadığı umurunda değildi. Nefis bir köpek. Evet. Yatak odasından çıktım. Kathy aynanın karşısında dudaklarını boyuyordu. Kıçına bir çimdik atıp kulağının arkasını öptüm.

“birkaç bira ve puro al. Unutmaktan başka çare yok.”

Gitti, topuk seslerini dinledim. O güne dek bulduğum en iyi kadınlardan biriydi. Bir barda bulmuştum. Arkama yaslanıp tavana baktım. Serseriydim. Çalışmaktan hep nefret etmiş, talihime güvenmeyi yeğlemiştim. Kathy döndüğünde bana bir içki koymasını söyledim. Biliyordu. Puromun selofanını soyup yaktı bile benim için. Komik ve hoş görünüyordu. Sevişecektik. Hüznün içinden sevişecektik. Kaybetmek istemiyordum: ev, araba, köpek, kadın. Rahat ve huzurlu bir hayat olmuştu.

İyice sarsılmış olmalıydım çünkü gazeteyi açıp KÜÇÜK İLANLAR’a baktım.

“hey, Kathy, bir şey buldum. Eleman aranıyor. Sadece Pazar günleri. Aynı gün ödeme.”

“Allah aşkına, Hank, yarın dinlen. Salıya atların hakkından gelirsın, her şey gözüne daha iyi görünür.”

“Allah kahretsin, her kuruşun önemi var güzelim! Pazar günü atlar koşmuyor. Gerçi Caliente’ye gidebilirim, ama yüzde yirmi beşlik kesinti ve yol yorgunluğu ile kazanmak imkânsız. Bu gece kafayı çekip yarın bu boktan işi kıvrırırırım. Ekstra birkaç kuruş çok işimize yarayabilir.”

Tuhaf baktı Kathy bana. Hiç böyle bakmamıştı. Her zaman, bir dahaki sefere nasıl olsa kazanırım, demiştim. Beş yüz dolar içeri girmek iyice aptallaştırmıştı beni. Bir içki daha koydu bana. Bir dikişte içtim. Şok, şok, tanrım, tanrım, fabrikalar, heba edilen günler, anlamsız günler, patronlar, geri zekâlılarla birlikte geçirilen günler, ağır ve acımasız saat.

Sabahın ikisine kadar içtik, barlarda yaptığımız gibi, sonra yatağa girip seviştik, sonra da uyuduk. Çalar saati saat dörde kurmuştum. Kalktım arabaya atladım, tam dört buçukta oradaydım. Yirmi beş pejmürde sefille birlikte köşede dikildim. Tütün sarıyor, şarap içiyorlardı.

Para için, diye geçirdim içimden. Toparlanacaktım, bir gün Paris’e ya da Roma’ya tatile gidecektim. Bana neydi bu heriflerden, ben onlardan biri değildim.

Sonra içimden bir ses, HEPSİ senin gibi düşünüyor, dedi. Hepsi buraya ait olmadığını düşünüyor ve haklılar. O zaman?

Kamyon beşi on geçe geldi. Tırmandık.

Tanrım, Kathy’nin sıcak kıçına yapışmış uyuyordum şimdi. Ama para için. Para için.

Adamlar yük vagonundan yeni indiklerini söylüyorlardı birbirlerine. İğrenç kokuyorlardı, zavallılar. Bedbaht görünmüyorlardı ama. Bendim bedbaht görünen.

O saatlerde kalkar, çişimi yapar, mutfakta güneşi seyrederek bir bira içer, lalelerime bir göz atıp yatağa, Kathy’nin yanına dönerdim.

Yanımdaki sefil, “hey, ahbap!” dedi.

“ne var?” dedim.

“ben Fransızım.”

Cevap vermedim.

“saksafon ister misin?”

“hayır,” dedim.

“bu sabah boş bir arsada adamın tekinin başka birinin borusunu üflediğini gördüm, adamın kamışı ince ve uzundu, ötekinin ağzından bel damlıyor, hala emiyordu. Seyrederken fena halde tahrik oldum. Canım istiyor. Ne dersin?”

“hayır,” dedim. “havasında değilim.”

“sen beni üfle o zaman.”

“s.ktir git!” dedim.

Fransız kamyonun arka tarafına doğru ilerledi. Henüz beş kilometre yol almamıştık ki birini

üflüyordu. Yaşlı bir Kızılderili'yi, herkesin gözünün önünde. "HADİ YAVRUM, HEPSİNİ AL!!!" diye bağırdı biri.

Sefillerden biri güldü, çoğu sessizdi ama, şaraplarını yudumlayıp, sigaralarını sarıyorlardı. Yaşlı Kızılderili hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Vermont'a vardığımızda Fransız hepsini almıştı, aşağı atladık. Fransız, Kızılderili, kulunuz ve diğerleri. Elimize birer fiş tutuşturdular, kahveye girdik. Fişle bir çörek ve kahve alabiliyordunuz. Garson kız başını havaya kaldırdı, burnunu bizden uzak tutmaya çalışıyordu. İğrenç kokuyorduk. Pis borucular. Sonra biri bağırdı nihayet: "HERKES DIŞARI!"

Peşlerine takılıp dışarı çıktım. Kocaman bir odaya aldılar bizi, okul iskemlelerini andıran iskemlelere oturduk. Kolejlerde olur daha çok, müzik dersinde filan, sağ kolluk defterini koyup yazabileceğin büyüklüktedir. Neyse, kırk beş dakika kadar oturduk orada. Sonra elinde birası ile sümüklü bir oğlan girdi odaya. "hadi, alın TORBALARINIZI!" dedi.

Sefiller birden ayağa fırlayıp arka odaya koştular. Ne oluyor yahu? Diye geçirdim içimden. Yavaşça ilerleyip arka odaya baktım. Birbirlerini itip kakarak sağlam torbaları kapmaya çalışıyorlardı. Ölümcül ve anlamsız bir çaba. Son adam çıktıktan sonra içeri girip elime ilk gelen torbayı aldım. Kirli, delik deşikti. Dışarı çıktığımda sefiller torbalarını sırtlarına asmışlardı bile. İskemleye oturup torbayı kucağıma koydum. Yanılmıyorsam önceden adlarımızı almışlardı. Kahve ve çörek fişlerini vermeden önce. Altılık yedilik gruplar halinde çağırılmaya başladık. Bu işlemin tamamlanması bir saat sürdü. Birkaç sefille birlikte bir kamyonetin arkasına bindiğimde güneş iyice yükselmişti. Reklam gazetelerini dağıtacağımız mahallenin küçük bir haritasını verdiler. Haritamı açtım. Sokaklar hiç de yabancı değildi: AMAN ALLAHIM, KOCA LOS ANGELES'TA BANA KENDİ MAHALLEM DÜŞMÜŞTÜ!

"kendime göre namım vardı mahallede: kumarbaz, içkici, ehli keyif, kadınların sırtından geçinen biriydim. Sırtımda eski püskü bir torba ile görünmeyi nasıl göze alabilirdim? Üstelik reklam gazetesi dağıtırken.

Köşede indirdiler beni. Tanıdık bir çevre, hem de nasıl. Çiçekçi dükkânı, Bar, benzin istasyonu, her şey, köşeyi döner dönmez sıcacık yatağında Kathy'nin uyuduğu evim. Köpek bile uyuyordur. Neyse, diye geçirdim içimden, bugün Pazar. Kimse görmez beni. Geç kalkarlar. Bir koşu dağıtırım şunları. Öyle de yaptım.

İki sokağı koşarak bitirdim, kimse yumuşacık beyaz elli, müthiş derin gözlü klas adamı görmedi. Kıvıracaktım bu işi.

Sonra üçüncü sokağa girdim. İyi gidiyordu. Küçük bir kızın sesini duyuncaya dek. Evinin bahçesindeydi. Dört yaşlarında.

"hey, bakar mısınız?"

"evet, küçük kız? Ne var?"

"köpeğiniz nerede?"

"aaa, ha ha, hala uyuyor."

"peki."

Köpeğimi gezdirirdim o sokakta. Kakasını yaptığı boş bir arsa vardı. Devam edemezdim. Kalan gazeteleri otoyolun girişine terk edilmiş bir arabanın arka döşemesine fırlattım. Aylardan beridir oradaydı, lastikleri gitmişti, ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama gazeteleri fırlattım ve köşeyi dönüp evime girdim. Kathy hala uyuyordu. Uyandırdım.

"Kathy! Kathy!"

"Hank.her şey yolunda mı?"

Köpek koşarak yanıma geldi, başını okşadım.

"orospu çocukları bana ne yaptı? tahmin et?"

"ne?"

"gazeteleri dağıtmam için kendi mahallemi verdiler!"

"canım neyse, hoş değil ama kimsenin umursamayacağından eminim."

"anlamıyor musun? NAMİM var benim! Üç kağıtçı, anasının gözü! Sırtımda bok çuvalıyla görünemem!"

"NAMİN filan olduğunu sanmıyorum! Sana öyle geliyor."

"bana baksana, canımı sıkmaya mı çalışıyorsun? Ben orada bir sürü borucu ile uğraşırken senin kıçın sıcak yatakta fazla kalmış!"

“celallenme. İşemem gerek. Bir dakika.”

O uykulu dişi çişini yapmasını bekledim. Tanrım, ne kadar YAVAŞTILAR! Kadın organı yetersiz bir işeme makinesiydi. Kamış beş çekerdi. Kathy heladan çıktı.

“lütfen endişelenme, Hank. Üstüme eski bir elbise geçirip sana yardım edeceğim. Bugün Pazar, herkes uyuyordur zaten.”

“ama GÖRÜLDÜM bile!”

“görüldün mü? Kim gördü seni?”

“Westmoreland Sokağı, bahçesinde kahverengi otları biten evdeki küçük kız.”

“Myra mı?”

“adını bilmiyorum!”

“o sadece üç yaşında.”

“bilmiyorum yaşını! Köpeği sordu!”

“n’olmuş köpeğe?”

“NEREDE olduğunu sordu.”

“hadi, gidip şu gazeteleri dağıtalım.”

Eski, yırtık bir elbise geçirdi üzerine.

“kurtuldum onlardan. Terk edilmiş bir arabanın arka döşemesine fırlattım.”

“yakalanır mısın?”

“S.KTİR ET!”

Mutfağa gidip bir bira açtım. Geri döndüğümde Kathy yatağa girmişti yine. İskemleye oturdum.

“Kathy?”

“ne?”

“kiminle birlikte olduğunun farkında değilsin! Klas biriyim ben. Gerçekten! Otuz dört yaşındayım ama on sekizimden bu yana toplansan 6-7 ay ancak çalışmışımdır. Ve param yok. Şu ellere bak! Piyanist elleri!”

“klasmış! Sarhoşken kendini bir duysan! Felaketsin, felaket!”

“mesele çıkarmaya mı çalışıyorsun, Kathy? Alvarado Sokağı’ndaki cin tekkesinden çıkardığımdan beri kürkler içinde yaşıtıyorum seni. Bir elin yağda bir elin balda.”

Cevap vermedi.

“hatta,” dedim, “ben bir dahiyim ve bunu benden başka kimse bilmiyor.”

“bak bunu kabul edebilirim,” dedi. Başını yastığa gömüp uykuya daldı.

Biramı bitirdim, bir tane daha içtim, sonra üç sokak öteye gidip henüz açılmamış bir marketin basamaklarına oturdum. Haritada buluşma yeri olarak işaretlenmişti. Sabahın onundan öğlenin iki buçuğuna kadar oturdum orada. Sıkıcı, kuru, aptalca ve anlamsız bir işkence. İki buçukta kamyon geldi.

“hey, arkadaş?”

“hımm?”

“bu kadar çabuk mu bitirdin?”

“evet.”

“hızlısın!”

“he.”

“birinin işini bitirmesine yardım etmeni istiyorum.”

Hasiktir.

Kamyonete tırmandım. Beni adamın yanına götürdü. SÜRÜNÜYORDU. Her gazete balkona büyük bir özenle fırlatılıyor, her balkon bu özenden nasibini alıyordu. Zevk alıyordu sanki yaptığı işten. Son sokağa gelmişti. Gazeteleri elinden kapıp beş dakikada dağıttım. Sonra oturup kamyonu bekledik. Bir saat.

Büroya götürdüler bizi, okul iskemlelerimize oturduk yine. Ellerinde biraları ile iki sümüklü oğlan girdi içeri. Biri adları okuyor, diğeri adı okunana parasını veriyordu.

Sümüklü oğlanların başlarının arkasındaki kara tahtaya tebeşirle şöyle yazılmıştı:

“TEK GÜN ATLAMADAN BİZİM İÇİN OTUZ GÜN ÇALIŞAN HERKESE İKİNCİ EL BİR TAKIM ELBİSE.”

Paralarını alan adamları seyrediyordum. Bir yanlışlık olmalıydı. Her birine üç dolar verildiği

anlaşıliyordu. O sıralar asgari ücret saatte bir dolardı. Sabahın dört buçuğunda köşede olmuştum, şimdi saat akşamın dört buçuğuydu. 12 saat.

Son çağırılanlardan biriydim. Sondan üçüncü yanılmıyorsam. Sefillerin hiç biri ağzını açıp tek laf etmemişti. Üç doları alan çıkmıştı dışarı.

“Bukowski,” diye bağırdı sümüklü.

Yanlarına gittim. Öbür sümüklü üç adet gıcır dolar saydı.

“bak,” dedim, “asgari ücret diye bir şey duymadınız mı siz? Saatte bir dolar.”

Birasını kaldırdı sümüklü. “ulaşım, kahvaltı filan kestikten sonra ortalama bir ücret ödüyoruz, ki hesabımıza göre üç dolar.”

“benim hesabıma göre hayatımdan on iki saat eksildi. Şimdi de arabama ulaşmak için otobüse binmek zorundayım. Oradan da arabamla evime gideceğim.”

“Araban olduğu için şanslısın.”

“sen de o bira kutusunu kışına sokmadığım için.”

“şirket politikasını ben saptamıyorum, efendim. Beni suçlamayın.”

“Çalışma Bakanlığı’na şikâyet edeceğim sizi!”

“Robinson!” diye bağırdı öbür sümüklü.

Sondan bir önceki sefil üç dolarını almak için ayağa kalktığı anda dışarı çıkıp Beverly Caddesi’ne doğru yürümeye başladım. Evime varıp elime bir içki aldığımda saat altı olmuştu. Çektim kafayı. Canım o kadar sıkıydı ki Kathy’ye üç posta kaydım, bir pencere camı kırdım. Cam parasına basıp ayağımı kestim. Gilbert ve Sullivan’dan şarkılar söyledim sabahın yedisinde. Bir zamanlar ingilizce dersine gelen kaçık bir ingilizceci’den öğrenmişim onları. L.A City College. Richardson. Kaçık değildi belki de. Ama bana Gilbert ve Sullivan öğretmiş, sabahları derse akşamdan kalma ve geç geldiğim için İngilizceden “D” vermişti. GELMEDİĞİM günler ayrı. Ama o başka hikaye. Kathy ile epey güldük o gece, birkaç şey kırmama rağmen genellikle olduğum kadar aptal ve saldırgan değildim.

Ve o Salı yarışlarda yüz kırk dolar kazandım. Bir kez daha rahat aşık, üçkağıtçı, kumarbaz, ıslah olmaz pezevenk ve lale yetiştiricisi kimliğime büründüm. Arabayı yavaşça park yerine sürdüm. Akşam güneşinin tadını çıkararak. Sonra arka kapıdan eve girdim. Kathy bol soğanlı ve soslu köfte pişiriyordu, tam sevdiğim gibi. Eğilmiş fırına bakıyordu, sarıldım arkadan.

“ooooo.”

“hayatım.”

“söyle.”

Elinde kocaman, damlayan bir kaşıkla duruyordu karşımda. Elbisesinin yakasından içeri bir onluk soktum.

“bir şişe viski almanı istiyorum.”

“tabii, tabii.”

“birkaç tane de puro. Yemeğe ben bakarım.”

Önlüğünü çıkarıp bir an için banyoya girdi. Bir şarkı mırıldanıyordu. Bir dakika sonra koltuğa oturmuş topuk seslerini dinliyordum. Yerde bir tenis topu vardı. Topu alıp yer öyle bir çaldım ki duvara çarpıp havalandı. Köpeğim bir buçuk metre uzunluğunda, bir metre yüksekliğindeydi, yarı-kurt, sıçradı, dişlerinin sesini duydum, yakalamıştı, tavana yakın bir noktada. Bir an havada asılı kaldı. Harikulade köpek, harikulade hayat. Köpek yere indiğinde yemeğe bakmak için ayağa kalktım. İyi görünüyordu. Her şey çok iyi gidiyordu.

BİR YER ALTI GAZETESİNİN DOĞUMU, HAYATI VE ÖLÜMÜ

Önceleri, Joe Hyans'ın evinde toplanıyorlardı, ben genellikle sarhoş gidiyordum, bu yüzden yer altı gazetesi *Açık Yarık*'ın doğumu ile ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum, olanları sonradan öğrendim. Daha doğrusu yediğim haltları.

Hyans: “herkesi dışarı atacağını ve işe tekerlekli iskemledeki adamdan başlayacağını söyledin. Sonra adam ağlamaya başladı, herkes gitti. Sonra birinin kafasına şişe geçirdin.”

Cherry (Hyans'ın karısı): “Gitmeyi reddettin, bir şişe viski içtin ve beni kitaplığa yaslayıp düzeceğini söyledin.”

“Düzdüm mü?”

“hayır.”

“bir dahaki sefere öyleyse.”

Hyans: “Dinle, Bukowski, biz burada organize olmaya çalışıyoruz, senin tek yaptığın buraya gelip her şeyi altüst etmek. Sarhoşluğu seninki kadar pis birini daha tanımıyorum!”

“pekala, ayrılıyorum. Gazeteler kimin umurunda?”

“hayır. Bizim için bir sütun yazmanı istiyoruz. Los Angeles'ın en iyi yazarı olduğunu düşünüyoruz.”

İçimi kaldırdım. “düpedüz hakaret bu! Hakarete uğramak için gelmedim buraya!”

“pekala, California'nın en iyi yazarı belki.”

“görüyor musun? Yine hakaret ettin bana!”

“her neyse, bizim için bir sütun yazmanı istiyoruz.”

“şairim ben.”

“şiirle düzyazı arasında ne fark var?”

“şiir kısa sürede çok şey söyler, düzyazı uzun sürede az.”

“*Açık Yarık* için bir sütun istiyoruz.”

“bana bir içki verirsen kabul ederim.”

Verdi. Kabul ettim. Sefil avluma dönerken yaptığım hatayı düşünüyordum. Elliye merdiven dayamıştım, ne işim vardı uzun saçlı, sakallı bebelerle? Savaş baktır! Savaşmayın, düzüşün! Savaş cehennemdir! Elli yıl önce de biliyordum bunları. Yeni değildi benim için. Fazla heyecan duymıyordum. Ha, esrarı da unutmayalım. Zulayı. Bu ilacın kafası çok iyiymiş, moruk!

Bir cep viskisi buldum evde, içtim, dört de bira götürdüm, oturup ilk sütunu yazdım. Bir keresinde Philadelphia'da düzdüğüm yüz elli kiloluk fahişeyi anlattım. İyi bir yazıydı. Daktilo hatalarını düzelttim, otuzbir çektim ve uyudum...

Hyans'ın iki katlı kiralık evinin alt katında başladı her şey. Birkaç aciz gönüllü vardı, yeni bir fikirdi ve benden başka herkes çok heyecanlıydı. Hatunlardan birini düzmeye bakıyordum ama hepsi birbirine benziyor, aynı şekilde davranıyorlardı -hepsi on dokuz yaşında, kirli sarışın, küçük kıçlı, küçük göğüslü, meşgul, uçuk ve bir şekilde nedenini bilmeksizin kibirliydi. Sarhoş ellerimi üstlerine koyduğumda hayli soğukkanlıydılar. Hayli.

“bak, dede, senden kaldırmanı istediğimiz tek şey Kuzey Vietnam bayrağı!”

“bahse girerim ki yarığın iğrenç kokuyordur!”

“gerçekten pis bir moruksun sen! Gerçekten... iğrençsin!”

Ve o leziz elma yanakları sallayarak uzaklaşırlardı; ellerinde -benim güzelim mor menekşem yerine- polislerin Sunset Trip'te çocukların şekerlemelerine el koyduklarını haber yapan bir çocuk gazetesi. Auden'dan bu yana yaşayan en büyük şairdim, bir köpeği kışından düzmeyi bile beceremiyordum.

Gazete fazla büyüdü. Ya da Cherry kurulduğum koltuğundan beş yaşındaki kızına sarhoş bakışlarımdan rahatsız oldu. Kız kucağıma çıkıp gözlerini kısarak, “senden hoşlanıyorum, Bukowski. Konuş benimle,” dediğinde iş iyice çığrından çıktı.

“sana bir bira getireyim, Bukowski.”

“çabuk dön, tatlım.”

Cherry: “bana bak, Bukowski, pis moruk.”

“Cherry, çocuklar bana bayılır. N'apıyım?”

Küçük kız, Zaza, elinde bira şişesi koşarak geldi ve kucağıma sıçradı. Birayı açtım.

“senden hoşlanıyorum, Bukowski. Bana bir masal anlat.”

“tabii, tatlım. Evel zaman içinde, kalbur saman içinde, yaşlı bir adamla çok şeker bir küçük

kız varmış. Bir gün ormanda kaybolmuşlar.”

Cherry: “bana bak, pis moruk.”

“tu tu tu, Cherry, bana kalırsa pis olan senin beynin!”

Cherry yukarı koşup sıçmakta olan Hyans’ı buldu. “Joe, Joe, gazeteyi evden taşımak zorundayız! Çok ciddiym!”

Ön tarafta boş bir ev buldular. Ev iki katlıydı, bir gece porto şarabını yudumlarırken evin yan tarafındaki kutuyu kırıp beleş paralel hat çekmek için telefon kablolarına bir şeyler yapan Joe için el fenerini tuttum. O sıralar Los Angeles’ın diğer yer altı gazetesi Joe’yu abone listelerinin bir kopyasını çalmakla suçluyordu. Joe’nun ahlak, prensip ve ideal sahibi biri olduğunu herkes biliyordu -kent’in önde gelen günlük gazetelerinden birinden ve diğer yer altı gazetesinden bu yüzden ayrılmıştı. Bir tür İsa’ydı Joe. Tabii.

“sallama şu fenerini,” demişti.

Ertesi sabah kendi evimdeydim, telefon çaldı. Dostum, Sonsuz Uçuşun Devi Mongo’ydu arayan.

“Hank?”

“evet?”

“Cherry dün akşam bendeydi.”

“öyle mi?”

“elinde bir adres listesi vardı. Çok gergindi. Benden listeyi saklamamı istedi. Jensen peşindeymiş. Tavanarasına sakladım, Cüce Jimmy’nin ölmeden önce Hint mürekkebi ile yaptığı skeçlerin altına.”

“onu düzdün mü?”

“nesini düzeceğim? Kemik torbası. Kaburga kemikleri düzüşürken insanı kesebilir.”

“Cüce Jimmy’yi düzdün ama, topu topu kırk bir kiloydu.” “onun ruhu vardı ama.”

“öyle mi?”

“öyle.”

Kapattım.

Açık Yarık’ın sonraki dört- beş sayısı “L.A FREE PRESS’İ SEVİYORUZ.” “L.A. FREE PRESS’İ ÇOK SEVİYORUZ,” “L.A. FREE PRESS’İ ÇOK ÇOK SEVİYORUZ,” manşetlerinden geçilmiyordu.

Severlerdi elbette. Abone listelerini çalmışlardı.

Bir gece Jensen ile Joe yemeğe çıktılar. Ertesi gün Joe bana her şeyin yoluna girdiğini söyledi. Kimin kimi düzdüğünü ya da masanın altında ne dolaplar döndüğünü bilmiyorum. Merak da etmiyorum.

Ve çok geçmeden boncuklulardan ve sakallılardan başka okurlarım da olduğunu keşfettim.

Los Angeles’ın yeni Federal Binası camdan bir gökdelen; çılgın ve modern; her birinde ayrı bir otuzbirin çekildiği Kafkavari odalar zinciri; her şeyin her şeyle beslendiği, bir tür elmada-kurt sıcaklığı ve basiretsizlikle varolduğu bir ortam. Alt katları ancak duyarlılığının onda dokuzunu yitirmiş bir Diego Rivera’nın elinden çıkabilecek duvar resimleri ile bezeli binaya girdim. Ucuz sarılara, çürük yeşillere ve sidikli mavilere bürünmüş denizciler, Kızılderililer, askerler uzaklara gülümseyerek asil görünmeye çalışıyorlardı o duvar resimlerinde.

Personel bölümüne çağırılmıştım. Terfi için çağırmadıklarını biliyordum. Mektubu elimden alıp tahta bir bankın üstünde kırk beş dakika serinlettiler beni. Şu malum, senin bağırsakların bok dolu, bizimki değil, rutini. Deneyimli olduğum için önümden geçen kadınların nasıl sevişeceklerini tahmin ederek kendimi rahatlattım. Çok geçmeden kocaman bir şey vardı bacaklarımın arasında -bana göre kocaman-yere bakmak zorunda kaldım.

Sonunda çok kara, sinsî, iyi giyimli ve hoş bir kadın beni çağırırdı. Çok klas bir görünümü vardı kadının, hatta bir parça ruhu bile, gülümsemesi ise bana birazdan düzüleceğimi söylüyordu.

İçeri girdim.

“oturun.”

Masa arkasında adam. Aynı hikâye. Oturdum.

“Bay Bukowski?”

“evet.”

Bana adını söyledi. İlgilenmiyordum. Arkasına yaslanıp fırılдаğından bana baktı.

Daha genç, daha yakışıklı, daha havalı, daha zeki ve hınzır görünümlü birini beklediğinden eminim. Yaşlı, yorgun, kayıtsız ve akşamdan kalmaydım. Onun saçları hafif kırışmıştı, saygın bir görünümü vardı, ne tür bir saygınlıktan söz ettiğimi anlamışsınızdır. Bir grup Meksikalı ile hiç pancar toplamamış ya da ayyaşlar koğuşuna on-on beş kez düşmemişti. Ya da sabahın altısında, saat on ikide sıcaklığın kırk beş derece olacağını bildiği için gömleksiz limon toplamamıştı. Sadece yoksullar biliyordu hayatın anlamını; varsıl ve güvencede olanlar tahmin edebilirlerdi ancak. Tuhaftır, Çinlileri düşünmeye başladım o anda. Rusya yumuşamıştı; belki de aşağıdan yukarıya doğru kazarak gelen, boktan usanmış Çinliler biliyordu sadece. Ama siyasetim yoktu benim, düzenbazlıktan başka bir şey değildi siyaset: tarih hepimizi düzüyordu sonunda. Ben erken pişmişim -haşlanmış, düzülmüş, bitmiş.

“Bay Bukowski?”

“evet?”

“eee, şey. hakkınızda bazı şeyler öğrendik.”

“evet. Devam edin.”

“...çocuğunuzun annesi ile evli değilmişsiniz.”

Elinde içkisi Noel ağacını süslerken hayal ettim onu.

“Doğru. Dört yaşındaki kızımın annesi ile evli değilim.”

“nafaka ödüyor musunuz?”

“evet.”

“ne kadar?”

“bunu size söylemeyeceğim.”

Arkasına yaslandı. “Kamu görevlilerinin bazı standartları tutturmak zorunda olduklarını anlamanız gerekiyor.”

Üstüme almam için hiçbir neden yoktu. Bir şey söylemedim.

Bekledim.

Ah, neredesiniz çocuklar? Kafka neredesin? Yolun ortasında vurulmuş yatan Lorca, neredesin? CIA tarafından izlendiğini iddia eden Hemingway, neredesin? Benden başka kimse inanmadı sana.

Sonra, saygın görünümlü, dingin, pancar toplamamış arkasına döndü, küçük ve iyi cilalanmış bir dolaptan *Açık Yarık*’ın dört- beş sayısını çıkardı.

İğrenç bok parçaları tutuyormuşçasına masanın üzerine fırlattı gazeteleri. Limon toplamamış parmaklarıyla üstlerinde trampet çaldı.

“Bu gazetedeği sütunlardan birini sizin yazdığınızı sanıyoruz -Pis Moruğun Notları.”

“evet.”

“bu sütunlarla ilgili olarak ne söyleyeceksiniz?”

“hiç.”

“siz buna yazmak mı diyorsunuz?”

“elimden bu kadarı geliyor.”

“Ülkenin en iyi üniversitelerinden birinde gazetecilik okuyan bir oğlum var ve UMARIM.”

Yüzüklü, fabrika ve kodes görmemiş elinin içiyle gazetelerin, o bok parçalarının üstüne vurdu ve;

“...umarım oğullarım bir gün SİZİN gibi yazmaz!” dedi.

“yazmayacaklar,” diye temin ettim onu.

“Bay Bukowski, bu görüşmenin sona erdiğini sanıyorum.”

İkinci görüşme beklediğimden erken geldi. Kendimi işime kaptırmış deli gibi mektup tasnif ediyordum, hoparlörden, “Henry Charles Bukowski, Bölüm Şefi’nin bürosuna gidin!” anonsu yapıldı.

Önemli işimi bıraktım ve büroya gittim. Bölüm Şefi’nin erkek sekreteri, kır saçlı yaşlı bir moruk beni süzdü.

“Charles Bukowski sen misin?” diye sordu hayal kırıklığı ile.

“evet.”

“beni izle, lütfen.”

İzledim onu. Büyük bir binaydı. Bir takım merdivenlerden aşağı indik, uzun bir hol katettikten sonra loş bir odanın içinden bir başka loş odaya girdik. On beş metre uzunluğunda bir masanın ucunda iki adam oturuyordu. Tek bir lambanın altında. Masanın öbür ucunda bir iskemle vardı -benim için.

“girebilirsin,” dedi sekreter. Sonra gitti.

İçeri girdim. Adamlar ayağa kalktılar. Lambanın altında durduk öylece. Bütün suikastlar geldi aklıma nedense. Sonra, burası Amerika koçum, diye geçirdim içimden, Hitler öldü. Yoksa?

“Bukowski?”

“evet.”

İkisi de elimi sıktı.

“oturun.”

Eyvallah.

“Bu bey Washington’dan, - - - “ dedi bölüm amiri olan bok.

Ben bir şey demedim. Güzel bir lambaydı. İnsan derisinden.

Bay Washington yürütüyordu görüşmeyi. İçi hayli dolu bir dosya vardı önünde.

“Şimdi, Bay Bukowski.”

“evet?”

“Kırk sekiz yaşındasınız ve on bir yıldan beri Birleşik Devletler’in bir memurusunuz.”

“evet?”

“ilk eşinizle iki buçuk yıl evli kaldınız, boşandınız, ve şimdiki eşinizle ne zaman evlendiniz? Tarihini bilmek istiyoruz.”

“Tarih yok. Evli değiliz.”

“çocuğunuz var mı?”

“evet.”

“kaç yaşında?”

“dört.”

“evli değilsiniz, öyle mi?”

“değiliz.”

“Nafaka ödüyor musunuz?”

“evet.”

“ne kadar?”

“normal.”

Sonra arkasına yaslandı ve öylece oturduk. Dört-beş dakika kadar üçümüz de tek kelime etmedik.

Sonra *Açık Yarık*’lar çıktı ortaya.

“bu sütunu siz mi yazıyorsunuz? Pis Moruğun Notları?” diye sordu Bay Washington.

“evet.”

Gazetelerden birini Bay Los Angeles’a uzattı.

“bunu gördün mü?”

“hayır, görmedim.”

Sütunun başlığının üst kısmına iki bacak üstünde yürüyen bir kamış çizilmişti. Öyküde bir erkek arkadaşımı sarhoşken kız arkadaşım sanıp yanlışlıkla kışından nasıl düzdüğümü anlatmıştım. Arkadaşımı gitmeye ikna etmek iki haftamı almıştı. Gerçek bir hikâyeydi.

“siz buna yazmak mı diyorsunuz?” diye sordu Bay Washington.

“Yazının niteliği hakkında bir şey söylemeyeceğim. Ama hikâyenin çok gülünç olduğunu düşünüyorum. Mizah yok mu sizce?”

“ama bu sütunun üst kısmındaki karikatür?”

“yürüyen kamış mı?”

“evet.”

“ben çizmedim.”

“Karikatürleri siz seçmiyor musunuz?”

“gazetenin mizanpajı Perşembe geceleri yapılıyor.”

“ve siz Perşembe geceleri nerede oluyorsunuz?”

“Perşembe geceleri burada olmam gerekiyor.”

Bir süre gazetelerin sayfalarını çevirip sütunlarına baktılar.

“Biliyor musunuz?” dedi Bay Washington parmağı ile gazeteye vurarak, “şiiir yazmayı sürdürseydiniz sorun olmayacaktı ama bu sütunlar.”

İki dakika otuz saniye bekledim. Sonra, “Postane müdürlerini bundan böyle edebiyat eleştirmenleri olarak mı kabul edeceğiz?” diye sordum.

“Oo, hayır, hayır,” dedi Bay Washington, “öyle bir şey yok elbette.”

Oturup bekledim.

“Postane memurları davranışlarına dikkat etmek zorundadırlar. Kamunun gözü önündesiniz.

Davranışlarınızla topluma örnek olmalısınız,” dedi.

“Bana öyle geliyor ki siz işten çıkarma tehdidi ile benim ifade özgürlüğümü engellemeye çalışıyorsunuz. İnsan Hakları Derneği bununla ilgilenebilir.”

“Biz yine de bu sütunu yazmamanızı yeğleriz.”

“Beyler, her insanın hayatında kaçmakla direnmek arasında bir seçim yapmaya zorlandığı anlar vardır. Ben direniyorum.”

Onların sessizliği.

Bekle. Bekle.

Açık Yarık’lar karıştırıldı.

Sonra Bay Washington konuştu: “Bay Bukowski?”

“evet?”

“Postane hakkında yazmaya devam edecek misiniz?”

Onlar hakkında alçaltıcı olmaktan ziyade mizahi bir sütun yazmıştım -ama benim beynim tuhaf çalışıyordu belki.

Bu sefer ben onları beklettim. Sonra cevabımı verdim: “siz beni yazmaya zorlamadıkça, hayır.”

Bekletme sırası onlardaydı. Karşındakinin yanlış bir hamle yapmasını beklediğin bir tür satranç oynuyorduk; piyonlarını ye, fillerini ye, atlarını ye, cesaretini ye. (ve bu arada siz bunu okurken ben işimden olmuş olacağım. Bira ve çelenk parası için yardımlarınızı Charles Bukowski Rehabilitasyon Vakfı’na yollayın.)

Bay Washington ayağa kalktı.

Bay Los Angeles ayağa kalktı.

Bay Charles Bukowski ayağa kalktı.

“bu görüşme sona ermiştir,” dedi Bay Washington.

Güneş çarpmış yılanlar gibi el sıkıştık.

“bu arada, köprüden filan atlamayın,” dedi Bay Washington.

(tuhaf aklımın köşesinden bile geçmemişti.)

“... on yıldan beri böyle bir vaka ile karşılaşmamıştık.”

(On yıldan beri mi? Öbür dangalak kimdi acaba?)

“öyleyse?” diye sordum.

“Bay Bukowski,” dedi bay Los Angeles, “işinizin başına dönün.”

O Kafkavari dehlizlerden çıkıp çalıştığım katı bulmak hiç de kolay olmadı. İçeri girdiğimde mesai arkadaşlarım hep birlikte (hepsinin canı cehenneme) ötmeye başladılar.

“Güzelim, neredeydin?”

“Ne istiyorlarmış, moruk?”

“Zenci piliçlerden birini daha mı hamile bıraktın yoksa?”

Sustum. Sam Amca’dan bir şeyler kapıyordu insan.

Zihinlerinin g.t deliklerini kurcalayıp ötmeye devam ettiler. Gerçekten korkuyorlardı.

Buzdağı gibi adamdım, buzdağını eriten her şeyi eritirdi.

“Beni Posta İdaresi’nin başına getirmek istiyorlar.”

“Peki sen ne dedin, moruk?”

“Kurumuş yarıklarına sertleşmiş bir bok parçası sokmalarını.”

Bölüm Amiri bize doğru geldi, hepsi ona beklediği saygıyı gösterdiler, ama ben, Bukowski, rahat bir tavırla bir puro yaktım, kibriti zarif bir bilek hareketiyle yere fırlattım, derin ve

harikulade düşüncelere dalmışçasına gözlerimi tavana diktim. Numara yapıyordum: zihnim boştu; bir şişe Grandad ile altı-yedi soğuk biraydı tek istediğim.

A.mına koduğumun gazetesi büyüdü, ya da öyle bir hava verildi ve Melrose'da bir binaya taşındı. Yazımı alıp oraya gitmekten nefret ediyordum, çünkü herkes öyle bok, öyle sünepe ve tuhaftı ki. Hiçbir şey değişmiyordu. İnsan denen canavarın tarihi çok yavaş ilerliyordu. 1939 ya da 1940 yılında Los Angeles Koleji'nin gazete odasına girdiğimde karşılaştığım o küçük boklardan hiç farkları yoktu -başlarında gazete kâğıdından yapılma şapkalarla kendilerini çok önemseyerek gazeteyi hazırlayan kuklaları anımsıyorum. Çok önemliydi yaptıkları iş- senin varlığını yok sayacak kadar insanlıktan uzaktılar. İğrenç insanlardır gazeteciler -tuvaletlerden kadınların aybaşı bezlerini toplayan kapıcılarda daha çok ruh vardır- doğal olarak.

O kolej sapıklarına şöyle bir baktım, odadan çıktım ve bir daha da girmedim.

Şimdi. *Açık Yarık*. Yirmi sekiz yıl sonra.

Yazının kopyası elimde içeri girerdim. Cherry olurdu masanın arkasında. Telefonda. Çok önemli. Müsait değil. Ya da telefonda değil. Bir kâğıt parçasına çok önemli notlar alıyor. Müsait değil. Yıllardan beri süregelen yutturmacalar. Otuz yılda hiçbir şey değişmemiştir. Ve Joe Hyans sürekli büyük işlerin peşinde koşturuyor, merdivenlerden bir iniyor bir çıkıyordu. Yukarıda kendine ait bir bürosu vardı artık. Ve bürosunun hemen arkasındaki odada IBM'de gazeteyi dizmeye çalışan, Joe'nun arada sırada gidip başına dikildiği bir zavallı. Haftada 64 saat çalışıp karşılığında 35 dolar alıyordu dangalak ve mutluydu, sakal bırakmıştı, gözleri sevgi doluydu, üçüncü sınıf gazeteyi baskıya yetiştirmek için deli gibi çalışıyordu. Beatles bangır bangır ve telefon susmak bilmiyor ve Joe Hyans ÇOK ÖNEMLİ BİR İŞ İÇİN BİR YERLERE GİDİYOR HEP. Ama bir sonraki hafta gazeteyi okuduğunda nereye gittiğini merak ediyordu insan. Haber yoktu.

Açık Yarık bir süre daha devam etti yayın hayatına. Sütunlarım iyi ama gazetenin kıcı kırık. Ölü yarığın kokusunu alabiliyordum.

Gazete çalışanları her Cuma toplanıyorlardı. Birkaç kez bastım o toplantıları. Orada konuşulanları duyduktan sonra da bir daha gitmedim. Gazete yaşamak istiyorsa yaşasın. Ben uzak duruyor, yazımı kapının altından atıyordum.

Sonra Hyans aradı beni: "Bir fikrim var. Bildiğin ne kadar iyi şair ve yazar varsa bir araya getir, kitap eki çıkaracağım."

Ayarladım. Çıkardı. Ve polisler eki müstehcen bulup gazeteyi bastı.

Ama yufka yürekliydim. Aradım onu: "Hyans?"

"evet?"

"başına gelenlerden sonra sütunum için senden para almayacağım. Bana ödediğin on dolar gazetenin savunmasına katkım olsun."

"çok teşekkür ederim," dedi.

Amerikanın en iyi yazılarını bedava alıyordu.

Sonra Cherry aradı bir gece.

"Toplantılara neden gelmiyorsun artık? Çok özledik seni."

"Ne? Ne diyorsun sen Cherry? Kafan mı iyi?"

"Hayır, Hank. Seni seviyoruz. Bir sonraki toplantıya gel lütfen."

"Düşüneceğim."

"sen olmayınca çok ölü geçiyor."

"Ben olunca da ölü."

"Seni istiyoruz, moruk."

"Düşüneceğim, Cherry."

Gittim. *Açık Yarık*'ın birinci yıldönümü olduğu için Joe bizzat bana şarabın, a.cığn, hayatın ve aşkın su gibi akacağını söylemişti.

Kafam iyiydi, yerlerde düzüşen insanlar bulmak ümidi ile girdim içeri, ama o ufak tefek aşk-yaratıklarının arı gibi çalışırken buldum. Bir zamanlar New York'da kumaş sevkiyatı yaptığım

dikiş atölyesinde birilerini zengin etmek için deli gibi çalışan kambur ve yaşlı kadınlardan farkları yoktu. New York, Philadelphia, St. Louis, her yerde vardı o kadınlardan.

Ve bunlar *Açık Yarık* için para almadan çalışıyor, Joe Hyans ise acımasız, ellerini arkasında kavuşturup gezinerek, herkesin işini eksiksiz yaptığından emin oluyordu.

“Hyans! Hyans, a.cık ağızlı!” diye bağırdım ona içeri girip durumu görünce. “Bir esir pazarı işletiyorsun! Polise adalet diye bağıryorsun ama onlardan bin kat betersin orospu çocuğu! Köle gibi çalıştırıyorsun zavallıları! Kimi kandırdığını sanıyorsun? Ne sanıyorsun kendini?”

Ne var ki herkes benim bu halimi bildiği için söylediklerimi ciddiye almıyor, Hyans’ın Doğruluğun Timsali olduğuna dair inançları zerre kadar sarsılmıyordu.

Hyans bizzat yanıma gelip elime bir zımba tutuşturdu.

“Otur,” dedi, “tirajımızı yükseltmeye çalışıyoruz. Her sayıya şu yeşil ilanlardan bir tane zımbala. Elimizde kalmış eski sayıları potansiyel abonelere yolluyoruz.”

Özgürlük Aşığı sevgili Hyans bokunu satmak için kendi işletme taktiklerini uyguluyordu. Beyni dönüşümü olanaksız bir şekilde yıkanmıştı.

Sonunda gelip zımbayı elimden aldı.

“Yeterince hızlı zımbalayamıyorsun.”

“S.ktir git. Şampanya su gibi akacaktı hani? Zımbaymış...”

“Hey, Eddie!”

Kölelerden birine seslendi; avurtları çökük, kolları ince, hasis bir tip. Açlıktan ölmek üzereydi zavallı Eddie. Hepsi açlıktan ölüyordu. Amaç için. Hyans ve karısı ölmüyorlardı ama, iki katlı bir evde yaşıyor, çocuklarından birini özel okulda okutuyorlardı. Baba vardı bir de Cleveland’da. Plain Dealer’ın üst yöneticilerinden, para bok gibi.

Hyans beni ve tepesi pervaneli bir kep giymiş birini daha kapıya koydu -Lovable Doc Stanley’di adı yanılmıyorsa- bir de Lovable Doc’un sevgilisi, ve üçümüz bir şişe ucuz şarabı aramızda paylaşarak arka kapıdan çıkarken Joe Hyans’ın sesini duyduk: “S.ktirin gidin ve hiçbiriniz bir daha buraya gelmeyin, seni kastetmiyorum Bukowski!”

Zavallı, biliyordu gazeteyi kimin ayakta tuttuğunu.

Polis bir kez daha bastı gazeteyi. Bu sefer bir kadının cinsel organının fotoğrafını bastıkları için. Hyans’ın kafası karıştı. Ya ne pahasına olursa olsun gazetenin tirajını arttıracak ya da kapatacaktı. Ama artıramadı, bir süre sonra gönüllülerden ve haftada otuz beş dolara çalışanlardan başka kimsenin s.kinde değildi gazete. Ama Hyans genç gönüllü kızlardan birkaçını becermeyi başardı, vaktini tamamen boşa harcamamıştı.

“Neden şu berbat işinden ayrılıp bizim için çalışmıyorsun?” diye sordu Hyans bana.

“Ne veriyorsun?”

“Haftada kırk beş dolar. Sütun içinde. Çarşamba akşamları da arabanla gazete dağıtımı yapacaksın, benzin bana ait. Sabah on bir işbaşı akşam yedi buçuk paydos. Cuma ve cumartesi tatil.”

“Düşüneceğim.”

Hyans’ın babası geldi Cleveland’dan. Hyans’ın evinde kafa çektik birlikte. Hyans ve Cherry pek endişeliydiler. Viskiye sıkı içiyordu ihtiyar. Ben de fena içmem hani. Bütün gece içtik.

“Şu Free Press’den kurtulmanın yolu satış stantlarını tahrip etmek, satıcılarını sokaklardan kovmak, birkaç kafa patlatmak. Böyle yapardık biz eskiden. Param var. Birkaç gangster tutabilirim, birkaç merhametsiz orospu çocuğu bu işi halleder. Bukowski’yi tutabiliriz.”

“Ey büyük Allahım!” diye isyan etti genç Hyans. “Senin saçmalıklarını dinlemek istemiyorum, anlıyor musun?”

“sen fikrimi nasıl buldun, Bukowski?” diye sordu babışko bana.

“iyi buldum. Şu şeyi geçirsene.”

“Bukowski delinin teki” diye bağırdı Joe Hyans.

“Sütununu basıyorsun ama?” dedi babışko.

“California’nın en iyi yazarı,” dedi genç Hyans.

“California’nın en iyi deli yazarı,” diye düzelttim.

“Evlat,” dedi babışko, “param var gazeteni kurtarmaya çalışıyorum. Birkaç kafa patlatmak.”

“hayır, hayır, hayır!” diye bağırdı Joe Hyans. “Duyamak bile istemiyorum!” sonra da evden kaçtı. Ne harikulade adamdı Joe Hyans. Evden kaçtı. Kendime bir içki daha koyup Cherry’ye onu kitaplığa yaslayıp düzeceğimi söyledim. Babişko ikinci olacağını söyledi. Joe Hyans caddede ruhu ile koşarken Cherry bize küfürü bastı.

Gazete bir şekilde hafta da bir kez çıkararak hayatını sürdürdü. Sonra kadın organı fotoğrafı ile ilgili mahkeme günü geldi çattı.

Savcının Joe Hyans’a sorusu: “Adliye Binasının basamaklarında oral seks yapılmasına itirazınız olur muydu?”

“Hayır,” dedi Joe. “ama trafiğin kitlenmesine neden olacaktır muhtemelen.”

Ah, Joe, diye geçirdim içimden, çuvalladın! “Oral seksin genellikle yapıldığı gibi Adliye Binasının içinde yapılmasını yeğlerdim,” demeliydin.

Yargıç, Hyans’ın avukatına kadın organının fotoğrafını basmanın ne anlama geldiğini sorduğunda avukat, “Neyse o, sayın yargıç, neyse o,” diye cevap verdi.

Davayı kaybettiler tabii ki, temyize gittiler.

“Baskı,” dedi Joe Hyans etraftaki birkaç gazeteciye, “Polis baskısından başka bir şey değil.”

Ne zeki adamdı Joe Hyans.

Joe Hyans ile bir sonraki görüşmemiz telefonda gerçekleşti: “Bukowski, biraz önce bir silah satın aldım. Yüz on iki dolar. Harikulade bir silah. Birini öldüreceğim!”

“Neredesin?”

“Bir barda. Gazetenin hemen yanındaki barda.”

“Geliyorum.”

Vardığımda barın önünde volta atıyordu.

“Gel,” dedi, “sana bir bira ısmarlayayım.”

Oturduk. Kalabalıktı içerisi. Çok yüksek sesle konuşuyordu Hyans. Santa Monica’da bile duyulabilirdi sözleri.

“Beynini dağıtacağım -öldüreceğim orospu çocuğunu!”

“Kimden bahsediyorsun, evlat? Neden öldürmek istiyorsun bir adamı?”

Cevap vermedi, gözlerini karşıya dikti.

“Hey, evlat. Bu orospu çocuğunu neden öldürmek istiyorsun?”

“Çünkü karımı düzüyor!”

“Oo.”

Bir süre daha karşıya dikti gözlerini. Bir film gibiydi. Bir film kadar bile iyi değildi.

“Harikulade bir silah,” dedi Joe. “Küçük bir şarjörü var. On el sıkıyor. Seri. Kalbura çevireceğim orospu çocuğunu.”

Joe Hyans.

Kızıl sakallı harikulade adam.

Barış, yavrum.

Sormadan edemedim. “Ya gazetende bastığın bütün o savaş-karşıtı makaleler? Sevgi mesajları filan? Onlara ne oldu?”

“Allah aşkına, Bukowski, o pasifizm ayaklarını yemedin herhalde?”

“Ne bileyim, yedim de denemez, yemedim de.”

“Orospu çocuğuna karımdan uzak durmazsa onu öldüreceğimi söylediğim halde eve giriyorum ve kanepemde oturuyor, kendi evimde. Sen olsan ne yaparsın?”

“Bu işi mülkiyet davasına çevirdiğinin farkında mısın? S.ktir et. Unut gitsin. Çek git. Bırak onları orada.”

“Sen öyle mi yapardın?”

“Otuz yaşından sonra -her zaman. Kırk yaşından sonra daha da kolaylaşıyor. Ama yirmili yaşlarımda delirirdim. İlk yanıklar fena acır.”

“Neyse, ben öldüreceğim o orospu çocuğunu! Beynini dağıtacağım!”

Bütün bar bizi dinliyordu. Sevgi, yavrum, sevgi.

“Çıkalım buradan,” dedim ona.

Barın kapısından çıkar çıkmaz Joe Hyans dizlerinin üstüne çöküp dört dakika kadar süren

ve süt-kesen cinsten bir ılık attı. Ta Detroit'ten duyabilirdiniz o ılığı. Sonra onu ayağa kaldırıp arabama götürdüm. Kendi tarafındaki kapıya geldiğinde kapının kulpuna yapıştı, dizlerinin üstüne  okt  ve Detroit'e bir ılık daha yolladı. Zavallı, bağımlıydı Cherry'ye. Onu kaldırıp koltuğa oturttum, direksiyona geçtim ve kuzeye, Sunset'e sürdüm. Sonra da Sunset'te batı istikametine. Sunset-Vermont kavşauında kırmızı ışığa yakalanınca bir ılık daha attı. Bir puro yaktım. Diğer şoförler ılık atan kızıl sakallıya baktılar.

Bu böyle süremez, diye geçirdim içimden. Yumruğu akıp bayılmaktan başka çarem yok.

Ama ışık yeşile döndüğünde ılığı kesti ve gazladım. Ağlamaya başladı. Ne diyeceğimi bilemedim. Yoktu diyecek bir şey.

Sonsuz Uçuşun Devi Mongo'ya götürmeyi düşündüm onu. Mongo'da palavra boldu. Hyans'a bir şeyler sıkıp onu rahatlatabilirdi belki. Ben dört yıldan beri yalnız yaşıyordum. Fazlası ile uzaklaşmıştım bu işlerden, ona yardımcı olamazdım.

Bir daha ılık atarsa yumruğu akacağım, diye geçirdim içimden. Bir ılığa daha katlanamam.

“Hey, nereye gidiyorsun?”

“Mongo'ya.”

“Hayır, hayır! Nefret ederim Mongo'dan! Beni alaya alacak! Acımasız orospu çocuğunun tekidir!”

Doğruydu. Sıkı fakat acımasız bir beyni vardı Mongo'nun. Ona gitmenin yararı olmayacaktı. Hem ben de katlanamayacaktım Mongo'ya. S rd m.

“Dinle,” dedi Hyans, “buraya yakın oturan bir kız arkadaşım var. İki blok kuzeyde. Beni ona bırak. O beni anlar.”

Kuzeye saptım.

“Orospu çocuğunu vurma,” dedim.

“Neden?”

“ nk  s tunumu basabilecek tek yayıncısın.”

Bıaktım onu, evin kapısı açılıncaya kadar da bekledim. Sonra gazladım. İy bir d z şme onu rahatlatacaktı. Benim de ihtiyacım vardı.

Hyans'la bir sonraki konuşmamda evden ayrılmıştı.

“Daha fazla tahammül edemedim. Geçen gece bir duş yaptım, onunla sevişmeye, kemiklerine biraz hayat aşılamaya hazırlanıyordum, ama ne oldu tahmin et?”

“Ne?”

“ st ne gittiğimde evden kaçtı kaltak!”

“Bak, Hyans, bu oyunu bilmiyorum. Cherry hakkında konuşmam çünkü çok geçmeden barışacaksınız ve onun hakkında ettiğim bütün boktan lafları hatırlayacaksın, ben kötü olacağım.”

“Asla barışmam.”

“Hı hım.”

“Orospu çocuğunu vurmamaya karar verdim.”

“İyi.”

“Boks maçına davet edeceğim. Resmi. Ring, hakem, eldivenler, her şey.”

“Pekala,” dedim.

Bir inek için dövüşen iki boğa. Sıska bir inek  stelik. Ama Amerika'da genellikle kaybeden kapıyordu ineği. Analık içgüdüsü? Daha yüklü cüzdan? Daha uzun kamış? Allah bilirdi.

Hyans aklını kaçırmakla meşgulken gazeteyi çıkartması için pipolu ve kravatlı birini tuttu. Ama *Açık Yarık*'ın son s.kişini yaşadığı barızdı. 35 dolar haftalıkla çalışanlar ve gönüllüler dışında kimsenin umurunda değildi artık. Onlar mutluydular gazete için çalışmaktan. Gazete iyi değildi ama çok da kötü sayılmazdı. Benim s tunum vardı bir kere: Pis Moruğun Notları.

Ve pipo-kravat gazeteyi çıkardı. Aynıydı. Bu arada sürekli aynı şeyler duyuyordum: “Joe ile Cherry yine birlikteler, Joe ile Cherry yine ayrıldılar, Joe ile Cherry yine birlikteler, Joe ile Cherry.”

Sonra serin ve mavi bir Çarşamba gecesi Açık Yarıık'ın son sayısını almak için gazete bayiiine gittim. En iyi sütunlarımdan birini yazmıştım, basmaya cüret edip etmediklerini merak ediyordum. Sadece geçen haftanın sayısı vardı bayide. Kokuyu aldım o ölü mavi havada: oyun bitmişti. İki altılık paket büyük Shlitz alıp evime gittim ve requiem niyetine içtim. Sonlara her zaman hazırlıklı biri olarak hazırlıksız yakalanmıştım. Kalkıp duvardaki afişi yırttım, çöpe attım: “AÇIK YARIK. LOS ANGELES RÖNESANSININ HAFTALIK ELEŞTİRİSİ.”

Hükümet kaygılanmayacaktı bundan böyle. İyi bir yurttaşım yine.

Yirmi bin tiraj. Altmış bine çıkabilseydik -ailevi sorunlar ve polis baskısı olmaksızın- hayatta kalabilirdik. Kalamadık.

Ertesi gün büroyu aradım. Telefonu açan kız ağlıyordu. “Dün gece seni bulmaya çalıştık, Bukowski, ama kimse adresini bilmiyordu. Durum felaket. Bitti. Sonumuz geldi. Telefon susmak bilmiyor. Gazeteyi devam ettirebilmek için Perşembe gecesi bir toplantı yapacağız. Ama Hyans her şeyi aldı -adres listesini, ona ait olmayan IBM'i bile. Hiçbir şey kalmadı. İflas ettik.”

Ah, ne tatlı sesin var, yavrum, ne tatlı ne hüzünlü bir sesin var, nasıl isterdim seni düzmeyi, diye geçirdim içimden.

“Bir hipi gazetesi çıkarmayı düşünüyoruz. Yer altı öldü. Lütfen Perşembe gecesi Lonny'nin evine gel.”

“Gelmeye çalışacağım,” dedim gitmeyeceğimi bilerek. İşte -iki yıl neredeyse. Bitmişti. Polisler kazanmıştı, belediye kazanmıştı, hükümet kazanmıştı. Sokaklar ahlaklıydı yine. Polisler arabamı her gördüklerinde bana ceza kesmekten vazgeçerlerdi belki. Ve Cleaver saklandığı yerden bize küçük notlar yollamayacaktı. Ve L.A. Times'ı her yerde satın alabilirdiniz. Ey büyük allahım, hayat ne kadar kasvetliydi.

Ama kıza belki yatağa atarım düşüncesiyle telefon numaramı ve adresimi verdim. (Gelmedin, Harriet.)

Fakat siyaset yazarı, Barney Palmer geldi. Onu içeri aldım, biraları açtık.

“Hyans silahını ağzına dayadı ve tetiği çekti,” dedi.

“Sonra?”

“Silah tutukluk yaptı. Silahı sattı.”

“Bir kez daha çekebilirdi.”

“Bir kez çekmek bile büyük cesaret ister.”

“Haklısın. Bağışla. Korkunç akşamdan kalmayım.”

“Ne olduğunu duymak istiyor musun?”

“Elbette. Benim de ölümüm bu.”

“Perşembe akşamı gazeteyi hazırlamak için toplandık. Allahtan senin sütunun vardı ve oldukça uzundu, çünkü elimizde yeterince malzeme yoktu. Sonra Hyans geldi, gözleri şeffaflaşmış, şarap sarhoşu, Cherry ile yine ayrılmışlar.”

“İhh.”

“Evet. Neyse, elimizdeki malzeme sayfaları tamamlamaya yetmiyordu ve Hyans herkesi rahatsız edip duruyordu. Sonunda yukarı çıkıp kanepede sızdı. Biz de çalışma imkanı bulduk. Gazeteyi hazırladık, matbaaya yetiştirmek için kırk beş dakikamız vardı. Ben kopyayı matbaaya götüreceğimi söyledim. Sonra ne oldu biliyor musun?”

“Hyans uyandı?”

“Nasıl bildin?”

“Ben bilirim.”

“Kopyayı matbaaya kendisinin götüreceğini söyledi, ısrar etti. Arabasına atladı, gazladı ama matbaaya gitmedi. Ertesi gün geldiğimizde bıraktığı notu bulduk, ne var ne yok götürmüştü ayrıca -IBM, adres listesi, ne varsa.”

“Duydum. Olanlara bir de şu açıdan bakmak lazım. Gazeteyi o başlattı, bitirmek de onun hakkı.”

“IBM'i almasına ne demeli? Ona ait değil, bu yüzden başı belaya girebilir.”

“Belaya alışıkır Hyans. Bela ile beslenir. Bir de çılgılık atarken görmelisin onu.”

“Olan küçük insanlara oldu, Buk, haftada 25 dolara çalışan, gazete için her şeylerini veren

insanlara. Ayakkabılarına mukavva yerleştiren, döşemede uyuyan insanlara.”

“Küçük adam düzülmeye mahkumdur, Palmer. Tarih bu.”

“Mongo gibi konuştun.”

“Mongo orospu çocuğunun teki olmakla birlikte genellikle haklıdır.”

Biraz daha konuştuk, sonra gitti.

O gece devasa zencilerden biri yanıma geldi. “Hey, bilader, gazetenin kapandığını duydum.”

“Doğru, bilader, nereden duydun?”

“L.A. Times, ikinci bölümün birinci sayfası. Bayram ediyorlardır herhalde.”

“Herhalde.”

“Biz gazetenin seviyorduk. Senin sütununu da. Çok sıkıydı.”

“Sağol, bilader.”

Öğle paydosunda (22:24) dışarı çıkıp bir L.A. Times aldım. Karşıdaki bara girdim, bir bira aldım, puro yaktım, ışığın altındaki masalardan birine oturup gazeteyi açtım:

AÇIK YARIK KANIYOR

Açık Yarı, Los Angeles’ın ikinci büyük yer altı gazetesi, Perşembe günü editörünün yaptığı açıklama ile yayın hayatına son verdi. Gazete on hafta sonra ikinci yıldönümünü kutlayacaktı.

Yönetici editör, “Ağır borçlar, dağıtım sorunları ve Ekim ayında kesinleşen 1000 dolarlık müstehcen yayın cezası gazetenin ölümünü getiren başlıca nedenlerdir,” dedi. Editör, gazetenin son tirajının 20.000 civarında olduğunu söyledi.

Ama Engel ve diğer gazete çalışanları Açık Yarı’nın yayın hayatını sorunlara rağmen sürdürebileceğini, kararın gazetenin sahibi ve baş editörü Joe Hyans’a ait olduğunu ilave ettiler.

Gazete çalışanları Çarşamba sabahı büroya geldiklerinde Hyans’ın aşağıda kısmen aktardığımız notunu buldular.

“Gazete sanatsal amacına ulaşmıştır. Siyaseten zaten fazla etkili değildi. Geçen yıl ile kıyasladığımızda gazetenin içeriğinin zenginleşmediğini görüyoruz.

“bir sanatçı olarak kendimi büyümesini tamamlamış bir işten uzaklaşmak zorunda hissediyorum, yaratıcısı ben olmama ve para kazandırmasına rağmen.”

Biramı bitirip memuriyetimin başına döndüm...

Birkaç gün sonra posta kutumda bir not buldum:

10:45 Pazartesi

Hank-

Bu sabah posta kutumda Cherry Hyans’dan bir not buldum. (Pazar günü ve gecesi evde değildim.) Douglas Sokağında çocuklarla birlikteymiş ve hastaymış. Douglas Sokağını haritada bulamadım, ama nottan haberin olsun istedim.

Barney

İki gün sonra telefonum çaldı. Yarığı benim için yanıp tutuşan bir kadın değildi arayan. Barney’di. “hey, Joe Hyans kentteymiş.”

“Öyle mi?”

“San Fransisco’ya taşınacaklarmış.”

“İyi ederler.”

“Hipi gazetesi gerçekleşecek galiba.”

“Güzel. Gelemediğim için özür dilerim. Sarhoştum.”

“Önemli değil. Şu anda elimde bir iş var. Ama bitirir bitirmez seni arayacağım.”

“Neden?”

“Elli bin dolar yatırmaya hazır bir sponsor buldum.”

“Elli bin dolar mı?”

“Evet. Nakit. Adam istekli. Yeni bir gazete kurmak istiyor.”

“Ara beni, Barney. Senden hep hoşlandım. Seninle akşam üstü içmeye başlayıp ertesi

sabahın on birine kadar konuştuğumuz günü hatırlıyor musun?”

“Tabii, müthiş bir geceydi. Yaşlı biri için sıkı içiyorsun.”

“Evet.”

“Dediğim gibi, şu yazıyı bitirir bitirmez seni arayacağım.”

“Tamam, Barney.”

“Kendine dikkat et.”

“Eyvallah.”

Tuvalete gidip harikulade bir bira sıçmığ1 bıraktım. Sonra yatağı girdim, elime patlattım ve uyudum.

DÜŞKÜNLER KOĞUŞUNDA YAŞAM VE OLUM

Ambulans doluydu ama üstte bir yer buldular bana ve yola koyulduk. Kan kusuyordum, bol miktarda. Altımdakilerin üstüne kusacağımdan korkuyordum. Sireni dinleyerek yol alıyorduk. Çok uzaktan geliyordu sanki sirenin sesi, başka bir ambulandan. Belediye hastanesine götürüyorlardı bizi, hepimizi. Yoksulduk. Düşkündük. Hepimizin sağlık sorunları vardı ve bazılarımız geri dönmeyecekti. Tek ortak yanıma yoksulluktu, bir de fazla şansımız olmayışı. İstiflenmiştik. Bir ambulansa bu kadar insan sığabileceğini tahmin etmezdim.

“Allahım, büyük allahım,” dedi altımdaki zenci kadın, “BENİM başıma böyle bir şey gelebileceği hiç aklıma gelmedi! Hiç, büyük allahım.”

Ben aynı duyguyu taşı mıyordum. Uzun süredir oynaşıyordum ölümle. İyi dost olduğumuzu söyleyemem ama tanıyorduk birbirimizi. O gece atik davranıp epey yaklaştı bana. Uyarılar almıştım: mideme kılıç sokuluyormuş gibi ağrılar, kulak asmamıştım ama. Dayanıklı olduğumu sanmıştım, acı talihsizlikti benim için. Önemsememiştim. Çivi çiviye söker mantığı ile sancılarımın üstüne viski içmiştim. İşim buydu, sarhoş olmak. Viski yüzünden gelmişti bu başıma; şarapla yetinmeliydim.

İçten gelen kan parmak kesliğinden akan berrak kırmızı değildir. Mordur, siyah hatta, ve iğrenç kokar, boktan bile daha iğrenç. Bize hayat veren sıvı bira sıçmığından daha berbat kokar.

Kusacak gibi hissettim kendimi yine. Yediğiniz yemeği kusmaktan pek farklı değildi, kan geldiğinde biraz rahatlıyordu insan. Ama bir yanılsamaydı sadece... her ağız dolusu Ölüm Baba'ya biraz daha yaklaştırıyordu insanı.

“Allahım, allahım, hiç aklıma gelmezdi.”

Kan geldi, ağzımda tuttum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bulduğum yerden aşağıdaki dostlarımı fena ıslatabilirdim. Kanı ağzımda tutup ne yapacağımı düşündüm. Ambulans bir viraj aldı, kan ağzımın kenarından sızmaya başladı. Öürken bile edepi olmak zorundaydı insan. Kendimi toparlayıp kanı yuttum. İğrençti. Sorunu halletmiştim ama. Biran önce bir sonrakini sallayabileceğim bir yere varmamız için dua ettim.

Gerçekten, ölümü düşünmüyordu insan; tek bir şey geçiyordu aklından: bu çok rahatsızlık verici bir durum, olanları denetleyemiyorum. Seçimlerini kısıtlıyor, insanı itip kakıyorlar.

Ambulans hastaneye vardı nihayet, beni bir masanın üstüne yatırıp sorulara başladılar: Hangi dine mensuptum? Doğum yerim? O hastaneye daha önce gelmiş miydim, borcum var mıydı? Doğum tarihim? Annem ile babam hayatta mıydı? Evli miydim? Bildiğiniz sorular. Aklınız yerindeymiş gibi konuşuyorlardı sizinle; her an ölebileceğiniz endişesini oynamıyorlardı bile? Ve hiç acele etmiyorlardı. İnsanı sakinleştiren bir tavırdı bu, ama sizi sakinleştirmek değildi amaçları. Artık sıkılmışlardı, öldüğün ya da uçtuğun ya da osurduğun umurlarında değildi. Hayır, osurmamanı yeğlerlerdi.

Derken bir asansöre soktular beni, kapı karanlık bir bodruma açıldı. Tekerlekli yatağımla dışarı çıkardılar beni. Yatağa yerleştirip gittiler. Hademelerden biri küçük beyaz bir hap verdi bana.

“Al bunu,” dedi. Yuttum hapı, bir bardak su verip kayboldu. Uzun zamandan beri kimse bana bu kadar şefkat göstermemişti. Arkama yaslanıp etrafımı inceledim. 8-10 yatak vardı, hepsinde de erkek Amerikalılar. Komodinlerimizin üstünde bir teneke sürahi ve bir bardak vardı. Çarşaf lar temizdi. Karanlıktı içerisi, ve soğuk, bir apartman dairesinin kileri gibi. Tek bir ampul yanıyordu koğuşta, çıplak. Yanımdaki yatakta iri bir adam yatıyordu, yaşlıydı, elli beşinde belki, ama azmandı; cüssesinin büyük kısmı yağdan oluşuyordu, ama yine de çok heybetli görünüyordu. Yatağına bağlanmıştı. Tavana bakarak kendi kendine konuşmaya başladı.

“... ne kadar hoş çocuktu, temiz ve cana yakın, işe ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de ‘temiz bir görünüme sahipsin,’ dedim ona, ‘iyi bir ızgara aşçısına ihtiyacımız var, iyi ve namuslu birine, namuslu bir yüzü görür görmez tanırım evlat, insanın karakterini yüzünden okurum, benimle ve karımla çalış, kendine bir yuva buldun, evlat,’ dedim. ‘olur efendim,’ dedi, aynen böyle dedi, iş bulduğu için çok mutlu olmuştu. ‘Martha,’ dedim karıma, ‘iyi bir çocuk bulduk sonunda, temiz ve namuslu, öbür orospu çocukları gibi kasayı tırtıklamayacak.’ Gidip indirimli fiyata tavuk aldım, çok hesaplı. Martha tavuktan bin bir türlü yemek yapabilir, tavuk sihirbazıdır. Albay Sanders eline su dökemez. Gidip hafta sonu için yirmi tavuk aldım. İyi bir hafta sonu olacağı kesindi, tavuk özel. Yirmi tavuk aldım. Albay Sanders'ı iflas ettirecektik.

İyi bir hafta sonu iki yüz dolar net kar bırakır. Çocuk tavukları yolup temizlememize bile yardımcı oldu, kendi zamanını feda ederek. Martha ve ben çocuksuz bir aileyiz. Gitgide kanım ısındı çocuğa. Martha arka tarafta tavukları pişirdi, tavuklar hazırды, on dokuz farklı tavuk yemeği yapmıştı, kığımızdan tavuk çıkacaktı neredeyse. Çocuğun tek yapması gereken hamburger, biftek falan pişirmektir. Tavuk hazırды. Ve Allah için iyi bir hafta sonuydu. Cuma akşamı, Cumartesi ve Pazar. Canla başla çalışıyordu çocuk, ve iyi huyluydu. Onunla çalışmaktan zevk alıyordunuz. Çok komik espriler yapıyordu. Bana albay Sanders diye hitap ediyor bende ona oğlum diyordum. Albay Sanders ve oğlu, buyduk. Cumartesi gecesi kapattığımızda hepimiz yorgun ama mutluyduk. Tek porsiyon tavuk kalmamıştı. Çok dolu geçmişti, boş masa bekleyenler bile olmuştu, görülmemiştir. Kapıyı kapattım, bir şişe kaliteli viski açtım, üçümüz oturup birer bardak içtik. Çocuk bulaşıkları yıkadı, yerleri süpürdü. “Tamam, Albayım,” dedi, ‘sabah kaçta tekmil veriyorum?’ gülümsüyordu. Altı buçukta dedim, kepini alıp yatmaya gitti. “melek gibi çocuk bu, Martha’ dedim ve parayı saymak için kasaya gittim. TAMTAKIRDI! Diğer iki günün hasılatını koyduğum puro kutusu da gitmişti. Onu da bulmuştu. Öyle temiz görünümlü bir çocuk, anlayamıyorum, kendine bir yuva bulduğunu söylemiştim ona, yirmi tavuk, tavuk pişirmekte üstüne yoktur Martha’nın, ve o çocuk, o ciğeri beş para etmez ödlele orospu çocuğu, lanet parayı çalıp kaçtı, o çocuk.”

Sonra haykırdı. Çok haykıran insan gördüm ama böylesini görmedim. Kemerlerini koparacaktı neredeyse. Yatak yerinden oynadı, çığılığı duvarlarda yankılandı. Acı içindeydi adam. Kısa bir çığılık değildi. Sonu gelmek bilmedi. Sonra birden kesildi. Biz, yataklarına uzanmış 8-10 hasta Amerikalı sessizliğin tadını çıkardık.

Sonra yine başladı. “Öyle temiz görünümlü bir çocuktur ki, bayılmıştım ona. Kendine bir yuva buldun, dedim. Çok komik esprileri vardı, güzeldi onunla çalışmak. Gidip yirmi tavuk aldım. Yirmi tavuk. İyi bir hafta sonunda iki yüz dolar kar etmek işten bile değildi. Yirmi tavuk aldım. Albay Sanders diyordu çocuk bana.”

Yatağımdan aşağı eğilip bir ağız dolusu kan kustum.

Ertesi gün hemşirenin teki tekerlekli yatakla gelip yatağa yatmama yardım etti. Hala kan kusuyordum, takatsizdim. Beni asansöre soktu.

Teknisyen cihazın arkasına geçti. Göbeğıme sivri bir uç dayayıp orada durmamı söyledi. Ayakta duracak gücüm yoktu.

“ayakta duramayacak kadar güçsüz hissediyorum kendimi,” dedim.

“sadece dur,” dedi.

“durabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“kııldama,” dedi.

Arkaya doğru devrilmek üzere olduğumu hissettim.

“düşüyorum,” dedim.

“düşme,” dedi.

“kııldama,” dedi hemşire.

Sırtüstü düştüm. Lastikten farkım yoktu. Hiçbir şey hissetmemiştim. Tüy kadar hafıftım sanki. Öyleydim herhalde.

“Allah kahretsin,” dedi teknisyen.

Hemşire beni ayağına kaldırdı, sivri ucu göbeğıme dayadılar yine.

“duramıyorum,” dedim, “ölüyorum galiba. Ayakta duramıyorum. Üzgünüm ama duramıyorum.”

“kııldama,” dedi teknisyen, “öyle kal.”

“kııldama,” dedi hemşire.

Sırtüstü devrildim yine.

“afedersiniz,” dedim.

“Allah belanı versin!” diye bağırdı teknisyen, “iki film harcattın bana! Parayla alınıyor bu filmler!”

“özür dilerim,” dedim.

“götür şunu!” dedi teknisyen.

Hemşire beni yerden kaldırıp tekerlekli yatağa yatırdı. Bir şarkı mırıldanarak asansöre soktu.

Beni o bodrumdan çıkarıp büyük bir odaya koydular, çok büyük bir odaya. Ölmekte olan kırk kadar hasta vardı o odada. Çağrı düğmelerinin kabloları koparılmıştı. Her iki tarafı kurşun levha kaplı bir kapı bizi doktorlardan ve hemşirelerden ayırıyordu. Yatağımın kenar demirlerini kaldırmışlardı, sürgü kullanmam istenmişti ama nefret ediyordum sürgüden. Kullanışlı bir sürgü tasarlayan kişiyi doktorlar ve hemşireler sonsuza dek lanetleyeceklerdir.

Sıçma isteği duyuyor, ama sıçamıyordum. Sadece sütle beslendiğim ve mide kanaması geçirdiğim için makata fazla bir şey yollayamıyordum. Hemşirelerden biri sert bir parça rosto, yarı pişmiş havuç ve püreleşmemiş patates sundu bana. Reddettim. Boş yatağa ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Neyse, sıçma isteğim geçmiyordu. Tuhaf. İkinci ya da üçüncü gecemdi. Çok güçsüzdüm. Yatağımın kenar demirini indirmeyi başardım, yataktan kalktım. Helaya gidip oturdum. İkındım, orada oturup ıkındım. Sonra kalktım. Hiçbir şey çıkmamıştı. Biraz kan sadece. Sonra atlı karınca dönmeye başladı beynimde, elimle duvara yaslanıp bir ağız dolusu kan kustum. Sifonu çekip dışarı çıktım. Yarı yolda tekrar kan geldi ağzıma. Düştüm. Bir ağız dolusu da yere kustum. İçimizde bu kadar kan olduğunu bilmiyordum. Bir ağız dolusu daha saldı.

“Seni orospu çocuğu,” diye bağırdı yaşlı bir adam yatağından, “sesini kes de uyuyalım biraz.”

“Bağışla yoldaş,” dedim ve bayıldım.

Hemşire burnundan soluyordu. “Sana yatağının kenar demirini indirmemeni söylemedim mi, orospu çocuğu? Gecemi piç edip duruyorsunuz, pis herifler!”

“A.cığn balık gibi kokuyor,” dedim ona. “Senin yerin Tijuana kerhaneleri.”

Saçımdan tuttu, başımı kaldırdı ve sol yanağıma sert bir tokat attı, sonra bir tane de sağa.

“Sözünü geri al!” dedi. “Sözünü geri al!” “Florance Nightingale, seni seviyorum,” dedim.

Başımı yere koyup çıktı. Ruh ve ateş vardı kadının içinde; sevmiştim. Kanımın içinde yuvarlanıp önlüğümü kirlettim.

Florance Nightingale yanında bir başka dişi sadistle odaya girdi, beni kaldırıp iskemleye oturtttuktan sonra iskemleyi yatağımın yanına ittiler.

“Çok fazla gürültü!” dedi yaşlı adam. Haklıydı.

Beni yatağa yatırdılar, Florance yatağımın demirini kaldırdı. “Orospu çocuğu,” dedi, “bir daha yatağından çıkarsan canına okurum!”

“Em beni,” dedim, “gitmeden önce em beni.”

Üstüme eğildi ve gözlerini yüzüme dikti. Trajiktir yüzüm. Bazı kadınlara çekici gelir. Gözleri iri ve tutkuluydu, gözlerimin içine bakıyorlardı. Çarşafı indirip önlüğümü kaldırdım. Yüzüme tükürüp dışarı çıktı.

Başhemşire geldi.

“Bay Bukowski,” dedi, “size daha fazla kan veremiyoruz. Kan krediniz yok.” Gülümsedi. Beni ölüme terk edeceklerini söylemeye gelmişti.

“peki,” dedim.

“Rahip ister misiniz?”

“Ne için?”

“Kaydınızda Katolik olduğunuz yazıyor.”

“Öylesine söyledim.”

“Neden?”

“Eskiden Katoliktim. Ama ‘dinsiz’ yazınca bir sürü soru soruyorlar.”

“Kayıtlarımıza göre Katoliksiniz, Bay Bukowski.”

“Bakın, konuşmakta zorlanıyorum. Ölüyorum. Pekala, pekala, Katoliğim, öyle olsun.”

“size daha fazla kan veremiyoruz, Bay Bukowski.”

“Babam belediye için çalışıyor. Onların kan programı var yanılmıyorsam. Los Angeles Belediye Müzesi. Henry Bukowski. Benden nefret eder.”

“Araştıralım.”.

Ben yukardayken dosyamın aşağı inmesi gerekti. Hastaneye geleli dört gün olmuştu, henüz doktor görmemiştim. Sonra benden nefret eden babamın işi ve işsiz ve ölmekte olan ayyaş bir oğlu olduğunu öğrendiler, baba kan programına kan vermişti, bir şişe kan astılar çengele. 13 şişe kan, 13 şişe glikoz verdiler, aralıksız. Hemşire iğneyi sokacak yer bulamıyordu.

Bir keresinde uyandım, başımda bir rahip duruyordu.

“Peder,” dedim, “lütfen gidin. Ölmek için buna ihtiyacım yok.”

“Gitmemi mi istiyorsun oğlum?”

“Evet, Peder.”

“İnancını yitirdin mi?”

“Evet, inancımı yitirdim.”

“Katolik doğmuşsan Katolik ölürsün evlat.”

“Saçmalıyorsunuz, peder.”

Yanımdaki yatakta yatan yaşlı adam, “Ben sizinle konuşurum, peder,” dedi. “Benimle konuşun.”

Rahip adamın yanına gitti. Ben ölümü bekledim. Ölmediğimi gayet iyi biliyorsunuz, şimdi size bunları anlatıyor olmazdım.

Beni bir zenci ve bir beyazla aynı odaya yerleştirdiler. Beyaz adama her gün taze güller geliyordu. Gül yetiştiricisiydi, çiçekçilere gül satıyordu. Ama o sıra gül mül yetiştiremiyordu. Zenci benim gibi iç kanama geçirmişti. Beyaz adamın kalbi hastaydı, çok hasta. Öylece yatıp duruyorduk. Beyaz adam gül yetiştirmekten konuşup duruyordu bir sigara için neler vermezdi. Ben kan kusmuyordum artık. Kan sıcıyordum sadece. Yırttığımı hissetmeye başlamıştım. Bir şişe kanı yeni boşaltmıştım, iğneyi çıkarmışlardı.

“Sana sigara bulabilirim, Harry.”

“Tanrım, Sağol Hank.”

Yataktan kalktım. “Bozuk paran var mı?”

Harry bir miktar bozuk para koydu avucuma.

Odadan çıkıp koridorun sonuna yürüdüm. Bekleme odasında sigara makinesi vardı. Bir paket sigara alıp odaya döndüm. Charley, Harry ve ben yataklarımıza uzanıp sigaralarımızı tüttürdük. Bu sabahtı. Öğleden sonra bir doktor geldi. Harry’yi makineye bağladı. Makine tükürdü, osurdu, kükredi.

“sigara içtiniz, değil mi?” diye sordu doktor Harry’ye.

“hayır doktor, yemin ederim içmedim.”

“Hanginiz ona sigara verdi?”

Charley gözlerini tavana dikti. Ben gözlerimi tavana diktim.

“Bir sigara daha içerseniz ölürsünüz,” dedi doktor.

Makinesini alıp dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz sigara paketini yastığımın altından çıkardım.

“Ver bir tane,” dedi Harry.

“Doktoru duydun,” dedi Charley.

“Evet,” dedim, harikulade mavi dumanı üfleyerek, “doktoru duydun, son sigaran olur.”

“Böyle çekmektense mutlu ölmeyi yeğlerim,” dedi Harry.

“Ölümünden ben sorumlu olamam, Harry,” dedim. “Bu paketi Charley’ye fırlatıyorum, isterse o sana bir sigara versin.”

Paketi orta yatakta yatan Charley’ye fırlattım.

“Hadi Charley,” dedi Harry. “bir sigara ver.”

Charley paketi bana fırlattı.

“Hadi, Hank. Bir tane.”

“Hayır, Harry.”

“Lütfen. Yalvarırım. Bir tane, tek.”

“Off, tanrım.”

Paketi fırlattım ona. İçinden bir tane çekerken elleri titriyordu.

“Kibrit yok. Kibrit kimde?”

“Allah kahretsin,” dedim.

Fırlattım kibriti.

Yeni bir şişe kan bağladılar bana. On dakika kadar sonra babam geldi. Vicky yanındaydı, sarhoştı, zor ayakta duruyordu.

“Sevgilim!” dedi, “bitanem!”

Yatağa doğru sendeledi.

İhtiyara baktım. “Orospu çocuğu, onu buraya sarhoş getirmen gerekmezdi!” dedim.

“Beni gördüğüne sevinmedin mi, sevgilim? Beni görmek istemiyor musun yoksa?”

“Bu kadınla buluşmamanı söylemiştim sana,” dedi babam.

“Beş parası yok. Ona viski aldın, sarhoş ettin ve buraya getirdin, aşağılık herif.”

“Onun iyi bir kadın olmadığını söylemiştim sana, Henry. Kötü bir kadın olduğunu söylemiştim sana.”

“Artık beni sevmiyor musun, bitanem?”

“Çıkar onu buradan... HEMEN!” dedim ihtiyara.

“Hayır, hayır. Onun ne tür bir kadın olduğunu görmeni istiyorum.”

“Ben biliyorum Onun ne tür bir kadın olduğunu. Onu buradan hemen çıkar, yoksa tanrı yardımcım olsun, şu iğneyi kolumdan çekip seni bir güzel benzeteceğim!”

İhtiyar, Vicky’yi dışarı çıkardı. Yastığıma yığıldım yine.

“Güzel kadın,” dedi Harry.

“Biliyorum,” dedim, “Biliyorum.”

Kan sıçmıyordum artık; yiyebileceğim şeylerin bir listesini verdiler ve bir kadeh daha içersen ölürsün, dediler. Ameliyat ve ölüm konusunu görüşmek için Japon bir kadın doktor geldi, şiddetli bir tartışma geçti aramızda. “Ameliyat yok,” dedim, öfkeli kıcını sallayarak odadan çıktı. Ben taburcu olduğumda Harry hala ayakta idi, sigara paketini zulalıyordu.

Güneş ışığında biraz yürüyüp kendimi nasıl hissettiğime baktım. İyi hissediyordum. Trafik akıyordu. Kaldırım her zamanki kaldırımdı. Otobüse binmekle birilerini arayıp beni almalarını istemek arasında kararsız kaldım. Telefonu olan bir bara girdim. Önce oturup bir sigara içtim.

Barmen yanıma geldi, bir bira istedim.

“Ne var ne yok,” diye sordu.

“Pek bir şey yok,” dedim. Uzaklaştı. Birayı bardağa boşalttım, bardağı bir süre seyrettikten sonra yarısını diktim. Biri müzik dolabına para atmıştı, müziğimiz oldu. Hayat daha iyi görünmeye başlamıştı. Bardağımdaki birayı diktim, bardağı tekrar doldurdum ve kamışım bir daha sertleşir mi acaba, diye geçirdim içimden. Etrafıma bakındım. Tek kadın yoktu barda. En iyi ikinci şeyi yaptım. Bardağımı kaldırıp dipledim.

JAMES THURBER'DAN KONUŞTUĞUMUZ GÜN

Ya talihim dönmüştü ya da yeteneğimi sıfırlamıştım. Yanılmıyorsam Huxley veya onun *Ses Sese Karşı* romanının karakterlerinden biriydi. “yirmi beş yaşında herkes dahi olabilir: ama elli yaşında beceri ister,” diyen. Neyse, ben kırk dokuz yaşındayım, ki elli değildir -birkaç ay eksik. Ve resimlerim de satmıyordu. Yakın zamanda bir şiir kitabım çıkmıştı: *A.mcıkların En Büyüğüdür Gökyüzü*. Karşılığında dört ay önce yüz dolar almıştım, şimdi sahaflarda yirmi dolara satılıyordu. Kendi kitabımın bir kopyası bile yoktu elimde. Dostlarımdan biri sarhoşluğumdan istifade edip çalmıştı. Dost mu?

Talihim dönmüştü. Genet biliyordu beni, Henry Miller biliyordu, Picasso biliyordu ve ben bulaşıkçı olarak bile iş bulamıyordum. Bir denemem olmuştu, ama şarap sayesinde ancak bir gece dayanabilmişim. Restoranın sahiplerinden biri, şişman bir kadın, yanıma gelip, “Aa, bu adam bulaşık yıkamayı bilmiyor!” beyanatında bulunmuştu. Sonra göstermişti; iki bölmeli lavabonun bir bölmesinde bir tür asit vardı, bulaşıkları önce o bölmeye koyuyor, sonra deterjanlı bölmeye aktarıyordun. Kovdular beni o gece. Ama arada iki şişe şarap içmiş, arkamda bıraktıkları yarım kuzu bacağına mideme indirmiştim.

İnsanın kendini koca bir sıfır olarak bulması dehşet vericiydi elbette, ama asıl acı veren San Francisco’da bir yerlerde beş yaşında bir kızım olmasıydı, dünyada sevdiğim tek insan; ayakkabıya, giyime, besine, sevgiye, mektuplara, oyuncaklara ve arada sırada beni görmeye ihtiyacı vardı.

Bir süreden beri Venice’de yaşayan bir Fransız şairin yanına sığınmak zorunda kalmıştım, ve şairimiz çift taraflı çalışıyordu -yani hem erkek ve kadın düzüyor, hem de erkekler ve kadınlar tarafından düzülmüyordu. Sempatikti ve mizah dolu, parlak bir konuşma tarzı vardı. Ve seninle konuşurken arada sırada düzeltmek zorunda kaldığı lanet bir peruğu. Yedi dil biliyordu, ama ben ortalıktayken ingilizce konuşma nezaketini gösteriyordu. Ana dili gibi konuşuyordu yedi dili de.

“Aman üzülme, Bukowski,” derdi gülümseyerek, “ben bakarım sana!”

Yirmi santimlik bir kamışı vardı, inik, ve Venice’e yeni geldiğinde bazı yer altı gazete ve dergilerinde ne denli güçlü bir şair olduğuna dair yazılar çıkmıştı (o yazılardan biri tarafımdan yazılmıştı), ama dergilerden biri Fransız şairin çıplak bir fotoğrafını basmıştı. Boyu bir elliydi ve göğsü ile kolları kıllarla kaplıydı. Boynundan hayalarına kadar iniyordu kıllar -siyah, kıvrıkcık, iğrenç- ve fotoğrafın tam ortasında o devasa kalafat sarkıyordu, yuvarlak başlı, kalın: minyatür bir adamda boğa kamışı.

Yüzyılın en büyük şairlerinden biriydi Fransız. Tüm yaptığı oturup o s.ktirici ölümsüz şiirlerini yazmaktı, ona para yollayan birkaç sponsoru vardı. Kim yollamaz ki? Ölümsüz kamış, ölümsüz şair. Corso’yu tanıyordu, Burroughs’ı tanıyordu, Ginsberg’i tanıyordu, Kaja’yı tanıyordu. Birlikte yaşayan, birlikte eroin çakan, birlikte düzüşen ve ayrı ayrı yaratan bütün o eski otel çetesini tanıyordu. Bir keresinde bulvarda yürürken Miro ve Hem’le bile karşılaşmıştı; Hemingway’ın birinin pestilini çıkarmayı umduğu ringe gidiyorlardı ve Miro Hem’in boks eldivenlerini taşıyordu. Tanışıyorlardı elbette, ayaküstü kısa ve dahiyane bir sohbet gerçekleştirmişlerdi.

Ölümsüz Fransız şair, B.’nin evinde Burroughs’u “kör kütük” sarhoş, yerde sürünürken görmüştü.

“Bana seni hatırlatıyor, Bukowski. Limit yok. Düşene kadar içiyor, gözleri şeffaflaşınca kadar. O gece kalkamayacak kadar sarhoş olmuş halının üstünde sürünürken başını kaldırıp bana. ‘Düzdüler beni! Sarhoş ettiler! Sözleşmeyi imzaladım. *Çıplak Şölen*’in bütün haklarını beş yüz dolara sattım. Ağzıma sıçayım, artık çok geç!” dedi.

Burroughs şanslıydı elbette -sözleşmenin süresi geçince beş yüz dolar ona kalmıştı. Ben sarhoşken bazı kitaplarımla haklarını elli dolara, hem de iki yıllık süre ile imzaladım ve daha sonra on sekiz ay terleyeceğim. Nelson Algren’i de aynı yöntemle hakladılar -*Altın Kollu Adam*: Milyonlar kazandılar, Algren’a leblebi çekirdek parası kaldı. Sarhoştum, küçük puntoları okuyamamıştım.

Pis Moruğun Notları’nın film haklarında da fena oyuna getirdiler beni. Sarhoştum, mini etekli, yüksek topuklu ayakkabı ve naylon çorap giymiş on sekiz yaşında bir a.cık getirdiler. İki

yıldan beri siftahım yoktu. Hayatımı imzaladım. Ve bir tır sokabilirdiniz o a.cığa muhtemelen. Öğrenme fırsatım olmadı.

İşte, böyleydi durumum; beş parasız, elliye merdiven dayamış, talihsiz ve yeteneksiz; gazete dağıtıcısı, kapıcı, bulaşıkçı bile olamıyordum ve ölümsüz Fransız şairimizin hemen hemen her gün misafiri oluyordu -genç kızlar ve oğlanlar. Ve o dairenin temizliği! Tuvaleti görseniz o güne kadar kimse sıçmamış derdiniz. Bembeyaz fayanslar, yerde minik ve yumuşacık halılar. Yeni kanepe, yeni koltuklar. Anası ağlayıncaya kadar fırçalanmış, kocaman ve saçma bir diş izlenimi uyandıran pırıl pırıl bir buzdolabı. Acı bilmeyen zarif bir el her şeye dokunmuştu sanki, ne endişe vardı ne de dışarıdaki dünya. Bu arada herkes edeceği lafı ve sessizce mahremiyeti korumayı biliyordu, gizli bir kod vardı sanki aralarında: inanılmaz geçirmeler, emişler ve kış deliklerine ve her yere girip çıkan parmaklar. Erkek, kadın, çocuk. Oğlanlar. Ve kokain. Ve eroin. Ve haşış. Ve ot. Ne ararsan.

Sessizce icra edilen bir sanattı; hafifçe gülümseyerek, bekleyerek, sonra da giderek. Ve tekrar gelerek.

Benim gibi ahmaklar için viski, bira ve şarap bile vardı. Puro ve geçmişin budalalığı.

Ölümsüz Fransız şair hayatını kendine özgü alışkanlıkları ile sürdürüyordu. Sabah erken kalkıp muhtelif yoga egzersizlerini yapar, sonra aynanın karşısına geçip kendini seyrederek, elini kollarında biriken ter damlacıklarının üstünde hafifçe gezdirdikten sonra kamışını ve hayalarını tutup güzelce okkalar, bir süre tadını çıkarır ve bırakırdı: PLOF.

Ben o sırada banyoda kusuyor olurdum. Dışarı çıkardım.

“Yerleri berbat etmedin, değil mi, Bukowski?”

Ölüyor musun, diye sormazdı. Onu endişelendiren tek şey temiz banyosuydu.

“Hayır, André, kusmuğumun tamamını doğu kanallara boşalttım.”

“Aferin!”

Sonra sırf beni uyuz etmek için, köpek gibi hasta olduğumu bile bile, köşeye gidip s.ktirici bermuda şortu ile baş amuduna kalkar, bağdaş kurar ve bana başa aşağı bakıp, “Bukowski, bir gün ayılıp smokin giysen sana şunu garanti ederim -halinle bir odaya girdiğinde ne kadar kadın varsa düşüp bayılır,” derdi.

“Hiç şüphem yok.”

Sonra küçük bir salto ile kuş misali konuverirdi ayaklarının üstüne. “Kahvaltı arzu eder misin, Bukowski?”

“André, son otuz iki yıldır kahvaltı arzu etmiyorum.”

Kapı çalınırdı hafifçe, çok hafif, öyle hafif ki susuzluktan ölmek üzere olan bir güvercin bir yudum su istemek için tek kanadı ile çalıyor sanırdınız.

Genellikle samanı andıran s.ktirici sakallı iki ya da üç oğlan olurdu gelenler.

Genellikle erkekti gelenler, ama arada sırada genç kızlar da gelirdi, hayli çekici kızlar, ve gelen kız olduğunda gitmek zorunda olmaktan nefret ederdim. Ama onun inik yirmi santimlik bir kamışı artı ölümsüzlüğü vardı. Rolümü ezberlemiştim.

“Şey, André, başım çatlıyor...sahilde biraz yürüyeceğim, temiz hava iyi gelir.”

“Yok, hayır, Charles! Gerçekten, gerek yok.”

Ve daha kapıdan çıkmadan arkama dönüp baktığımda kız André’nin fermuarını açmış olurdu. Ya da fermuarı yoksa bermuda şortu Fransız bileklerindeydi ve kız inik yirmi beş santimlik bir kamışın biraz tahrik edilince neler yapabileceğini görmek için çalışıyor olurdu. Ve André mutlaka kızın eteğini kalçalarına kadar sıyırmış, yeni yıkanmış dar pembe külotun üstünden parmağı ile o deliğin gizemini arıyor olurdu. Hiç boş durmazdı o parmak, ya sözde yeni melodramatik deliği veya kış deliğini parmaklıyor, ya da eğer o pembe ve dar külotun etrafından dolanıp başını kızın bacaklarının arasına sokabilmişse -yoga uzmanlığını hesaba katın- sadece on sekiz saatlik istirahat bulabilmiş yarığı yalayarak hazırlıyordu.

Bende her seferinde sahilde yürüyüşe çıkardım. Sabahın erken saatleri olduğu için plajlara kış kışa dizilmiş o mide bulandırıcı et yığını ile karşılaşmazdım. Onları korkunç vücutları ve satılmış hayatları ile yürürken ya da yatarken görmek zorunda değildim -gözleri yoktu, sesleri yoktu, hiçtiler ve farkında bile değillerdi.

Ama sabahları, erken saatte fena sayılmazdı orası, özellikle hafta arası. Her şey bana ve çirkin martılara aitti -o martılar ki, Perşembe ya da Cuma gününe doğru çöplüklerde

haftasonundan kalan yemek artıkları tükenmeye yüz tutunca iyice çirkinleşirlerdi- bu onlar için hayatın sonu demektir. Cumartesi ve Pazar günü kalabalığın muhtelif sandviçleri ile orada olacaklarını bilemezlerdi elbette. Martıların durumu benim durumumdan daha yürekler acısıydı belki? Belki.

André bir yerde şiir okuma önerisi aldı bir gün. Chicago ya da New York ya da Frisco, bir yer işte. Öneriyi kabul etti ve ben evinde kaldım, yalnız. Daktilosunu kullanma fırsatı buldum, André'nin piyanosu, mükemmel çalardı kerata. Onun büyük bir yazar olup benim olmamam tuhaftı. Aramızda o kadar büyük bir fark yoktu sanki. Ama vardı -o sözcükleri dizmeyi biliyordu. Ben o beyaz sayfanın başına oturduğumda sayfa bana bön bön bakıyordu. Herkesin kendine özgü muhtelif cehennemleri vardı ama ben üç boy farkla öndeydim.

Giderek daha çok şarap içiyor, ölümümü bekliyordum. André gideli iki gün olmuştu ki sabah on buçuk sularında kapı vuruldu. "Bir dakika," dedim, banyoya gittim, kustum, ağzımı çalkaladım. Lavis. Şortumu giyip üstüme André'nin ipek roblarından birini geçirdim. Kapıyı açtım.

Genç bir kızla bir oğlan duruyordu kapıda. Kızın üstünde çok mini bir etek, ayağında topuklular vardı ve naylon çorapları kıkına kadar çıkıyorlardı. Oğlan bir oğlandı işte, Cashmere Bouquet türü -beyaz tişört, ince, andavallı, kolları her an havalanıp uçacakmış gibi iki yanında açık.

"André?" dedi kız.

"Hayır. Hank ben. Charles Bukowski."

"Şaka ediyorsun, değil mi, André?" diye sordu kız.

"Evet. Şaka ediyorum," diye cevap verdim.

Yağmur çiseliyordu dışarıda. Öylece duruyorlardı.

"Yağmurun altında dikilmeyin," dedim

"André'sin sen!" dedi kancık, "tanıdım seni, o yaşlı yüz -iki yüz yaşında!"

"PEKALA, PEKALA," dedim. "İçeri girin."

İki şişe şarap getirmişlerdi. Şarap açacağı ve bardak almak için mutfığa gittim. Şarapları koydum. Orada dikilmiş şarabımı içip elimden geldiğince kızın bacaklarını dikizliyordum ki oğlan eğilip fermuarımı açtı, kamışımı ağzına aldı. Fazla sesli çalışıyordu. Oğlanın başını okşadıktan sonra, "Adın ne?" diye sordum kıza.

"Wendy," dedi, "şiirine her zaman büyük hayranlık duydum, André. Yaşayan en büyük yazarlardan biri olduğunu düşünüyorum."

Oğlan emip duruyor, başı aklını yitirmişçesine inip kalkıyordu.

"En büyük yazarlardan biri mi?" diye sordum. "Kimmiş diğerleri?"

"Biri daha var," dedi Wendy, "Ezra Pound."

"Ezra beni hep sıkıştır," dedim.

"Sahi mi?"

"Sahi. Çok fazla emek var. Fazla ciddi, fazla bilmiş, iyi ve sıkıcı bir zanaatkar sonuç olarak."

"Neden kitaplarını sadece 'André' diye imzalıyorsun?"

"İçimden öyle geldiği için."

Oğlan deli gibi kaptırmıştı kendini. Başını tuttum, kendime çektim ve boşaldım. Sonra fermuarımı çekip bardakları doldurdum.

Oturduk, sohbet ettik ve içtik. Ne kadar sürdü bilmiyorum, Wendy'nin bacakları harikuladeydi ve o ince bileklerini ateşli ateşli çevirip duruyordu. Edebiyatı biliyorlardı Allah için. Değişik yazarlardan söz ettik. Sherwood Anderson -Winesburg, filan. Dos. Camus. Crane'ler, Dickey'ler, Bronte'ler, Thurber.

İki şişe şarabı da devirdik. Buzdolabında içecek bir şeyler buldum. Onlarla devam ettik. Sonra, bilmiyorum. Delirip kızın elbisesini parçalamaya başladım -küçük bir şeydi zaten. Külotunu gördüm; sonra elbisenin üst kısmını yırtıp sütyenini parçaladım. Bir meme yakaladım. Dolgundu. Öpüp emdim. Sonra bağırtıncaya kadar sıktım, bağırdığında da ağzımı ağzına yapıştırıp susturdum.

Elbisenin arkasını yırttım -naylon, naylon bacaklar, dizler, ten. Sonra koltuğundan kaldırıp külotunu parçaladım ve girdim.

“André,” dedi, “Ah, André!”

Oğlana baktım bizi seyrederken otuzbir çekiyordu.

Ayakta aldım onu, ama odanın içinde dönüp duruyorduk. Köklüyordum, iskemleler devriliyor, abajurlar kırılıyordu. Bir ara sehpanın üstüne yatırdım, ama ayakların kırılmak üzere olduğunu fark edince sehpa yerle bir olmadan tekrar havaya kaldırdım.

“Ah. André!”

Sonra başından ayağına kadar titredi, sonra bir kez daha, adak masasında bir kurban gibi. Algılarını yitirdiğinin bilincinde, kökleyip bir kanca gibi tuttum kamışı içinde, sonsuza dek zıpkınlanmış çılgın bir balıktı sanki. Yarım yüzyılda birkaç numara öğrenmiştim. Kendinden geçmişti. Sonra geriye çekilip vurdum, vurdum ve vurdum, deli bir kukla gibi başını sallıyordu, ve kıcını, ve ben boşalırken o da bir kez daha boşaldı. İkimiz de ölüyorduk az kalsın.

Bir kadını ayakta alabilmek için ölçülerinin sizin ölçülerinizle uyumlu olması gerekir. Bir gece bir Detroit Otel odasında ölmeme ramak kaldığını hatırlıyorum. Ayakta denedim ve hataydı. Demek istediğim, hatun iki bacağını da yerden kaldırıp belime dolamıştı. Bu da iki bacakla dört kişi taşımaktır. İyi değildir. Vazgeçmek istedim. Sadece iki şeyle taşıyordum hatunu: kıcının altına yerleştirdiğim ellerim ve kamışımla.

Ama hatun sürekli, “Tanrım, ne kadar güçlü bacakların var! Tanrım, bacakların çok güçlü ve harikulade!” deyip duruyordu.

Ki doğrudur. Geri kalanımı çöpe atabilirsiniz, buna beynim de dahil. Ama biri inanılmaz iri ve güçlü bacaklar bahşetmiş bana. Palavra değil. Ama öldürüyordu beni nerdeyse -Detroit otel odasındaki düzüş- çünkü o pozisyonda kamışı ileri geri götürmek özel bir manivela gücü gerektirir. İki vücudun ağırlığını taşıyorsun. Bu yüzden hareketin ağırlığı olduğu gibi belkemiğine biner adamın. Çok güç isteyen öldürücü bir hareketten söz ediyoruz. Sonunda ikimiz de boşalmıştık ve hatunu bir yerlere savurmuştum. Fırlatıp atmıştım.

Ama André’nin evindeki bebek ayaklarını yerde tutmuş, bu da bana numara çekme fırsatı tanımıştı -rotasyon, zıpkın, yavaşlama, hızlanma gibi.

Neyse sonunda işini bitirdim. İyi durumda değildim -pantolonum ve şortum ayakkabılarımın üzerinde. Bıraktım Wendy’yi. Nereye düştüğünü bilmiyordum, umurumda da değildi. Şortumu ve pantolonumu çekmek için yere eğildiğimde oğlan yanıma gelip sağ elinin işaret parmağını sert bir hareketle kıcımın deliğine soktu. Bir çılgılık attım, döndüm ve ağzına bir tane çaktım. Uçtu.

Sonra şortumu ve pantolonumu çekip koltuğa yerleştim, tek kelime etmeden öfkeli öfkeli şarap ve bira içtim. Sonunda kendilerini toparladılar.

“İyi geceler, André,” dedi oğlan,

“İyi geceler, André,” dedi kız.

“Basamaklara dikkat edin,” dedim, “yağmurda çok kaygan oluyorlar.”

“Teşekkür ederim, André,” dedi oğlan.

“dikkat ederiz, André,” dedi kız.

“Sevgi,” dedim.

“Sevgi!” diye cevap verdi ikisi bir ağızdan.

Kapıyı kapattım. Tanrım, ne güzel şeydi ölümsüz bir Fransız şair olmak!

Mutfağa gittim, bir şişe kaliteli Fransız şarabı, ançüez ve doldurulmuş zeytin buldum. Her şeyi getirip dengesiz sehpanın üstüne koydum.

Bardağı ağzına kadar şarap doldurdum. Sonra dünyaya ve okyanusa bakan pencereye gittim. Güzeldi okyanus: yaptığını yapmayı sürdürüyordu. Şarabı içtim, bir tane daha koydum, biraz zeytin yedim, sonra yorgun hissettim kendimi. Soyunup André’nin yatağının ortasına yattım. Güneşe bakıp denizi dinlerken osurdum.

“Teşekkürler, André,” dedim yüksek sesle. “O kadar da kötü biri değilmişsin.”

Ve yeteneğim de henüz sıfırlanmamıştı.

Mason telefundaydı. “tamam, olabilir, sarhoştum ve sana NE dediğimi hatırlamıyorum! Belki doğrudu, belki de değildi! Hayır, PİŞMAN değilim, usandım pişman olmaktan... ne? Öyle mi? Pekala, cehenneme kadar yolun var öyleyse!”

Henry Mason telefonu kapattı. Yağmur yağıyordu yine. Yağmurda bile sorun yaşanıyordu kadınlarla, her zaman.

Dahili telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırdı.

“Bay Burkett burada, James Burkett.”

“metninin iade edildiğini söyler misin? Dün postaladık. Üzgünüz, falan filan.”

“sizi şahsen görmekte ısrarlı.”

“başından savamıyor musun?”

“Hayır.”

“pekala, içeri yolla.”

Dışa dönük lanet herifler. Kapı kapı dolaşan saç fırçası pazarlamacılarından beterdiler.

James Burkett girdi odaya.

“Otur, Jimmy.”

“sadece dostlarım bana Jimmy’ diyebilir.”

“oturun, Bay Burkett.”

Burkett’in aklını yitirdiği bir bakışta anlaşılmaktadır. Kendine duyduğu sevgi neondan boya gibi etrafını sarmıştır. Silinmesi mümkün olmayan bir boya. Gerçekle silemezsiniz. Gerçek kavramları yoktu.

“dinle,” dedi Burkett bir sigara yakıp sigaranın etrafında eli maşalı bir kancık gibi gülümseyerek. “nasıl oluyor da metnimi beğenmiyorsun? Sekreterin iade ettiğinizi söyledi. Neden iade ediyorsunuz, lan? Neden?”

Sonra Bay Burkett doğru, dosdoğru gözünün bebeğine baktı Mason’ın, RUH tezgâhı. Bunu yapabilmek için SEVMEK gerekiyordu, zor işti, ve sadece Bay Burkett farkındaydı bunun.

“iyi değildi, Burkett. Hepsi bu.”

Burkett sigarasını küllüğe bastırdı. Sigara paramparça olana dek. Sonra bir sigara daha yaktı ve yanık kibriti yüzünün önünde tutarak, “SEN ONU KÜLAHIMA ANLAT!” diye bağırdı.

“çok kötü yazmışsın, Jimmy.”

“sadece DOSTLARIM bana ‘Jimmy’ diyebilir dedim.”

“beş para etmezdi, Bay Burkett. Bu sadece bizim fikrimiz, elbette.”

“bana bak, ben bu oyunu BİLİYORUM! Kabul görmek istiyorsan KIÇ YALAYACAKSIN! Ben KIÇ YALAMAM! Benim eserlerim benzersizdir!”

“ona şüphe yok Bay Burkett.”

“Yahudi ya da i.ne ya da komünist ya da zenci olsaydım sorun kalmayacaktı değil mi? O zaman içerdeydim, değil mi?”

“dün burada zenci bir yazar vardı, bana teni beyaz olsa milyoner olacağını söyledi.”

“pekala, i.nelere ne demeli?”

“bazı i.neler çok iyi yazıyor.”

“Genet gibi mi?”

“Genet gibi.”

“çük emmeliyim, öyle mi? Çük emmek üstüne yazmalıyım, öyle mi?” “öyle bir şey söylemedim.”

“bak, tek eksiğim promosyon. Biraz promosyonla satacağımdan eminim. BAYILACAKLAR bana! Yeter ki okuma fırsatı bulsunlar!”

“bakın, Bay Burkett, burası bir ticarethane. Eserlerini iyi bulduğu için onu basmamızı talep eden her yazarı basmaya kalksaydık iflas etmemiz çok sürmezdi. Kararı biz veririz. Fazla hata yaparsak siliniriz. Bu kadar basit bu iş. Çok satan iyi kitaplar da basıyoruz, çok satan kötü kitaplarda. Bizim işimiz satmak. Bir hayır kurumu değiliz, ayrıca samimi olmak adına size şu kadarını söyleyeyim, dünyanın hali ile filan da pek ilgili değiliz.”

“ama ben SATARIM, Henry.”

“bana „Bay Mason,’ deyin lütfen! Sadece dostlarım...”

“benimle dalga mı geçiyorsunuz?”

“bak, Burkett. Sen bir pazarlamacısın. Pazarlamacı olarak fevkaladesin. Neden temizlik malzemesi ya da sigorta pazarlamayı denemiyorsun?” “yazılarımda beğenmediğin nedir?”

“hem yazar hem de pazarlamacı olunamaz. Sadece Hemingway başardı bunu, ve o bile sonunda yazmayı unuttu.”

“yazılarımda neyi beğenmediğini sordum sana? SOMUT bir şeyler söyle! Hemingway palavraları sıkma lan bana!”

“1955.”

“1955 mi? Ne demek istiyorsun?”

“o zaman iyiydin, demek istiyorum. Sonra iğnen takıldı. Hala tekrar tekrar 1955’i çalışyorsun.”

“kardeşim, hayat hayattır ve ben hala HAYAT hakkında yazıyorum! Yok başka bir şey! Ne saçmalıyorsun sen?”

Henry Mason derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Tahammül edilemeyecek kadar sıkıcı insanlardı sanatçılar. Dar görüşlü. Başarılı olmuşlarsa ne kadar kötü olurlarsa olsunlar büyüklüklerine inanıyorlardı. Başarılı olamamışlarsa ne kadar kötü olurlarsa olsunlar yine inanıyorlardı büyüklüklerine. Başarılı olamamışlarsa suç başkasındaydı. Yeteneksiz olabilecekleri hiç gelmiyordu akıllarına; berbat bile olsalar dehalarına güvenleri tamdı. Ve her zaman küçük kıçları Şöhret’le verniklenmeden mezarı boylamış bir Van Gogh ya da Mozart ya da bir düzine başka örneklerle çıkarlardı karşına. Ama her Mozart için berbat işler kusan 50.000 çekilmez geri zekalı vardı. Sadece iyiler bırakabiliyordu oyunu -Rimbaud gibi, Rossini gibi.

Burkett bir sigara daha yaktı ve konuşurken kibritin alevini yüzüne tuttu yine:

“bak, Bukowski’yi basıyorsun. Daha kötü yazılamaz itiraf et! Bukowski kafayı yememiş mi? Yememiş mi?”

“yemiş.”

“BOK gibi yazıyor!”

“bok satarsa biz bok satarız. Dinle, Burkett, bizden başka yayıncılar da var. Neden şansını başka bir yayıncıda denemiyorsun? Bizim kanaatimizle yetinme.”

Burkett ayağa kalktı. “yararı ne? Hepiniz aynısınız! İyi yazıya rağbet etmiyorsunuz! Dünya iyi yazıya rağbet etmiyor! İnsanı sinekten ayırt edemezsiniz! Çünkü ölüsünüz! ÖLÜ, duydun mu? SİZ OROSPU ÇOCUKLARI ÖLÜSÜNÜZ! CEHENNEME KADAR YOLUNUZ VAR! AŞAĞILIK HERİFLER! TOPUNUZUN ANASINI S.KİYİM!”

Burkett yanık sigarasını haliya fırlattı, döndü, hışımla kapıya gitti ve kapıyı ÇARPTI. Gitmişti.

Henry Mason yerinden kalktı, sigarayı halıdan aldı, küllüğe koydu, oturdu ve bir sigara yaktı. Böyle bir işte sigarayı bırakmanın alemi yok, diye geçirdi içinden. Arkasına yaslanıp Burkett’in gitmiş olmasından mutlu, sigarasından bir nefes çekti -tehlikeliydi bu tipler- tamamen kaçık ve şiddete meyilli- özellikle AŞK ya da SEKS ya da DAHA İYİ BİR DÜNYA üstüne yazanlar. Tanrım, tanrım. Dumanı saldı. Dahili telefonu çaldı.

Ahizeyi kaldırdı.

“Bay Ainsworth Hockley burada, sizinle görüşmek istiyor?”

“onun derdi ne? KAMPÜSTE ŞEHVET VE BASKIN için çekini yolladık.”

“yeni bir öyküsü varmış.”

“güzel sana bıraksın.”

“henüz yazmadığını söylüyor.”

“pekala. Özetini bıraksın. Bir göz atıp üstünde düşünürüm.”

“özetini de yokmuş.”

“ne istiyor öyleyse?”

“sizi şahsen görmek.”

“başından savamıyor musun?”

“hayır, bacaklarıma bakıp gülümsüyor.”

“sen de eteğini aşağı indir öyleyse!”

“çok kısa.”

“pekala, gönder.”

Ainsworth Hockley girdi odaya.

“otur,” dedi Mason.

Hockley oturdu. Sonra yerinden fırladı, bir puro yaktı. Eşcinsel olduğundan endişe ediyordu. Yani eşcinsel olup olmadığından emin değildi, bu yüzden de puro içiyordu çünkü puro içmeyi erkeksi ve dinamik buluyordu. Ama yine de eşcinsel olup olmadığından emin olamıyordu. Kadınlardan hoşlandığını da düşünüyordu. Karmaşıktı durum.

“dinle,” dedi Hockley, “biraz önce ağzımda yirmi santimlik bir kamış vardı! Devasa bir kamış!”

“bak, Hockley, burası bir ticarethane. Delinin tekinden daha yeni kurtuldum. Ne istiyorsun benden?”

“ÇÜKÜNÜ emmek istiyorum! BU istediğim!”

“ilgilenmiyorum.”

Odanın içi puro dumanına boğulmuştu bile. Gerçekten üflüyordu dumanı Hockley. Yerinden fırladı. Dolandı. Oturdu, yerinden fırladı, dolandı.

“aklımı kaçırıyorum galiba,” dedi Ainsworth Hockley, “sürekli çük düşünüyorum. 14 yaşında bir çocukla aynı evi paylaştım bir ara. Devasa bir ÇÜK! Tanrım. DEVASA! Bir keresinde gözümün önünde otuzbir çekti, hiç unutmayacağım! Üniversitedeyken beden dersinden sonra herkes duştan çıktığında son derece rahat davranılırdı. Hatta içlerinden birinin HAYALARI dizine kadar inerdi! BASKETBOL HARRY diye takılırdık ona. BASKETBOL HARRY boşaldığında, güzelim, Allah korusun! Kesilmiş krema fışkırtan hortumdan farksızdı. Bütün o malzeme kurduğunda, yahu, sabah çarşafını vermeden önce beysbol sopası ile çırpamak zorunda kalırdı.”

“sen delisin, Ainsworth.”

“biliyorum, biliyorum, ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum! Bir puro al!”

“Hockley dudaklarına bir puro dayadı Mason’ın.

“hayır, hayır, teşekkür ederim.”

“belki SEN benim çükümü emmek istersin?”

“en ufak bir istek duymuyorum. Söyle artık. Benden ne istiyorsun?”

“bir öykü fikri var kafamda.”

“güzel. Yaz.”

“hayır, dinlemeni istiyorum.”

Mason bir şey demedi.

“pekala,” dedi Hockley, “iyi dinle.”

Purosunun dumanını üfleyerek odada gezinmeye başladı. “bir uzay gemisi var, tamam mı? İki erkek, dört kadın ve bir bilgisayar, uzayda gidiyorlar tamam mı? Günler haftalar geçer, kadınlar ciddi açlık çekiyorlar, istiyorlar, anlıyor musun? Çaktın mı?”

“çaktım.”

“ama ne oluyor biliyor musun?”

“hayır.”

“iki erkek eşcinsel olduklarına karar verip birbirleri ile oynaşmaya başlıyorlar. Kadınlarla hiç ilgilenmiyorlar.”

“matrak. Tamam. Yaz.”

“bekle. Henüz bitmedi. İki erkek birbirleriyle oynaşıyorlar. İğrenç. Hayır. İğrenç değil! Neyse, kadınlar bilgisayarın yanına gidip kapılarını açıyorlar ve içeride dört adet devasa kamış ve t.şak var.”

“manyakça. Yaz.”

“bekle. Bekle. T.şaklara ulaşmadan makinede kış delikleri ve ağızlar beliriyor ve lanet makine KENDİYLE orjiye giriyor. Tahayyül edebiliyor musun?”

“pekala. Yaz. Kullanabiliriz sanıyorum.”

Ainsworth bir puro daha yaktı, bir aşağı bir yukarı gezinemeye başladı. “avansa ne dersin?”

“bir yazarımız bize 5 öykü ve 2 roman borçlanmış durumda. Girdikçe giriyor. Böyle giderse yakında şirketi ele geçirecek.”

“yarım avans öyleyse, anasını satayım. Yarım kamış hiç kamıştan iyidir.”

“öykü ne zaman elimize geçer?”

“bir hafta sonra.”

Mason 75 dolarlık bir çek yazdı.

“Sağol, yavrum,” dedi Hockley, “birbirimizin çükünü emmek istemediğimizden emiz miyiz?”

“ben eminim,” dedi Mason.

Ve Ainsworth odadan çıktı. Mason sekreterinin yanına gitti. Francine’di adı.

Mason kızın bacaklarına baktı.

“bu etek fazlası ile kısa, Francine,” dedi.

Kızın bacaklarına bakmayı sürdürdü.

“moda böyle, Bay Mason.”

“bana ‘Henry’ diyebilirsin. Ömrümde bu kadar kısa etek gördüğümü sanmıyorum.”

“kısaltıkça kısalıyorlar.”

“buraya gelen herkesi fena halde tahrik ediyorsun. Odama gelip saçmalamaya başlıyorlar.”

“aman, Henry.”

“beni bile fena halde tahrik ediyorsun, Francine.”

Kız kıkırdadı.

“hadi, gidip öğle yemeği yiyelim,” dedi Mason.

“ama şimdiye kadar beni hiç öğle yemeğine davet etmedin.”

“başka biri mi var?”

“yo, hayır. Saat henüz on buçuk.”

“kimin umurunda? Birdenbire acıktım. Ölüyorum açlıktan.”

“pekala, bir dakika.”

Francine aynasını çıkarıp bir süre oyalandı. Sonra kalkıp asansöre yürüdüler. Onlardan başka kimse yoktu asansörde. İnerken Francine’i tutup öptü. Ağız kokusu ile karışık çilek tadı geldi ağzına. Kalçalarından birini bile ellemişti. Kız onu hafifçe itip gönüllü bir direnç gösterdi.

“Henry! Sana ne olduğunu anlayamıyorum! Diye haykırdı.”

“ben de erkeğim sonuçta.”

Binanın lobisinde şekerleme, gazete, sigara, puro ve benzeri şeyler satan bir büfe vardı.

“bir dakika bekler misin, Francine?”

Beş tane puro satın aldı Mason, devasa purolardan. Birini yakıp koca bir duman bulutu üfledi havaya. Yemek yiyecek bir yer bulmak için binadan çıktılar. “yemekten önce puro mu içersin genellikle?” diye sordu Francine.

“önce, sonra ve arada.”

Henry Mason hafiften deliriyormuş gibi hissediyordu kendini. Bütün o yazarlar, neydi dertleri?

“işte, şurası fena değildir,” dedi Mason.

Francine’e kapıyı açtı, Francine içeri girdi. O da peşinden.

“Francine elbiseni gerçekten çok sevdim!”

“öyle mi? Çok teşekkür ederim! Bir düzine daha buna benzer elbisem var.”

“öyle mi?”

“hı hımm.”

Francine’in iskemlesini çekti ve kız otururken bacaklarını seyretti. Sonra kendi oturdu. “tanrım, kurt gibi acıktım. İstiridye geliyor aklıma, neden acaba?”

“beni s.kmek istiyorsun sanırım?”

“hı?”

“izin vereceğim. Senin çok hoş bir adam olduğunu düşünüyorum, gerçekten hoş.”

Garson geldi ve elindeki mönü kartları ile dumanı dağıttı. Bir tane Francine’e uzattı, bir tane Mason’a. Ve bekledi. Ve sertleşti. Nasıl oluyordu da o otuzbir çekerken bazı herifler böyle bebekleri götürüyorlardı? Garson siparişi aldı, not etti, mutfak kapısından girip siparişi aşçıya ilettili.

“hey,” dedi aşçı, “o önündeki ne?”

“nasıl yani?”

“çadır kurmuşsun lan! Bana yaklaşma onunla!”

“bir şey değil.”

“bir şey değil mi? Yahu birini öldürebilirsin onunla! Git üstüne soğuk su serp biraz! Bu şekilde dolaşamazsın!”

Garson erkekler tuvaletine girdi. Bazı herifler ne biçim karı götürüyorlardı. O bir yazardı. Bir

sandık dolusu metin vardı elinde. 4 roman 40 öykü, 50 şiir, ama hiç yayımlanmamıştı. Berbat bir dünyada yaşıyorduk. Yetenek fark edilmiyordu. Yeteneğin önü kesiliyordu. Torpilin yoksa şansın yoktu. A.cık ağızlılar. Sabahtan akşama kadar aptal insanlara hizmet et.

Garson kamışını çıkardı, musluğu açtı ve kamışına soğuk su serpmeye başladı.

CALIFORNIA, VENICE'İN ÇİFTLEŞEN DENİZKIZI

Bar kapanmıştı, yürüyerek pansiyona dönüyorlardı ve oradaydı. Cenaze arabası Mide Hastanesi'nin önüne park etmişti.

“İşte beklediğimiz gece BU gece,” dedi Tony, “kanımda hissediyorum, gerçekten.”

“neyi beklediğimiz gece,” dedi Bill.

“Bak,” dedi Tony, “nasıl çalıştıklarını iyi biliyoruz artık. Kapalım bir tane! Neden olmasın? G.tün yiyor mu?”

“Ne? O bücür gemiciden sopa yedim diye beni ödle mi sandın?”

“Ben öyle bir şey söylemedim Bill.”

“Sensin ödle olan! Marizlerim lan seni, hem de tek kolumla.”

“Evet, biliyorum. Bundan söz etmiyorum. Bir ceset çalalım diyorum, güleriz biraz.”

“S.ktir! ON ceset çalalım.”

“Bekle! Sarhoş oldun sen. Bekleyelim, nasıl çalıştıklarını biliyoruz. Her gece izliyoruz, ezberledik artık.”

“Ve sen sarhoş değilsin, öyle mi? Sarhoş olmasan CESARET edemezdin”

“Sessiz ol! Bak! Geliyorlar. Birini taşıyorlar. Zavallının tekini. Yüzünü örten çarşafa bak. Hüzün verici.”

“Bakıyorum. Hüzün verici gerçekten.”

“Nasıl çalıştıklarını biliyoruz. Ceset tekse cenaze arabasına fırlatıp birer sigara yakarlar ve gazlarlar. Ama iki ceset varsa arabanın kapısını iki kez kilitlemek zahmetine katlanmazlar. Serinkanlı çocuklar bunlar. İşe iyice aşınalar. İki ceset varsa ilk çıkardıklarını tekerlekli sedyede arabanın arkasında bırakıp içeri girerler, ikinci cesedi getirip ikisini birlikte yüklerler. Kaç gece izledik bunu?”

“Bilmiyorum,” dedi Bill. “Altmış, en az.”

“Öyleyse, işte ilk ceset. Bir tane daha getirmek için tekrar binaya girerlerse koşup bunu kapmaya var mısın?”

“Varım! Mangal gibi yürek var bende!”

“Güzel, izle öyleyse. Şimdi anlarız. gidiyorlar işte! İkinci ceseti almaya gidiyorlar! Var mısın?”

“Varım,” dedi Bill.

Karşı kaldırıma koşup cesedi başından ve ayaklarından tuttular. Tony başından tutmuştu, çarşafı tamamen örtülü başından, Bill de ayaklarından.

Sokak boyunca koştular. Cesedi örten beyaz çarşaf uçuşuyor, arada sırada bir diz, bir dirsek ya da baldır açığa çıkıyordu. Pansiyon girişinin basamaklarını koşarak çıkıp kapının önünde durdular. “Hasiktir,” dedi Bill, “anahtar kimde? Ben korkuyorum!”

“Fazla vaktimiz yok! Orospu çocukları her an ikinci cesetle dönebilir! Hamağa koy şunu! Çabuk! Allahın cezası anahtarı bulmalıyız!”

Cesedi hamağa koydular. Ceset ayışığında ileri geri sallanmaya başladı.

“Geri götüremez miyiz?” diye sordu Bill. “Allah aşkına geri götürelim şunu!”

“Çok geç! Görürler bizi!” dedi Tony. “HEY! DUR!” diye bağırды sonra, “anahtarı buldum.”

“ŞÜKÜR!”

Kapıyı açtılar, cesedi hamaktan alıp merdivenin basamaklarını koşarak çıktılar. Tony'nin odası daha yakındı, ikinci katta. Merdivenden çıkarken cesedi birkaç kez tırabzana ve duvara çarpmışlardı.

Tony'nin kapısına geldiklerinde cesedi yere yatırdılar, Tony kapının anahtarını aradı. Kapıyı açtılar, cesedi yatağa koyduktan sonra buzdolabına gidip Tony'nin dört litrelik adi misket şarabından yarımşar su bardağı diktiler, bardakları tekrar doldurdular, yatak odasına döndüler, oturdular ve cesede baktılar.

“Bizi gören olmuş mudur sence?” diye sordu Bill.

“Gören olsaydı polis şimdi kapıdaydı.”

“Mahalleyi ararlar mı?”

“Nasıl? Gecenin bu saatinde kapı kapı dolaşıp ‘Burada bir ceset var mı?’ diye soracak halleri yok herhalde.”

“Evet, haklısın.”

Tony gidip kendine şarap koydu. Dikti.

Sonra yatağa gidip göğüsleri öpmeye başladı, bir yandan da o uzun saçları okşuyordu. Ve sonunda o ölü ağızı öptü, canlıdan ölüye bir buse. Sonra da girdi.

GÜZELDİ. Gidip gelmeye başladı. Böylesini yaşamamıştı! Boşaldı. Sonra doğrulup çarşafa silindi.

Bill lambanın loş ışığında şarap testisine yumularak baştan sona izlemişti.

“Tanrım, Bill! Müthişti, müthiş!”

“Çıldırılmışsın sen! Ölü bir kadını düzdün az önce!”

“Ve sen ömrün boyunca ölü kadınlar düzdün -ruhları ve yarıkları ölmüş ölü kadınlar- ama bunun farkında değildin! Kusura bakma, Bill, olağanüstüydü. Utanmıyorum.”

“O kadar mı iyiydi?”

“İnanamazsın.”

Tony işemek için helaya gitti.

Döndüğünde Bill cesedin üstündeydi. Kaptırmıştı. Arada sırada inliyordu. Sonra uzanıp o ölü ağızı öptü ve boşaldı.

Bill doğruldu, çarşafın ucunu bulup silindi.

“Haklıymışsın, hayatımın s.kişiydi!”

Koltuklarına oturup cesedi seyrettiler.

“Adı neydi acaba?” diye sordu Tony. “Aşık oldum.”

Bill güldü. “Sarhoş olduğuna eminim artık! Canlı bir kadına aşık olmak sadece ahmaklara mahsustur ve sen ölü bir kadına aşık oldun.”

“İtiraf ediyorum, tutuldum,” dedi Tony.

“İyi, tutuldun,” dedi Bill. “şimdi ne olacak?”

“Çıkaracağız onu buradan!” diye yanıtladı Tony.

“Nasıl?”

“Nasıl getirdiysek öyle -merdivenden.”

“Sonra?”

“Sonra senin arabaya koyup Venice kumsalına götüreceğiz ve okyanusa bırakacağız.”

“Su soğuktur.”

“Çükünü hissettiğinden daha fazla hissetmeyecek suyun soğukluğunu.”

“Ya senin çükünü?” diye sordu Bill.

“Onu da hissetmedi,” diye yanıtladı Tony.

Yatıyordu orada, iki kez düzülmüş, çarşafların üstünde, ölü.

“Hadi öyleyse, halledelim şu işi!” diye bağırdı Tony.

Tony cesedin ayaklarından tutup bekledi. Bill başından tuttu. Odadan koşar adım çıktılar, Tony sol ayağı ile kapıyı tekmeleyip kapattı ve merdivene doğru gittiler. Çarşaf cesedi sarmıyordu artık, üstüne fırlatılmış gibiydi. Mutfak musluğunun üstüne fırlatılmış bulaşık bezi gibi. Cesedin başını, kalçalarını ve iri kıcını bir çok kez duvara ve tırabzana çarptılar yine.

Bill’in arabasının arka koltuğuna fırlattılar cesedi.

“Dur!” diye bağırdı Tony.

“Niçin?”

“Şarap testisi, salak!”

“Hay Allah,”

Bill arka koltuğunda ölü bir kancıkla oturup bekledi. Sözünün eriydi Tony. Şarap testisi ile döndü.

Karayoluna çıktılar. Testiyi elden ele geçirip yumuluyorlardı. Ilık, harikulade bir geceydi ve dolunaydı tabii ki. Ama gece sayılmazdı, sabahın dördü olmuştu. İyi bir saatti yine de.

Arabayı park ettiler. Testiye bir kez daha yumuldular, cesedi denize götürmek için o çok kumlu ve uzun yürüyüşe koyuldular. Sonra denizin arada sırada ulaştığı ıslak kısma vardılar, küçük kum yengeçlerinin hava deliklerinin bulunduğu kısma. Cesedi yere bırakıp testiden içtiler. Arada sırada bir dalga gelip onları ıslatıyordu. Bill’i, Tony’yi ve Ölü Kancığı.

Bill’in çışı gelmişti, on dokuzuncu yüzyıl ahlakı ile yetiştigi için kıyı boyunca yürüyerek uzaklaştı. Arkadaşı uzaklaşırken Tony çarşafı çekti, kıvrılıp dönen yosunların arasındaki yüze baktı tuzlu sabah havasında. Bill kıyıda işerken cesedin yüzünü seyretti Tony. Güzel bir yüzdü. Burnu biraz sivri, ama ağız harikulade. Sertleşmeye yüz tutan cesedin üstüne eğilip ağızına bir

öpücük kondurdu ve “seviyorum seni, ölü kancık,” dedi.

Sonra çarşafı örttü.

Bill çişini etti ve döndü. “Bir içkiye daha ihtiyacım var.”

“İç. Ben de içeceğim.”

“Yüzerek açığa götüreceğim onu,” dedi Tony.

“İyi yüzebilir misin?”

“Orta.”

“Ben iyi yüzerim. Ben götüreyim.”

“HAYIR! HAYIR!” diye bağırdı Tony.

“Allah belanı versin, bağırma!”

“Ben götüreceğim onu.”

“peki! peki!”

Tony şaraptan bir yudum daha aldı, çarşafı çekip fırlattı, sonra cesedi kucaklayıp dalgaların kırıldığı yere doğru yürümeye başladı. Sandığından daha sarhoştı. İri dalgalar birkaç kez ikisini de devirip onu kollarından aldı, ama Tony her seferinde de buldu o uzun saçları. Bir denizkızından farkı yoktu. Bir denizkızıydı belki de. Dalgaların gerisine götürdü onu sonunda. Deniz sakın ve sessizdi orada. Ay batımı ile gün doğumu arası. Bir süre yüzdü onunla. Mutlak bir sessizlik. Zamanın içinde ve ötesinde bir zaman.

Yavaşça itti cesedi sonunda. Ceset suyun biraz altında yüzerek uzaklaştı Tony’den, saçları bedenini saran bir girdap. Hala harikuladeydi, ölü ya da her ne idiyse. Akıntıya kapılıp uzaklaştı, denizindi artık.

Tony birden dönüp kıyıya doğru yüzmeye başladı. Çok uzak görünüyordu kıyı. Gücünün son damlası ile vardı kıyıya, son dalganın gücüyle kendini kumlara bıraktı. Kalktı, düştü, yine kalktı, yürüyüp Bill’in yanına oturdu.

“Gitti, ha?”

“Evet. Köpekbalıklarına yem.”

“Günün birinde yakalanır mıyız sence?”

“Hayır. Testiyi ver.”

“Ağır ol. Dibini bulduk.”

“Olur.”

Arabaya döndüler. Bill direksiyona geçti. Yolda son yudum için tartıştılar. Sonra denizkızını düşündü Tony. Başını öne eğip ağlamaya başladı. “Sulu gözün tekisin,” dedi Bill. “hep öyle oldun.” Pansiyona vardılar.

Bill kendi odasına gitti, Tony kendi odasına. Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Dünya uyanıyordu. Kimi akşamdan kalma, kimi kiliseye gitme düşüncesi ile. Çoğunluk uykudaydı hala. Pazar sabahı. Ve denizkızı; o tatlı kuyruğu ile açık denizdeydi denizkızı. Bir yerlerde bir pelikan suya dalıp ağzında gitarı andıran bir balıkla sudan çıktı.

AKÜ SORUNU

Ona bir içki söyledim, sonra bir tane daha, sonra barın arkasındaki merdivenden yukarı çıktık. Birkaç büyük oda vardı orada. Azdırmıştı beni. Dilini çıkarmıştı. Merdivende oynamıştık. İlk postayı ayakta, kapının arkasında aldım. Külotunu yana sıyırıp soktum.

Sonra yatak odasına geçtik. Öbür yatakta bir erkek çocuğu oturuyordu. “merhaba,” dedi.

“Kardeşim,” dedi kız.

Çok ince ve tehlikeli bir görünümü vardı oğlanın, ama düşünürsen herkesin görünümü tehlikelidir.

Yatak başlığının üstünde birkaç şişe şarap vardı. Bir şişe açtılar. İkisi de şişeden içinceye kadar bekledim. Sonra sıra bana geldi.

Komodinin üstüne bir onluk fırlattım.

Oğlan sıkı yumuluyordu şaraba.

“Abisi büyük matador. Jaime Bravo,” dedi kız.

“Jaime Bravo’yu duydum, daha çok Tijuana civarında güreşir,” dedim. “Bana palavra sıkmanıza gerek yok.” “peki,” dedi kız, “palavra yok.”

Bir süre içip konuştuk, şundan bundan. Sonra kız ışığı söndürdü, kardeşi öbür yataktayken bir daha seviştik. Cüzdanımı yastığın altına koymuştum.”

İş bittiğinde ışığı yakıp banyoya girdi. Kardeşi ile şişeyi paylaştık. Banyodan çıktığında yine arzuladım onu, iki postadan sonra. Göğüsleri küçük ama diri. Kıcıysa iri, yeterince iri.

“neden buradasın?” diye sordu yatağa gelirken. Yanıma uzanıp çarşafı üstüne çekti, şişeye asıldı.

“Karşıdaki tamircide akümü doldurtuyordum.”

“son postadan sonra senin de doldurulman gerekecek.”

Üçümüz de güldük, kardeşi bile. Sonra kıza baktı.

“tekin mi bu?” diye sordu ablasına.

“elbette.”

“ne demek bu?” diye sordum.

“dikkatli olmak zorundayız.”

“neden söz ettiğinizi bilmiyorum.”

“geçen sene burada kızlardan birini az kalsın öldürüyorlardı. Adamın biri bağırmaması için ağzını tıkayıp çakısı ile her yerine haç kazıdı. Kız kan kaybından ölecekti az kalsın.”

Oğlan ağır hareketlerle giyinip çıktı. Kıza bir beşlik verdim. Onluğun yanına fırlattı.

Şarabı getirdi. İyi şaraptı. Fransız. Miden bulanmıyordu.

Bacağını bacağımın üstüne attı. Öylece uzandık.

“kaç yaşındasın?” diye sordu.

“yarım asırlığım neredeyse.”

“güzel sevişiyorsun, ama çok yıpranmışsın.”

“üzgünüm, güzel bir adam olduğum söylenemez.”

“hayır, hayır, harikulade oluğunu düşünüyorum. Kimse söylemedi mi bunu sana?”

“bahse girerim ki düzdüğün her erkeğe söylüyorsundur bunu.”

“hayır, söylemiyorum.”

Bir süre oturup şişeyi paylaştık. Aşağıdan, bardan gelen müzik sesini saymazsak sessizdi. Düşteydim sanki.

“HEY!” diye bağırdı uzun tırnağını göbek deliğime batırarak.

“ah, lanet olsun!”

“BAK bana!”

Dönüp baktım.

“ne görüyorsun?”

“Meksika yerlisi çok güzel bir kız.”

“nasıl görebiliyorsun?”

“ne?”

“nasıl görebiliyorsun? Gözlerin kapalı, gözlerin hep çok kısık. Neden?”

“bilmiyorum. Korktuğum için belki. Her şeyden korkuyorum. İnsanlardan, binalardan, şeylerden, her şeyden. En çok insanlardan.”

“ben de korkuyorum,” dedi.

“senin gözlerin açık ama. Seviyorum gözlerini.”

Sıkı yumuluyordu şişeye. Bu Meksika yerlisi kızları bilirdim. Çirkefleşmesini bekliyordum.”

Kapı çalındı. Üstüme sıçacaktım az kalsın. Birden açıldı, saldırgan bir şekilde. Amerikanvari.

Barmen girdi içeri -iri, kırmızı, kaba, banal orospu çocuğunun teki.

“bu orospu çocuğuyla işin bitmedi mi hala?”

“biraz daha kalmak istiyor galiba,” dedi kız.

“istiyor musun?” diye sordu bana.

“galiba,” dedim.

Bir kartal gibi seçti komodinin üstündeki parayı, para toplumu. Sihirli olduğunu sanıyorlardı.

“o benim kocam, öyle bir şey.”

“bir posta daha gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“neden?”

“her şeyden önce yaşıma kırk sekiz. Ayrıca otobüs terminalinde düzüşmek gibi bir şey bu.”

Güldü. “senin gibilerin ‘fahişe’ dedikleri kızlardanım ben. Haftada sekiz on erkekle yatmak zorundayım. En az.”

“bunun bana hiç yararı yok.”

“bana var.”

“haklısın.”

Şişe gidip geliyordu.”

“kadınları s.kmek hoşuna gidiyor mu?”

“bu yüzden buradayım.”

“ya erkekleri?”

“erkeklerle işim olmaz.”

“arkadan yemek hoşuna gider belki? Bir erkeğin kışını s.kmesini istiyorsun belki de?”

“sapıtmaya başladın.”

Dosdoğru önüne bakıyordu. Küçük, gümüş bir İsa asılıydı karşı duvarda. Çarmihına gerilmiş İsa’ya bakıyordu. Çok güzel bir İsa’ydı.

“isteğini bastırıyorsun belki de. Aslında arkadan almak istiyorsun.”

“tamam, senin dediğin gibi olsun -aslında arkadan almak istiyorum.”

Tirbuşonu alıp bir şişe Fransız şarabı daha açtım, her zaman yaptığım gibi şişenin içine mantar parçaları düşürerek. Sadece filmlerdeki garsonlar onları sorunsuz açarlar.

İlk yudumu aldım, mantar filan sonra şişeyi geçirdim. Bacağını bacağımanın üzerinden çekmişti. Balığımsı bir ifade vardı yüzünde. Sıkı bir yudum aldı.

Şişeyi geri aldım. Küçük mantar parçaları şişenin içinde nereye gideceklerini bilemiyordu. Birkaçını yuttum.

“seni ben s.keyim kışından, ister misin?” diye sordu.

“NE?”

“YAPABİLİRİM!”

Yataktan kalkıp komodinin üst çekmecesini açtı, beline bir kemer bağlayıp bana döndü -bacaklarının arasında selüloit bir kamış duruyordu, devasa.

“yirmi beş santim,” dedi gülerek. Karnını öne doğru çıkarıp kamışı salladı. “ve hiç yumuşamaz, hiç eskimez!” “öbür türlü tercih ederim seni.”

“abimin büyük matador Jaime Bravo olduğuna inanmıyor musun?”

Karşımda yapay bir kamışla durmuş Jaime Bravo’dan sözediyordu.

“Bravo’nun İspanya’da tutunabileceğini sanmıyorum,” dedim. “sen tutunabilir miydin, İspanya’da”

“lanet olsun, Los Angeles’da bile tutunamıyorum ben. Şu saçma sapan aleti çıkar Allah aşkına...”

Çıkarıp çekmeceye koydu.

Yataktan kalkıp arkılığı düz iskemleye oturdum, şarabı yudumladım. O da başka bir

iskemleye oturdu. Karşı karşıya, çıplak, şarabı yudumlayarak.

“eski bir Leslie Howard filmini anımsattı bu bana. Bu bölümü çekmezlerdi ama. Howard değil miydi Somerset Maugham’ın karakterini oynayan? İNSANLIĞA DAİR?”

“Tanımıyorum bu adamları.”

“doğru, çok gençsin.”

“Howard, Maugham, sever misin bu insanları?”

“ikisinin de tarzı özgündü. Ama ikisiyle de saatler ya da günler ya da yıllar sonra kendini aldatılmış hissediliyordun sonunda.”

“ama bu ‘tarz’ dediğin şeye sahiptiler?”

“evet. Önemlidir tarz. Gerçeği haykıran çok insan var, ama tarzın yoksa unut gitsin.”

“Bravo’nun tarzı var, benim tarzım var, senin tarzın var.”

“kapmaya başladın.”

Sonra yatağa girdim yine, yanıma geldi. Bir kez daha denedim. Kaldıramadım.

“emer misin?” diye sordum.

“tabii.”

“ağzına alıp işimi bitirdi.

Bir beşlik daha verdim, giyindim, şaraptan son bir yudum aldım ve aşağı inip karşıya geçtim, tamirciye. Akü tamamen dolmuştu. Adama parasını verdim, geri vitese takıp çıktım oradan. 8.caddeye girdim. Motosikletli bir polis 2-3 kilometre kadar izledi beni. Torpido gözünde bir paket CLORETS vardı, içinden 3-4 tane alıp ağzıma attım. Polis beni izlemekten vazgeçip sola sinyal vermeden Wilshire Bulvarı’na ani dönüş yapan bir Japon’un peşine düştü. Hak ediyorlardı birbirlerini.

Eve girdiğimde kadın uyuyordu, küçük kızım SUZAN BEBE’NİN CİVCİVİ adında bir masal okumamı istedi benden. Berbattı. Bobby civcivlerin içinde uyuyabilmesi için bir kutu buldu. Kutuyu mutfaktaki ocağın arkasına sakladı. Bobby küçük bir tabağa Suzan Bebe’nin mamasından koyup tabağı özenle kutunun içine yerleştirdi civcivler yesin diye. Ve Suzan Bebe gülüp tombul ellerini çırpı.

Daha sonra iki civcivin horoz, Suzan Bebe’nin ise harikulade yumurtalar yumurtlayan dişi bir tavuk olduğu ortaya çıkar. İşe bak.

Küçük kızı yere indirip banyoya girdim. Kuvete sıcak su doldurdum, kendimi içine bıraktım ve bir daha akü sorunu yaşadığımda sinemaya gitmeye karar verdim. Sonra sıcak suyun içinde gevşedim ve unuttum her şeyi, nerdeyse.

Etrafı ajanlarla sarılı Amerika Birleşik Devletler Başkanı arabasına bindi ve arka koltuğa oturdu. Karanlık, silik bir sabahtı. Kimse tek kelime etmemişti. Bir süre yol aldılar, önceki gece yağan yağmurdan hala ıslak asfaltta lastiklerin sesi duyuluyordu. Her zaman yaşanan sessizlikten daha tuhaf bir sessizlik vardı limuzinde.

Bir süre sonra Başkan konuştu:

“Hey, bu yol havaalanına gitmez.”

Ajanlar cevap vermediler. Başkan için bir tatil programlanmıştı. Kendi evinde iki hafta. Özel uçağı havaalanında bekliyordu.

Yağmur çiselemeye başladı. Yine yağacak gibi görünüyordu. Başkan dahil herkesin üstünde ağır paltolar, başlarında şapka vardı. Abranın olduğundan daha dolu görünmesine neden oluyordu. Soğuk ve kesintisiz bir rüzgâr esiyordu dışarıda.

“Şoför,” dedi Başkan, “sanırım yanlış yola girdin.”

Şoför cevap vermedi. Ajanlar önlerine bakmaya devam ettiler.

“Baksanıza,” dedi Başkan, “biriniz şuna havaalanına giden yolu tarif eder mi?”

“Havaalanına gitmiyoruz,” dedi Başkan’ın solundaki ajan.

“Havaalanına gitmiyor muyuz?” diye sordu Başkan.

Ajanlar yine cevap vermediler. Çiseleyen yağmur sağnağa dönüşmüştü. Şoför silecekleri çalıştırdı.

“Nedir bu?” diye sordu Başkan, “Neler oluyor?”

“Haftalardır yağıyor,” dedi şoförün yanında oturan ajan, “biraz güneş görsem çok sevineceğim.”

“evet, ben de,” dedi şoför.

“Yolunda gitmeyen bir şeyler var,” dedi Başkan. “Açıklama talep ediyorum.”

“Hiçbir şey talep edecek konumda değilsin artık,” dedi Başkan’ın sağında oturan ajan.”

“Yoksa?”

“evet, öyle,” dedi ajan.

“Suikast mı?” diye sordu Başkan.

“Hayır. Suikastların modası çoktan geçti.”

“Ne öyleyse?”

“Lütfen. Tartışmama emri aldık.”

Birkaç saat boyunca yol aldılar. Yağmur sürüyordu. Kimse konuşmamıştı.

“Şimdi bir daire daha çiz ve sap,” dedi Başkan’ın solundaki ajan, “takip edilmiyoruz, yağmur işe yaradı.”

Araba boş alanda bir daire çizdikten sonra dar bir orman yoluna saptı. Tekerlekler çamurlu yolda zaman zaman patinaj yapıyor, lastikler yolu tekrar kavrayınca araba yola devam ediyordu. Sarı yağmurluk giymiş bir adam elindeki el feneriyle arabayı açık bir garağa yönlendirdi. Etrafı ağaçlarla çevrili izbe bir yerdi. Garajın solunda küçük bir çiftlik evi vardı. Ajanlar arabaların kapılarını açtılar.

“İn,” dediler Başkan’a. Başkan arabadan indi. Etrafta sarı yağmurluklu ve el fenerli adamdan başka kimse olmamasına rağmen Başkan’ın etrafını sardılar.

“Şu işi neden burada bitirmediğimizi anlamıyorum,” dedi sarı yağmurluklu adam, “böylesi kesinlikle daha riskli.”

“Emirler,” dedi ajanlardan biri. “O’nu bilirsin. Her zaman sezgileri ile hareket etmiştir. Şimdi eskisinden de fazla.”

“Çok soğuk. Bir fincan kahve içecek vaktiniz var mı? Kahve hazır.”

“Çok düşüncelisin. Yol uzun sürdü. Diğer araba hazırdır herhalde?”

“Elbette. Tekrar tekrar bakımdan geçti. Programın on dakika önündeyiz aslında. Yoksa kahve önermezdim. Dakiklik konusunda ne kadar titiz olduğunu bilirsin.”

“Pekala. İçeri girelim.”

Başkan’ı aralarında tutarak çiftlik evine girdiler.

“Şuraya otur,” dedi ajanlardan biri Başkan’a.

“İyi kahve,” dedi sarı yağmurluklu adam, “elde çekilmiş.”

Kahve servisini yaptıktan sonra kendine de bir fincan koyup oturdu. Sarı yağmurluğu hala üstündeydi, sadece başlığını çıkarıp fırının üstüne fırlatmıştı.

“Oh,” dedi ajanlardan biri, “Kahve nefis.”

“Süt ve şeker?” diye sordu ajanlardan biri Başkan’a.

“Olur,” dedi Başkan.

Eski araba pek geniş sayılmazdı ama bir şekilde sığıştılar, Başkan yine arka koltuktaydı. Eski araba da çamurda ve çukurlarda patinaj yapıyor, ama bir şekilde yola devam ediyordu. Sessizlik hakimdi yine. Sonra ajanlardan biri sigara yaktı.

“Lanet olsun, bırakamıyorum şu mereti!”

“Kolay iş değil, hepsi bu. Takma kafana.”

“Takmıyorum. Kendimden iğreniyorum sadece.”

“Boşver şimdi. Tarihi bir gün bugün.”

“Hem de nasıl!” dedi sigara içen.

Eski bir pansiyon binasının önünde durup park ettiler. Hala yağıyordu. Bir süre arabada oturdular.

“Pekala,” dedi şoförün yanında oturan ajan, “indirin. Kimsecikler yok.”

Başkanı aralarına alıp kapıdan soktular, üçüncü kata çıkardılar. 306 numaralı odanın önünde durup kapıyı çaldılar. Şifre: bir vuruş, es, üç vuruş, es, iki vuruş.

Kapı açıldı, ajanlar Başkan’ı içeri soktular. Sonra kapıyı kilitleyip sürgüyü taktılar. Üç adam bekliyordu içeride. İkiisi elli yaşlarında. Üçüncü adamın üstünde eski bir işçi gömleği, ona çok uzun gelen ikinci el bir pantolon, ayağında on dolarlık buruşuk ve boyasız ayakkabılar vardı. Odanın ortasında salıncaklı koltukta oturuyordu. Seksen yaşlarındaydı ama gülümsüyordu, ve gözleri hiç değişmemişti; burnu çenesi, alnı da pek değişmemişti.

“hoş geldiniz, sayın Başkan. Tarihi, Bilimi ve Sizi uzun zamandan beri bekliyorum ve üçünüzde buradasınız, tam planladığımız gibi, bugün.”

Başkan salıncaklı koltukta salınan ihtiyara baktı. “Aman Tanrım! Sen, sen.”

“Beni tanıdınız! Bazı yurttaşlarınız benzerliğin şakasını yaparlardı, ben olduğumu anlayamayacak kadar aptaldılar.”

“Ama kanıtlanmıştı, sen.”

“Elbette kanıtlanmıştı. Sığınak: 30 Nisan, 1945. öyle olmasını istedik. Sabırla bekledim. Bilim bizden yanaydı ama zaman zaman tarihi hızlandırmamız gerekti. Doğru adamı istiyorduk. Doğru adam sizsiniz... Diğerleri uygun değillerdi -benim siyasi felsefemden çok uzaktılar. Siz beklediğimiz adamsınız. Sayenizde her şey çok daha kolay olacak. Ama dediğim gibi tarihi biraz hızlandırmak zorunda kaldık, yaşamı düşünürseniz, mecburdum.”

“yoksa.?”

“Evet, Başkan Kennedy’yi ben öldürttüm. Sonra da kardeşini.”

“Ama ikinci suikasta ne gerek vardı?”

“O genç adamın seçimi kazanacağına dair bilgi vardı elimizde.”

“Beni ne yapacaksınız? Bana bir suikast yapılmayacağı söylendi.”

“Sizi Doktor Graf ve Doktor Voelker ile tanıştırmak isterim izninizle...”

İki adam Başkan’ı selamlayıp gülümsediler.

“Bana ne yapacaksınız?”

“Lütfen. Bir dakikanızı rica edeceğim. Adamlarıma birkaç şey sormam gerekiyor. Karl, Benzer’le her şey yolunda gitti mi?”

“Sorun yok. Çiftlikten telefon ettik. Benzer havaalanına tam vaktinde varmış, sonra da hava muhalefetinden dolayı uçuşu yarına ertelediğini açıklamış. Sonra da arabayla dolaşmak istediğini söylemiş, yağmurda arabayla gzmeyi sevdiğini.”

“Ya sonra?”

“Benzer ortadan kaldırıldı.”

“Güzel. İşe koyulalım öyleyse. Tarih ile Bilimin buluşma zamanı geldi.”

Ajanlar Başkan’ı kaldırıp iki ameliyat masasının birine götürdüler. Soyunmasını söylediler.

Yaşlı adam diğer ameliyat masasına gitti. Doktor Graf ile Doktor Voelker ameliyat önlüklerini giyip hazırlıklarını yaptılar.

İki adamdan daha genç olan ameliyat masasından kalktı. Başkan’ın giysilerini giydikten sonra kuzey duvarındaki boy aynasına baktı. Beş dakika kadar seyretti kendini. Sonra döndü.

“Mucizevi! Ameliyat izi bile yok, nekahat süresi yok. Beyler, tebrikler! Nasıl yapıyorsunuz bunu?”

“Biliyorsun Adolf,” dedi doktorlardan biri, “son yıllarda tıp.”

“DUR! Bana asla ‘Adolf’ diye hitap edilmeyecek... zamanı gelinceye kadar asla!... O güne kadar Almanca konuşmak yok. Ben şimdi Amerika Devlet Başkanıyım!”

“Evet, Sayın Başkan!”

Sonra elini üst dudağına götürdü:

“Bıyığımın eksikliğini hissediyorum ama!”

Güldüler.

Sonra sordu:

“Yaşlı adama ne oldu?”

“Yatağa yatırdık. Yirmi dört saatten önce uyanmaz. Şu anda her şey, tüm ameliyat aletleri parçalanıp eritildi. Tek yapmanız gereken buradan çıkmak.” dedi Doktor Graf. “Ama Başkanım, bana sorarsanız bu adamı ortadan.”

“Hayır, size söyledim, o zavallının teki artık. Çeksin o da benim gibi!”

Yatağa gidip adama baktı. Seksen yaşlarında, beyaz saçlı bir ihtiyar.

“Yarın onun evinde olacağım. Karısı sevişmemden memnun kalacak mı acaba?” küçük bir kahkaha attı.

“Kalacağından eminim, Führer. Bağışlayın! Lütfen! sevişmenizden çok memnun kalacağından eminim, sayın Başkan’ım”

“Çıkalım öyleyse. Doktorlar önden çıkıp yollarına gidiyorlar. Geri kalanlar, birer ikişer çıkıyoruz, sonra araba değiştirilecek ve Beyaz Saray’da iyi bir uyku çekilecek.”

Beyaz saçlı yaşlı adam uyandı. Odada yalnızdı. Kaçabilirdi. Yataktan kalkıp elbiselerini aramaya başladı. Birden boy aynasında yaşlı bir adam gördü.

Hayır, diye geçirdi aklından, aman allahım, hayır!

Kolunu kaldırdı. Aynadaki adam da kolunu kaldırdı. Aynaya doğru yürüdü, yaşlı adam büyüdü. Ellerine baktı -buruşuk, onun elleri değil! Ayaklarına baktı. Onun ayakları değil! Onun vücudu değil!

“Aman Allahım!” dedi yüksek sesle, “AMAN ALLAHIM!”

sesini duydu sonra. Sesi bile onun sesi değildi. Ses tellerini bile nakletmişlerdi. Parmaklarını boğazına götürdü, başında gezdirdi. İz yoktu. Tek iz bile! Yaşlı adamın elbiselerini giydi, koşarak merdivenden indi. İlk çaldığı kapının üstünde “Ev sahibesi” yazıyordu.

Kapı açıldı. Yaşlı bir kadın görüldü.

“Evet, Bay Tilson?” diye sordu.

“Bay Tilson mu? Bayan, ben Amerika Birleşik Devletler Başkanıyım! Bu acil durum!”

“Bazen çok komiksiniz, Bay Tilson!”

“telefon nerede?”

“Her zaman olduğu yerde, Bay Tilson! Giriş kapısının solunda.”

Ceplerini yokladı. Bozuk para bırakmışlardı. Cüzdana baktı. On sekiz dolar. Telefona para attı.

“Buranın adresi nedir bayan?”

“Bay, Tilson, adresi biliyorsunuz. Yıllardan beridir burada yaşıyorsunuz. Bugün çok tuhaf davranıyorsunuz. Ayrıca size söylemek istediğim bir şey daha var!”

“Evet, evet, nedir?”

“Kirayı bugün ödemeniz gerekiyor!”

“Bayan, lütfen! Adresi söyleyin!”

“Sanki bilmiyorsunuz! 2435 Shoreham Drive.”

“Alo,” dedi telefona, “taksi mi? Bir taksi istiyorum, 2435 Shoreham Drive. İlk katta bekliyorum. Adım mı? Şey, tamam, adım Tilson.”

Beyaz Saray’a gitmenin bir anlamı yok, diye geçirdi içinden, orayı ele geçirdiler, en büyük gazeteye gideceğim. Her şeyi anlatacağım, editöre anlatacağım, her şeyi.

Diğer hastalar ona güldüler. “Şu adamı görüyor musun? Şu diktatörü anımsatan, adı neydi, bu biraz daha yaşlı gerçi. Neyse, bir ay önce buraya geldiğinde Amerika Birleşik Devletler Başkanı olduğunu iddia ediyordu, şimdi pek söylemiyor. Gazeteleri okumaya çok meraklıdır ama. Gazete okumak için onun kadar istekli birini görmedim. Siyasetten anlar. Onu çıldırtan da bu olmuş galiba. Siyaset.”

Yemek zili çaldı. Bütün hastalar kalktı. Biri hariç. Hademelerden biri yanına gitti.

“Bay Tilson?”

Karşılık alamadı.

“BAY TILSON!”

“Ne, evet?”

“Yemek saati, Bay Tilson!”

Beyaz saçlı yaşlı adam kalktı, ağır ağır yemek salonuna doğru gitti.

“Sevgili Bay Bukowski:

Neden hiç siyaset veya dünya meseleleri üstüne yazmıyorsunuz?

M.K.

“Sevgili M.K.:

“Ne diye? Yani, yeni bir şey mi var? -yemeğin altının yandığını herkes biliyor.”

genellikle bir başımıza sessizce oturup halının tüylerini seyrederken atar beynimizin taşı -yan tarafında Temel Reis yazan jöleli şekerleme dolu kamyonun neden patlayıp havaya uçtuğunu anlamaya çalışırken.

sadece bu önemlidir; o canım düşün yitirilişi ve onu yitirmişseniz gerisinin önemi yoktur, generallerin ve para-babalarının oynadığı oyunlardır gerisi. söz generallerden açılmışken - Hidrojen bombası yüklü bir uçağın daha çakıldığını okudum- BU kez İzlanda yakınlarında denize. HESAPTA beni korurlarken hayli lâkayt davranıyorlar çocuklar kâğıttan uçakları ile. İçişleri Bakanlığı Hidrojen bombalarının “pasif” olduklarını açıkladı, ne demekse. sonra bombalardan birinin yarıldığını, sözde beni koruyan bombanın denize radyoaktivite yaydığını okuyoruz ve ben koruma filan istemedim. Demokrasi ile Diktatörlük arasındaki fark: Demokrasi’de önce oy kullanıp sonra emir alırsın, Diktatörlük’de seçimle filan zaman kaybedilmez.

şu düşen hidrojen bombalarına dönelim -bir süre önce aynı şey İSPANYA kıyılarında oldu. (beni her yerde koruyoruz.) bombalar yine kaybolmuştu. amma belâlı oyuncaklar, kaybolup duruyorlar. üç aylarını aldı -yanlış hatırlamıyorsam- son bombayı bulup oradan götürmeleri. belki de üç haftaydı, ama oranın halkına üç yıl gibi gelmiştir herhalde. sahilden hayli açıkta bir kum tepciğine düşmüştü o son bomba ve ordu son derece hassas bir çalışma ile bombayı tepcikten kancalamaya çalışırken bomba yerinden kımıldayıp aşağı doğru yuvarlanmıştı. sahil kasabasında yaşayan zavallı halk havaya uçuş endişesi ile sabaha kadar yataklarında dönüp durmuşlardı, ABD’nin ikramı. Amerikan Dışişleri bombanın fünyesinin olmadığını duyurmuştu elbette, ama o arada zenginler kasabayı terkedip başka coğrafyalara uçmuşlardı ve Amerikalı denizcilerle kasaba halkı diken üstündeydiler. (Lanet bombalar patlamayacaksa ne demeye uçuruyorlardı onları? ha patlamayan bomba taşımışsın ha iki tonluk salam.) neyse, bombayı bir türlü kancalayamıyorlardı, iradesi vardı sanki lanet şeyin. sonra denizde bir fırtına kopmuş ve güzelim bombamız denize yuvarlanmıştı. deniz çok derindir, devletimizden bile daha derin.

sonunda özel bir vinç tasarlamış ve bombayı denizin dibinden çıkarmışlardı. Palomares. evet, orada olmuştu. Palomares’de. ve sonra ne yaptılar, biliyor musunuz?

Donanma Bandosı kasaba meydanında bir açık hava konseri verdi. madem bomba tehlike arz etmiyordu, bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? evet, bando çaldı ve İspanyollar dinledi ve herkes cinsel ve ruhsal bir rahatlama kenetlendi. denizden çıkardıkları bombaya ne oldu, bilmiyorum, kimse (birkaç kişi hariç) bilmiyordu ve 1.000 ton radyoaktif İspanyol toprağı Aiken’e nakledilirken bando çalmaya devam etti. Aiken’de kiralar hayli düşük olsa gerek.

şimdi de bombalarımız İzlanda denizinin soğuk sularında serinliyorlar.

insanlar akıllarını çok iyi olmayan bir şeye taktıklarında ne yaparsın? kolay, akıllarını başka yere kanalize edersin. akıllarını aynı anda iki şeye takamazlar nasıl olsa. 23 Ocak

1968'deki gazete haberi örneğın: HİDROJEN BOMBASI YÜKLÜ B-52 İZLANDA AÇIKLARINDA DÜŞTÜ. DANİMARKA RAHATSIZ. Danimarka rahatsız mı? hay Allah!

neyse, birden, 24 Ocak tarihli bir haber: KUZHEY KORE AMERİKAN DONANMASINA AİT GEMİYE EL KOYDU.

milliyetçilik tırmanır! vay, orospu çocukları! ben o savaşın bittiğini sanıyordum! ha, anladım -KIZILLAR! Koreli kuklalar!

AP kaynaklı haber: eskiden kargo gemisi olarak çalışan ve sonradan elektronik istihbarat ve oşinografi cihazları ile donatılıp casus gemisine çevrilen Amerikan istihbarat gemisi Pueblo, Kuzey Kore'nin Wonsan Körfezi'ne çektilirdi.

Kızılların işi, rahat durmazlar!

ama Hidrojen bombası haberinin kendine ikinci sayfada küçük bir yer bulduğunu fark ediyorum: “B-52'nin Düştüğü Bölgede Radyasyon; Bombadan Sızıntı Olasılığı.”

Başkan'ın sabahın ikisi ile iki buçuğı arasında uyandırıldığını ve Pueblo'ya el konduğunun kendisine bildirildiğini öğreniyoruz.

sonra da uykusuna dönmüştür tahmin ederim.

ABD'ye göre gemi uluslararası sulardaydı; Kore'ye göre kendi sularındaydı. ülkelerden biri yalan söylüyor, biri söylemiyor.

insan sormadan edemiyor, uluslararası sularda bir casus gemisi ne işe yarar? güneşli bir günde yağmurluk giymek gibi bir şey. ne kadar yakın, o kadar bilgi.

manşet: 26 Ocak 1968: ABD 14.700 İHTİYATİ HAVACIYI GÖREVE ÇAĞIRIYOR. İzlanda'ya düşen hidrojen bombaları ile ilgili tek haber yok, öyle bir şey hiç olmadı sanki.

bu arada:

Senatör John C. Stennis Başkan'ın ihtiyati havacıları silah altına alma kararını son derece "haklı ve yerinde" bulduğunu, kara kuvvetlerinde de benzeri bir uygulamaya geçilmesini umduğunu ilave etti.

Meclisin azınlık lideri, Richard B. Russel : "Son tahlilde, bu ülke geminin ve personelinin iadesini sağlamak zorundadır. Çok daha önemsiz nedenlerden savaş çıktığını unutmayalım.

Meclis Başkanı John W. McCormack : "Amerikan halkı komünizmin dünyayı ele geçirme emelinden vazgeçmediği gerçeğini bir kez daha idrak etmelidir. Bu fazlası ile hafife alınmaktadır."

Adolph Hitler hayatta olsaydı olanlara epey gülerdi sanıyorum. işte, siyaset ve dünya meseleleri hakkında söylenecek bir şey mi var? Berlin krizi, Küba krizi, casus uçakları. casus gemileri. Vietnam, Kore, kayıp hidrojen bombaları, Amerikan kentlerinde ayaklanmalar. Hindistan'da açlık, Kızıl Çin'de faili meçhuller. iyi adamlar ve kötü adamlar var mı gerçekten? hep yalan söyleyenler ve hiç yalan söylemeyenler. Bir gece düzüşürken ya da sıçarken ya da çizgi roman okurken ya da pul defterine pul yapıştırırken bizi paramparça edecek bir ışık ve ısı patlaması olacak mı? ani ölüm yeni bir şey değildir, kitlesel ani ölüm de yeni değil. ama ürünü geliştirdik; yüzyılların bilgisi, kültürü ve keşfi var elimizde yararlanabileceğimiz; kütüphaneler tıka basa kitap dolu; başyapıt oldukları varsayılan tablolar milyonlarca dolara alıcı buluyor; tıp kalp naklini gerçekleştirdi; sokaklarda akıllıyı deliden ayırmak mümkün değil ve birden, bir kez daha, hayatlarımızın geri zekâlıların elinde olduğunu görüyoruz. bombalar patlayabilir; bombalar hiç patlamayabilir. O, piti piti, karamela sepeti...

şimdi, sevgili okurlar, izninizle fahişelere ve atlara ve içkiye dönmek istiyorum henüz vakit varken. bu konular ölümü de içeriyorsa, kanımca, insanın kendi ölümünden sorumlu olması, ölümün Özgürlük, Demokrasi, İnsanlık, Milliyetçilik ve/ veya diğer palavraların bir sonucu olarak gelmesinden çok daha az rahatsız edicidir.

ilk koşu, 12:30. ilk içki, hemen. fahişeler, hep varlar nasılsa. Clara, Penny, Alice, Pathy...

o, piti piti, karamela sepeti...

KOCA GÖTLÜ ANNEM

İki iyi kızdılar, Tito ve Baby, ikisi de altmış gösteriyorlardı ama kırklarındaydılar. Şarap ve tase. Ben yirmi dokuz yaşındaydım, elli gösteriyordum. Şarap ve tase. Daireyi önce ben tutmuştum, sonra onlar taşınmışlardı. Yönetici hoşnut değildi, biraz gürültü oldu mu polis çağırıyordu. Tedirginlik. Klozetin ortasına işemeye korkar olmuştum.

En güzeli AYNA'ydı, kendimi seyrediyordum, göbeklenmiş, Baby ve Tito ile, günlerce sarhoş ve hasta, hepimiz, ucuz radyo çalıp duruyordu, tüpleri yıpranmış, eski halının üstünde, ve AYNA, seyrediyordum.

“Tito, şimdi büzüğündeyim, hissedebiliyor musun?”

“oh, evet, oh -VUR! Hey! Nereye GİTTİN?”

“Baby, şimdi de senin yarığındayım, hımmm? Hissettin mi? Kocaman mor bir baş, arylar söyleyen bir kobra! Hissediyor musun beni aşkım?”

“oooh, sevgilim. Galiba geli... HEY! NERDESİN?”

“Tito, arka koltuğundayım yine, ikiye bölüyorum seni. Hiç şansın yok!”

“oooh, tanrım, oooh, HEY, nereye gittin yine? Hemen dön!”

“bilemiyorum.”

“neyi bilemiyorsun?”

“hanginize patlatmak istediğimi bilemiyorum. Ne yapabilirim? İkinizi de istiyorum, ama ikinize birden BOŞALAMAM! Ve karar vermeye çalışırken kendimi tutabilmek için bir tür ölüm ve ıstırap dehşeti yaşıyorum! Kimse farkında değil mi çektiğim acının?”

“bana ver, bitsin!”

“hayır, bana, bana!”

DERKEN KANUNUN SERT YUMRUĞU.

Bum! Bum! Bum!

“hey, ne oluyor orada?”

“yok bir şey.”

“nasıl yok? Bu inlemeler, bağırımlar, çağırımlar nedir peki? Sabahın üç buçuğu, herkesi uyandırdınız, merak içindeler.”

“yok bir şey. Annem ve kız kardeşimle satranç oynuyorum. Lütfen gidin. Annemin kalbi zayıf. Onu korkutuyorsunuz, hem tek piyonu kaldı.”

“senin de! Henüz farkında değilsen, Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan geliyoruz.”

“tanrım! Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“şimdi geldi. Kapıyı aç, yoksa kırarız!”

Tito ile Baby yemek odasının köşesine kaçıştılar. Diz çökmüş titriyorlar, elleriyle yaşlı ve pörsümüş vücutlarını örtmeye çalışıyorlardı. Aptalca sevimliydi.

“aç şu kapıyı, son bir buçuk haftada buraya dördüncü gelişimiz, şikâyet hep aynı. İnsanları içeri tıkmaktan hoşlandığınızı mı sanıyorsunuz?”

“evet.”

“yüzbaşı Bradley zenci ya da beyaz olman bir şey değiştirmez diyor.”

“yüzbaşı Bradley'e aynı kanaatte olduğumuzu ilet.”

Sustum. İki fahişe köşedeki abajurun yanına sinmiş, kollarını buruşuk tenlerine dolamışlardı. Ödle ve merhametsiz bir kışta söğüt yaprağının tatlı ve boğucu sessizliği.

Yöneticiden anahtar almışlardı, kapı on santim kadar aralıktı, ama sürmüş olduğum zincir açılmasını engelliyordu. Polislerden biri benimle konuşurken diğeri tornavida ile zinciri yuvasından çıkartmayı deniyordu. Polisin nerdeyse çıkartmasına izin verip son anda indiriyordum yine. Çıplaktım, kamışım kazık gibiydi.

“haklarıma tecavüz ediyorsunuz. Arama izni olmadan buraya giremezsiniz, aklınızı mı kaçırdınız?”

“bunların hangisi annen?”

“koca götlü olan.”

Öbür polis zinciri çıkartmak üzereydi, parmağımla aşağı ittim yine.

“hadi, aç şu kapıyı. Konuşacağız sadece.”

“ne hakkında? Disneyland mi?”

“hayır, hayır, ilginç bir adama benziyorsun. İçeri girip seninle biraz konuşmak istiyoruz, hepsi bu.”

“aptal mı sanıyorsun, beni? Bilezik takacak kadar i.neleşirsem kendime Thrifty’den bir tane satın alabilirim. Bütün suçum önümdeki kalkık, radyomun açık olması ve henüz ikisini de söndürmemi söylemediniz bana.”

“bırak da girelim, konuşmak istiyoruz.”

“bakın; haneye tecavüzdür bu, izniniz yok, avukatım kentin en iyisidir.”

“avukat mı? Ne işin olur senin avukatla?”

“yıllardan beridir yararlanırım hizmetinden -asker kaçağı, teşhircilik, alkollü araç sürmek, çevreye rahatsızlık vermek, tecavüz, dövme ve kundaklama- hepsi de ciddi suçlar.”

“avukatın bütün bu davaları kazandı mı?”

“dedim ya, çok iyidir. Size üç dakika tanıyorum, ya kapıyı kurcalayıp beni rahatsız etmekten vazgeçersiniz ya da avukatımı ararım. Sabahın bu saatinde rahatsız edilmekten hiç hoşnut kalmayacak. Rütbelerinizi söktürür.”

Polisler geri çekilip holde uzaklaştılar. Kulağımı kapıya dayayıp dinledim.

“ne dediğini biliyor mu sence?”

“bence biliyor.”

Döndüler.

“annenin götü büyükmüş gerçekten.”

“yazık ki elleyemiyorsun, ha?”

“pekala, gidiyoruz. Ama sessiz olun. Radyoyu kapatın, inlemeleri ve bağırışları kesin.”

“tamam, radyoyu kapatırız.”

Gittiler. Ne büyük rahatlıktı gittiklerini duymak. İyi bir avukat gibisi yoktu.

Kapıyı kapattım

“tamam kızlar, gittiler. Yanlış yol seçmiş iki genç işte. Bakın şimdi!”

Önüme baktım. “inmiş, yok olmuş!”

“evet, tamamen inmiş,” dedi Baby. “nereye gitti? Yazık?”

“Allah kahretsin,” dedi Tito, “ölü bir minik sosisten farkı yok.”

Koltuğa oturup şarap koydum. Baby üç sigara sardı.

“şarap ne durumda?” diye sordum.

“dört şişe kaldı.”

“büyük mü, küçük mü?”

“küçük.”

“tanrım, kısmetli olmak zorundayız.”

Dört gün öncenin gazetesini aldım elime. Karikatürlere bir göz attıktan sonra spor sayfasına geçtim. Okuyordum. Tito yanıma gelip haliya oturdu. Çalışmaya başladı. Tıkalı lavaboları açmak için kullanılan pompalardan farksızdı ağzı. Şarabımı yudumlayıp sigaramdan bir duman aldım. Bırakırsan beynini bile emerlerdi. Ben dışarıdayken birbirlerini emiyorlardı galiba.

At yarışlarına geçtim. “bak,” dedim Tito’ya, “bu at çeyrek mili 22 1/5’de, yarım mili 44 4/5’de, bir mili ise bir dakika dokuz saniyede koşuyor.”

Şlop, şlop, şlop

Vop bop vop bop vop

“bir millik yarışta olduğunu sanmış, oysa bir mil ve çeyrek koşuyorlar, diğerlerinden sıyrılmaya çalışıyor, son dönemeçte 6 boy önde ve yavaşlıyor, tükenmiş, ahırına dönmek istiyor.”

şşşlurp flap flop

şşşlurp

vop bob vop

“ve şimdi de cokeyimize bakalım -cokeyi Blum ise koşuyu burun farkı ile alır; Volks ise dörtte üç boy farkı ile. bakalım. Volks’muş. dörtte üç boy farkı ile alıyor gerçekten. sağlam para. ahali Volks’dan nefret eder. Volks’dan ve Harmatz’dan nefret ederler. bu ikisi olmasa 5.caddenin batısında sürünüyordum şimdi... “

Tito başını kaldırarak “of, seni aptal orospu çocuğu,” diye bağırdı. gazeteyi elimden kaptı ve işe koyuldu yine. ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. öfkelenmişti gerçekten. sonra Baby geldi yanıma. bacakları iyiydi baby’nin, mor eteğini kaldırıp naylonlara bir göz attım. baby uzanıp öptü beni, dilini gırtlığıma kadar soktu. elimi kalçasına koydum. kapana yakalanmıştım, çaresizdim. bir içkiye ihtiyacım vardı.. birlikte kenetlenmiş üç geri zekalıydık. ey inilti, ey son mavi kuşun güneşin gözüne uçuşu. bir çocuk oyunuydu hayat, aptal bir oyun.

ilk çeyrek mil 22 1/5, yarım mil 44 4/5, Tito işi bitirdi, baş farkıyla zafer, California, bedenimin yağmuru. güneşte bağırsak gibi açılmış. özgürlüğe emilmiş güzelim incirler, annen senden nefret ederken baban canını çıkarırdı, ve yeşildi arka bahçenin çitleri, amerikan bankası’nın malı. ve ben baby’yi parmaklarken Tito işi bitirdi.

sonra çözüldük, banyoya girip cinsel burunlarımızı silmek için sıraya girdik. son ben girdim. banyodan çıkıp şarap şişesini aldım, pencereden dışarı baktım.

“bana bir sigara daha sar, Baby.”

en üst kattaydık, dördüncü kat bir tepenin üstünde ama los angeles’a bakıp bir şey hissetmeyebilirsiniz de, hiç bir şey. uyuyan, kalkıp işe gitmeyi bekleyen insanlar. yeşil üstüne mavi derin bakışlarla fasulye tarlalarının arasından bakışarak, birbirimizin içine, gel.

Baby sigarayı getirdi. bir duman çekip uyuyan kenti seyrettim. oturup güneşi ve olacakları bekledik. sevmiyordum dünyayı, ama temkinli ve rahat zamanlarda anlayabiliyordunuz sanki.

Tito ve baby’nin şimdi nerede olduklarını bilmiyorum, hayatta olup olmadıklarını da, ama güzel akşamlardı onlar, o topuklu bacakları ellemek, naylon dizleri öpmek, rengarenk elbiseler ve külotlar, los angeles polisine maaşlarını hak ettirmek.

ne ilkbahar, ne çiçekler, ne de yaz bir daha asla öyle olmayacak.

Meteliksiz kalmıştım -yine- ama bu kez New Orleans'ın Fransız kesimi'nde, ve Joe Blanchard, YABANCI dergisinin editörü, beni köşedeki eve götürdü, şu yeşil panjurlu kirli beyaz binalardan biri, basamakları dimdik. günlerden pazardı ve bir yerden bir telif, hayır, almanlar için yazdığım ahlaksız bir kitap karşılığında avans bekliyordum, ama almanlar yayınevinin patronu olan baba ile ilgili bir sürü palavra sıkıyorlardı; baba ayyaşın tekiydi, bankadan bütün parayı çekmişti, içiyor ve karılarla yiyordu, bu yüzden hiç nakitleri kalmamıştı, ama yakında babayı sepetleyeceklerdi ve sepetler sepetlemez...

blanchard zili çaldı.

geçkince ve şişman bir kadın açtı kapıyı, yüz yirmi ile yüz elli arası. üstüne elbise niyetine kocaman bir çarşaf geçirmişti ve gözleri küçüktü. ona dair tek küçük şey gözleriydi herhalde. adı Marie Glaviano'ydu, Fransız kesimi'nde küçük bir kafe işletiyordu. ona dair fazla büyük olmayan bir şey daha -kafesi. güzel bir kafeydi ama, kırmızı-beyaz masa örtüleri, lüks mönüler ve hayli تنها. girişin yakınında bir yerde modası geçmiş zenci bebeklerden bir tane duruyordu. zenci bebek o güzelim geçmişi simgeliyordu, ama o güzelim geçmişte kalmıştı. turistler yürümeyi seviyorlardı şimdi. yürüyor ve bakıyorlardı. sarhoş bile olmuyorlardı. para kazanmak mümkün değildi artık. o güzelim günlerin sonu gelmişti. kimsenin umurunda değildi ve kimsenin parası yoktu, hem varsa da saklıyorlardı. yeni bir çağdaydık ve hiç de ilginç bir çağ değildi. herkes devrimcilerle polislerin birbirlerini yemelerini seyrediyordu. iyi eğlenceydi ve ücretsizdi ve paraları varsa bile ceplerinde kalıyordu.

“merhaba, Marie,” dedi Blanchard, “bu Charley Serkin. Charley, bu Marie.”

“merhaba,” dedim.

“merhaba,” dedi Marie Glaviano.

“bir dakikalığına içeri girebilir miyiz, Marie?” diye sordu blanchard.

(para ancak iki durumda sorun yaratabilir: çok fazla ya da çok az ise. ve ben yine o “çok az” durumundaydım.)

o yüksek basamakları çıkıp Marie'nin peşinden dar ve uzun inşa edilmiş evin koridoruna girdik -genişlik diye bir şey yoktu, sonra mutfak masasında oturuyorduk. bir vazo dolusu çiçek vardı masanın üstünde. Marie, üç şişe bira açıp oturdu.

“şey,Marie,” dedi blanchard, “Charley bir dahidir. ama köşeye sıkışmış durumda. kendini toparlayacağından eminim, ama şimdilik...şimdilik kalacak bir yere ihtiyacı var.”

Marie gözlerini bana dikti. “dahi misin sen?” diye sordu.

uzun bir yudum aldım biradan. “emin olmak kolay değil aslında. kendimi genellikle geri zekalı gibi hissederim. daha çok beynimin içi hava doluymuş gibi.”

“kalabilir,” dedi Marie.

günlerden pazardı, Marie'nin tek tatil günü. blanchard kalktı ve bizi mutfakta bıraktı. sonra ön kapının kapandığını duyduk, gitmişti.

“ne iş yaparsın?” diye sordu Marie.

“talihimle yaşarım,” dedim.

“Marty'yi hatırlatıyorsun bana.”

“Marty mi?” diye sordum, içimden ey büyük allahım, geliyor, diye geçirerek.

“sen çirkin bir adamsın, biliyorsun. çirkin de değil aslında, yıpranmış. ve senin gerçekten yıpranmış bir halin var, Marty'den bile fazla. ve o zamanında dövüşmüştü. sen de dövüştün mü?”

“sorunlarımdan biri de bu. dövüşmeyi hiç beceremem.

“Neyse, Marty'yi andırıyorsun. Yıpranmış ama müşfik bir görünümün var. Bilirim senin gibileri. İyi bir erkeği görür görmez fark ederim. İyi bir yüzün var.”

Onun yüzüyle ilgili bir şey söyleyemediğim için, “Sigaran var mı, Marie?” dedim.

“Tabii, hayatım,” dedi ve elini çarşıftan bozma elbisenin içine sokup göğüslerinin arasından bir paket sigara çıkardı. Bir haftalık alışverişini de taşıyabilirdi o memelerin arasında. Gülünçtü de. Bana bir bira daha açtı.

Sıkı bir fırt alıp, “bahse girerim ki seni gözünden yaşlar gelinceye kadar düzebilirim,” dedim.

“Bana bak, Charley,” dedi, “benimle bu şekilde konuşmana izin vermem. İyi bir kızım ben. Annem beni iyi yetiştirdi. Bu şekilde konuşmaya devam edersen burada kalamazsın.”

“Afedersin, Marie. Şaka yapmıştım.”

“Bu tür şakalardan haz etmem.”

“Elbette, anlıyorum. Viskin var mı?”

“Skoç.”

“Skoç mükemmel.”

Nerdeyse dolu bir şişe çıkardı. İki su bardağı. Sulu skoç koydu bardaklara. Görmüş geçirmiş bir kadın olduğu aşıkardı. Benden on yıl daha görmüş geçirmiş muhtemelen. Neyse, yaşlılık suç değildi. Ama bazı insanlar kötü yaşılanıyorlardı.

“Ne kadar benziyorsun Marty’ye,” dedi yine.

“Ve sen bugüne kadar gördüğüm hiç kimseye benzemiyorsun,” dedim.

“Benden hoşlanıyor musun?” diye sordu.

“Mecburum,” dedim, öyle dediğim için surat filan da asmadı. Bir iki saat kadar daha içtik, daha çok bira, arada sırada da skoç, sonra beni yatağıma götürdü. Giderken bir odanın yanından geçtik. “Bu da benim yatağım,” dediğinde şaşırmadım. Devasa bir yataktı. Benim yatağımın yanında bir yatak daha vardı. Tuhaftı. Bir anlamı yoktu ama. “İstedğin yatakta yatabilirsin,” dedi, “ya da ikisinde birden.”

Bunu söyleyiş biçiminde bende aşağılanmışım duygusu uyandıran bir şey vardı...

Sabah uyandığımda tabii ki başım çatlıyordu ve mutfaktan tabak çanak sesleri geliyordu, ama akli başında her insanın yapacağı gibi kafamı takmamaya çalıştım. Televizyonu açtı, sabah haberleri. Mutfaktaki kahvaltı masasının üzerinde duruyordu televizyonu. Sonra kahve kokusu geldi burnuma, güzel kokuyordu ama pastırmalı ve patatesli yumurtanın kokusunu sevmedim, sabah haberlerini de, ve işlemek istiyordum ve susamıştım, ama Marie’nin uyandığını bilmesini istemediğim için bekledim, biraz öfkeli (haha, evet), ama evde yalnız kalma, eve sahip olma isteği ile, ve o sürekli bir şeylerle oyalanıp duruyordu ve nihayet yatağımın yanından geçtiğini duydum.

“Gitmem gerek,” dedi, “geç kaldım.”

“Güle güle, Marie,” dedim.

Kapı kapanır kapanmaz yataktan fırlayıp helaya gittim, işedim, sıçtım ve evimden uzak öylece oturdum, neresiyse evim. Sonra köşede durmuş bana bakan bir örümcek gördüm. O örümcek benden çok daha eskiydi o evde, bunu biliyordum. Öldürmeyi düşündüm önce. Ama öyle iri ve mutlu ve çirkindi ki, oranın sahibiydi. Bir süre beklemem gerekecekti, uygun oluncaya kadar. Kalktım, kışımı sildim ve sifonu çektim. Çıkarken örümcek göz kırptı bana.

Viski şişesinden arda kalana dokunmak istemedim. Cırılçıplak oturdum mutfakta. Nasıl oluyor da insanlar bana böyle güvenebiliyorlardı? İnsanlar deliydi, insanlar basitti. Bu da bana bir avantaj sağlıyordu. Allah için. On yıldan beri hiçbir iş yapmadan yaşamıştım. İnsanlar bana para ve yemek vermiş, kalacak yer sağlamışlardı. Benim dahi ya da geri zekâlı olduğumu düşünmelerinin önemi yoktu. Ben biliyordum ne olduğumu. İkisi de değildim. İnsanların bana neden yardım ettikleriyle ilgilenmiyordum. Onlardan yaralanmış ama bunu zafer duygusuna kapılmadan ve baskı uygulamadan yapmıştım. Çıkarabildiğim tek sonuç kimseden hiçbir şey isteyemediğimdi. Üstüne üstlük beynimde sürekli aynı şarkıyı çalan bir plak dönüp duruyordu; vazgeç, vazgeç. İyi fikir gibi geliyordu bana.

Neyse, Marie gittikten sonra mutfakta oturup buzdolabında bulduğum üç şişe birayı içtim. Yemek hiçbir zaman ilgimi çekmemiştir. Yemeğe çok düşkün insanlardan söz edildiğini duymuşluğum var. Yemek beni sıkar. Sıvıya eyvallah. Ama yemek hamallıktır benim için. B.k severim, sıçmayı severim, b.k parçalarını severim, ama onları yapmak da ciddi bir uğraş gerektiriyordu.

Üç şişe birayı içtikten sonra yanımdaki iskemlenin üstünde duran çantayı farkettilim. Elbette, Marie işe giderken başka bir çanta almıştı yanına. Çantasında para bırakacak kadar aptal ya da cömert olabilir miydi? Açtım çantayı. On dolar duruyordu dibinde.

Marie beni sınıyordu, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Onluğu alıp yatak odasına döndüm, giyindim. İyi hissediyordum kendimi. Hayatta kalmak için ne gerekti ki insana? Hiç. Doğruydu. Üstelik anahtarım da vardı.

Dışarı çıkıp evi hırsızlardan korumak için kapıyı kilitledim, hahaha, ve sokaklardaydım, Fransız Kesimi'nde, ve ne kadar aptal bir yerdi, ama yetinmek zorundaydım. Her şey bana hizmet etmeliydi, bu iş böyle yürüyordu. Ne diyordum. evet, sokakta yürümeye başladım, ve Fransız Kesimi'nin bokluğu dünyanın diğer hoş yerlerinde olduğu gibi her köşede içki satan bir dükkan bulunmayışydı. Bilhassa belki de. Bar dedikleri o lağım çukurlarından farksız yerlere katkısı olduğunu düşünmek için dahi olmak gerekmiyordu. O "hoş" Fransız Kesimi barlarına girdiğimde aklımdan geçen ilk şey kusmak olurdu. Kusardım da genellikle, sidik kokan iğrenç helaya girip midemdeki yumurtaları ve yarı-çiğ patatesleri pisuara boşaltırdım. Ve kustuktan sonra dönüp içerideki insanlara bakmak: müşterilerden daha yalnız ve zavallı tek kişi barmendi, özellikle mekânın sahibi ise. Pekala, barların bir yutturmaca olduğunun bilincinde yürüyordum, ve üç paket altılığımı nerede buldum, tahmin edin? Yalnızlığın o yarı-seksi gülümsemesi her yere, sıvaları dökülmüş duvarlara bile sızmış, ekmeği bile bayat bir bakkal dükkânında. insaf, insaf, insaf. korkunç, evet, dükkanı aydınlatamıyorlar bile, elektrik çok pahalı ve aniden içeri dalmıştım, 17 günden beri altılık bir paket, üç yıldan beri de üç altılık paket alan ilk müşteri, ve tanrım, kadın kasanın üstünden üzerime atlayacaktı neredeyse. Paramın üstünü ve altılık paketlerimi kaptığım gibi Fransız Kesimi'nin aptal günışığına attım kendimi.

Paranın üstünü kahvaltı masasının üstündeki çantaya koydum ve çantayı Marie'nin görmesi için açık bıraktım. Sonra oturup bir bira açtım.

Güzeldi yalnız olmak. Ama tam anlamıyla yalnız da sayılmazdım. Her işemeye gittiğimde o örümceği görüyor, içimden "Evet, örümcek, yakında yolcusun," diye geçiriyordum. "O karanlık köşede duruşundan, böcekleri ve sinekleri ağına düşürüp kanlarını emmenden hoşnut değilim. Sen kötüsün Bay Örümcek. Ve ben iyiyim. Böyle düşünmek işime geliyor en azından. Karanlık ve beyinsiz bir ölüm siğilinden başka bir şey değilsin. B.k ye. Sonun geldi."

Arka balkonda bir süpürge buldum, helaya dönüp ağında ezerek öldürdüm onu. İyi yapmıştım, iyi yapmıştım, şimdi benden önde bir yerlerdeydi, benim bilmediğim şeyler biliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Marie o koca götünü oturağa yerleştirip o örümceğe bakarak sıçmayı nasıl beceriyordu? Görmemiş olabilir miydi? Belki.

Mutfağa gidip bir bira daha aldım. Sonra televizyonu açtım. Kağıttan insanlar, camdan insanlar. Kendimi delirecekmiş gibi hissedip televizyonu kapattım. yiyebildim. insan yemeyi unutuyordu bazen. Perdelerden güneş sızıyordu içeri. Bütün gün içtim. Sonra kapı açıldı. Marie gelmişti.

"Tanrım!" diye bağırdı, "bugün ne oldu biliyor musun?"

"Hayır, hayır bilmiyorum."

"Allah kahretsin!"

"Sorun nedir hayatım?"

"Çilekleri yaktım."

"Öyle mi?"

Daireler çiziyordu mutfağın içinde o devasa kıcını hoplatarak. Deliydi. İpin ucunu kaçırmıştı. Zavallı yaşlı şişman a.cık.

"Mutfakta çilek kaynatıyordum ki turistlerden biri girdi içeri, zengin bir kaltak, günün ilk müşterisi, yaptığım küçük şapkaları beğenmiş biliyor musun. Neyse, çekici sayılabilecek bir hatun, bütün şapkalar ona yakıştığı için bir türlü karar veremiyor, sonra Detroit'ten söz ettik ve Detroit'te ortak bir tanıdığımız olduğu ortaya çıktı, çene çalıyoruz ve birden KOKUYU ALDIM!!! ÇİLEKLER YANIYOR! Mutfağa koştum ama çok geçti. batmıştı ortalık! Çilekler taşmış, her yer batmış, iğrenç bir koku, yanık kokusu, hüznün verici, olduğu gibi çöpe attım, yazık! Neyse, oldu bir kere!"

"Üzüldüm. Peki, şapkayı sattın mı?"

“İki şapka sattım. Karar veremedi.”

“Çileklere üzüldüm. Ve örümceği öldürdüm.”

“Hangi örümceği?”

“Farkında olduğunu sanmamıştım.”

“Neyin farkında? Örümcek dediğin nedir ki? Böcek.”

“Örümcek böcek değildir diyorlar. Bacaklarının sayısı ile ilgili galiba... umurumda da değil açıkçası.”

“Örümcek böcek değil mi? Nedir bu saçmalık?”

“Öyle diyorlar. Neyse, öldürdüm lanet şeyi.”

“Çantamı karıştırmışsın.”

“Tabii. Bırakmışsın orada. Bira içmek zorundaydım.”

“Sürekli bira içmen şart mı?”

“Evet.”

“Sorun olmaya başlıyorsun. Yemek yedin mi?”

“İki yumurta, iki dilim pastırma.”

“Aç mısın?”

“Evet. Sen yorgunsun ama. Dinlen biraz. Bir şey iç.”

“Yemek pişirmek beni dinlendirir. Ama önce sıcak bir banyo yapmalıyım.”

“Tabii.”

Banyoya girmeden önce televizyonu açtı. Televizyonu dinlemek zorunda kaldım. Haber programı. Fevkalade çirkin bir orospu çocuğu. Üç burun deliği. Anlamsız bir kukla gibi giyinmiş, terleyen, bana bakan, anlamakta güçlük çektiğim, umursamadığım sözcükler sarf eden fevkalade nefret edilesi bir orospu çocuğu. Marie’nin saatlerce televizyon seyredeceğini biliyordum, alışmaktan başka çarem yoktu. Marie geldiğinde gözlerimi ekrana diktim, bu onu biraz rahatlattı. Bir elinde dama tahtası, bir elinde de spor eki olan bir adam kadar masum görünüyordum.

Yeni bir kıyafete bürünüp süslenmişti Marie. Hoş görüldüğü bile söylenebilirdi, ama öyle şişmandı ki! Neyse, bir park bankında uyumuyordum en azından.

“Benim bir şeyler pişirmemi ister misin, Marie?”

“Hayır, ben pişiririm. Kendimi yorgun hissetmiyorum artık.”

Yemeği hazırlamaya başladı. Bir bira daha almak için ayağa kalktığımda kulağının arkasından öptüm onu.

“Çok iyi bir kadınsın, Marie.”

“Bu gece için yeterli içkin var mı?” diye sordu.

“Tabii, hayatım. Dün gecedenden de biraz skoç arttı. Her şey yolunda. Burada oturup televizyona bakmak ve seni dinlemek istiyorum. Tamam mı?”

“Tabii, Charley.”

Oturdum. Bir şeyler kaynamaya başladı. Güzel kokuyordu. İyi bir aşçıydı anlaşılan. Duvarlar bile sürünmeye başladı o nefis yemek kokusuna doğru. Bu kadar şişman olmasına şaşmamak gerekirdi: iyi aşçı, büyük iştah. Marie haşlama pişiriyordu. Arada sırada yerinden kalkıp tencereye bir şey ilave ediyordu. Bir soğan, biraz lahana. Birkaç havuç. Biliyordu. Ve ben içtim ve o yağ tulumuna baktım ve o oturup sihirli şapkalarından yaptı; ellerini sepete daldırarak, önce bir renk seçiyor, sonra o renge uyumlu başka bir renk, şu boy bir kurdele, sonra daha kısa bir parça, ve belli bir şekilde büküp diktikten sonra şapkaya yapıştırıyordu ve o iki paralık hasır da bir başka mucizeydi. Sokaklarda yürüyen yosmaların başlarında asla keşfedilmeyecek başyapıtlar yaratıyordu Marie.

Bir yandan şapka yapıp yemekle ilgilenirken bir yandan da konuşuyordu.

“Eskisi gibi değil. Kimsede nakit yok. Her şey çek ve kredi kartları ile dönüyor. Kimse nakit taşımıyor. Her şey kredi ile. Adamın maaşı aldığı gün elinden gidiyor. Ev sahibi olmak için hayatlarını ipotek ettiriyorlar. Ev takıntılıları var, milletvekilleri bunu bildikleri için emlak vergisi ile canlarına okuyorlar. Kimsede para yok. Küçük işletmelerin ayakta kalmaları mümkün değil.”

Oturup haşlamayı yedik, mükemmeldi. Yemekten sonra viskiyi çıkardık, bana iki tane puro getirdi ve fazla konuşmadan televizyona baktık. Yıllardan beri orada yaşıyormuşum duygusuna

kapıldım. O şapkalarını yapıp konuşurken arada sırada, evet, doğru, öyle mi? Gibi laflar ediyordum. Ve şapkalar uçuyordu ellerinden, başyapıtları.

“Marie,” dedim, “yorgunum. Yatacağım.”

Viskiyi almamı söyledi, ben de aldım. Ama kendi yatağıma gideceğime onun yatağına girdim. Soyunduktan sonra, elbette. Harika bir yataktı. Şu demode, direkli, ahşap çatısı olan karyolalardan. Çatıyı indirene kadar düzüşürsen başarılı sayılıyordun herhalde. Tanrıların yardımı olmaksızın hayatta indiremezdim o çatıyı.

Marie şapkalarını yapıp televizyon izlemeye devam etti. Sonra televizyonu kapattı, mutfağın ışığını söndürdü ve yatak odasının önünden geçti. Beni görmemişti, doğru helaya gitti. Bir süre orada kaldı, sonra soyunuşunu ve kocaman pembe geceliğini giyişini seyrettim. Bir süre yüzü ile uğraştı, vazgeçti, saçına iki bigudi sardı, döndü, yatağa doğru geldi ve beni gördü.

“Tanrım. Charley, yanlış yataktasın.”

“Hı hım.”

“Bak tatlım, ben o kadınlardan değilim.”

“Zırvalamayı bırak ve yatağa gir.”

Girdi. Tanrım, sırf etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz korkmuştum. İnsan bu kadar etle ne yapar? Kapana girmiştim bir kere. Yatağın onun tarafındaki kısmı olduğu gibi çökmüştü.

“Bak, Charley.”

Başını kavradım, çevirdim, ağlıyor gibiydi, dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Öpüştük. Sertleşmeye başladım. Olacak iş değildi!

“Charley, istemiyorsan.”

Elini tutup kamışımın üstüne yerleştirdim.

“Tanrım,” dedi, “tanrım!”

Sonra o beni öptü, dilini ağzıma soktu. Küçüktü dili -o küçüktü hiç olmazsa- ve tutku dolu ve tükürüklü ve ağzıma girip çıkıyordu. Çekildim.

Viski şişesine uzanıp sıkı bir fırt aldım, sonra şişeyi yerine koyup o devasa geceliği yukarı kaldırdım. El yordamı ile aramaya başladım ve bir şey buldum, ne olduğundan emin değildim, ama o gibiydi, biraz küçük olmakla birlikte olması gerektiği yerde. Evet, yarığıydı. Kamışımın zorlamaya başladım. Sonra eliyle bana rehberlik etti. Bir mucize daha. Daracıktı. Kamışımın derisi soyulacaktı neredeyse. Çalışmaya başladık. Uzun tutmaya niyetliydim, ama umurumda da değildi. Yakalamıştı beni. Hayatımın en iyi düzüşlerinden biriydi. İnleyip haykırdım, sonra boşaldım ve üstünden indim. İnanamıyordum. Banyodan döndüğünde bir süre sohbet ettik, sonra uyudu. Ama horluyordu. Kendi yatağıma gitmek zorunda kaldım. Ertesi sabah Marie işe gitmek üzereyken uyandım.

“Acelem var, Charley,” dedi.

“Tamam güzelim.”

O çıkar çıkmaz mutfağa gidip bir bardak su içtim. Çantasını bırakmıştı yine. On dolar. Almadım. Helaya gidip sıçtım... örümceksiz. Sonra banyo yaptım. Dişlerimi fırçaladım, biraz kustum. Giyinip mutfağa döndüm. Bir parça kâğıtla bir kalem buldum.

Marie:

Seni seviyorum. Bana çok müşfik davrandın. Ama gitmek zorundayım. Ve nedenini tam olarak bilmiyorum. Deliyim, herhalde. Elveda.

Charley

Notu televizyonun ekranına dayadım. İyi hissetmiyordum kendimi. Ağlamak geliyordu içimden. Ev sessizdi, sevdiğim türden bir sessizlik. Fırınla buzdolabı bile insani göründüler gözüme, iyi anlamda insani -sanki kolları ve sesleri vardı, takıl evlat, burası iyi bir ev, senin için iyi olabilir, diyorlardı. Yatak odasına gidip viski şişesini aldım, şişenin dibinde kalanı diktim. Sonra mutfakta bir kutu bira buldum. Onu da içtim. Kalkıp o dar ve uzun koridoru katettim, yüz metre gibi geldi. Kapıya vardığımda anahtarı hatırladım. Mutfaka dönüp anahtarı notun yanına koydum. Sonra çantadaki onluğa baktım yine. Almadım. Bir kez daha o uzun yürüyüşü yaptım. Kapıya vardığımda kapıyı kapattığım andan itibaren dönüşün söz konusu olmayacağını

biliyordum. Kapattım. Kesinleşmişti. Basamakları indim. Bir kez daha yalnızdım ve kimsenin s.kinde değildi. Güney istikametinde yürüdüm ve Fransız Kesimi’nden çıktım. Birkaç blok yürüdükten sonra sola saptım, sonra sağa. Bilmiyordum nereye gittiğimi. Solda bir binanın önünden geçtim, kapının önünde bir adam duruyordu.

“hey, ahbap, iş ister misin?” diye sordu.

Kapıdan içeri baktım, tahta masaların başına oturmuş birkaç sıra adam ellerinde çekiçlerle kabuklu bir şeyleri örseliyorlardı, istiridye kabuklarına benziyordu. Kabukları kırıp içindeki etle bir şeyler yapıyorlardı ve loştu içerisi; adamlar sanki kendilerini örseliyor, kendilerinden arda kalanı fırlatıp atıyorlardı.

“Hayır,” dedim adama, “iş istemiyorum.”

Yüzüm güneşe dönüktü yürürken.

Cebimde 74 sent.

İyiymi güneş.

İSTEDİĞİMİZ KADAR YARIK

Harry ve Duke. Los Angeles'ın ucuz otel odalarından birinde oturmuş şişeyi paylaşıyorlardı. Dünyanın en acımasız kentlerinden birinde Cumartesi gecesi.

Harry'nin yüzü yusuvarlak, hayli aptal görünümlüydü ve gözlerinden nefret ederdiniz; hatta Harry'den nefret ederdiniz baktığınızda, bu yüzden bakmazdınız. Duke biraz daha gençti, iyi bir dinleyici; hafif bir gülümseme ile dinleyenlerden. Severdi dinlemeyi; insanlar en sevdiği gösteriydi ve giriş ücretsizdi. Harry işsizdi, Duke ise kapıcılık yapıyordu. İkisi de kodese girip çıkmışlardı, yine gireceklerdi. Biliyorlardı. Önemi yoktu.

Şişenin üçte biri boşalmıştı, yerde boş bira kutuları vardı. 35 yaşına kadar zor ve imkânsız hayatlar yaşamış, hayatta kalmayı başarmış adamların rahatlığı ile sarıyorlardı sigaralarını. Hayatın bir b.k kovaşından farksız olduğunun bilincindeydiler, ama vazgeçmeyi reddediyorlardı.

“Bak,” dedi Harry, sigarasından bir nefes çekerek, “seni seçtim. Sana güvenebilirim. Paniklemeyeceğini biliyorum. Araban da bu işi kıvrabilecek durumda. Yarı yarıya paylaşıyoruz.”

“Anlat,” dedi Duke.

“İnanmayacaksın.”

“Anlat.”

“Altın var orada, toprağın üstünde, gerçek altın. Tek yapmamız gereken oraya gidip altını yerden toplamak. İnanılması güç biliyorum. Ama orada, gözlerimle gördüm.”

“Bir bokluk vardı bu işte mutlaka.”

“Evet, askeriye'nin topçu sınıfı orayı atış poligonu olarak kullanıyor. Bütün gün atış yapıyorlar. Bazen de gece, b.kluk burada. Ama altın orada. Top mermileri toprağı yarmış olabilir. Bilmiyorum. Ama geceleri genellikle atış yapmıyorlar.”

“Gece gideriz.”

“Evet, ve yerden altını toplarız. Zengin olacağız. İsteddiğimiz kadar a.cık. bir düşün - istediğimiz kadar a.cık.”

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Atışa başlarsa ilk mermi deliğine atlarız. Oraya bir daha atış yapmayacaklardır. Hedefi vurmuşlarsa tatmin olmuşlardır. Vuramamışlarsa da başka bir yere atış yapacaklardır.”

“Mantıklı.”

Harry bardaklara viski koydu.

“Bir sorun daha var ama.”

“Ne?”

“Yılan var orada. Bu yüzden iki kişi şart. Ben altını toplarken sen yılanları kollayıp kafalarını uçurursun. Çıngıraklı yilandan söz ediyorum. Bu iş için biçilmiş kaftansın.”

“Neden olmasın?”

Bir süre içkilerini yudumlayıp sigara içtiler, altını düşündüler.

“Tonla altın,” dedi Harry, “tonla a.cık.”

“Biliyor musun,” dedi Duke. “top atışı toprağın altındaki hazineyi toprağın üstüne çıkarmış olabilir.”

“Herneyse, altın var orada.”

Bir süre daha düşündüler altınları.

“Altını topladıktan sonra seni vurmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Duke.

“O riske girmek zorundayım.”

“bana güveniyor musun?”

“kimseye güvenmem ben.”

Duke bir bira daha açtı.

“Bu durumda Pazartesi günü işe gitmemin bir anlamı yok sanırım.”

“Artık yok.”

“Kendimi zengin hissetmeye başladım bile.”

“Bir şekilde ben de.”

“tek bir fırsat yetebilir insana hayatta,” dedi Duke, “ondan sonra beyefendi olursun.”

“Evet.”

“Nerede bu yer?” diye sordu Duke.

“Gittiğimizde görürsün.”

“Yarı yarıya, tamam mı?”

“Yarı yarıya.”

“Seni vuracağımdan korkmuyorsun, değil mi?”

“Bu konuyu neden açıp duruyorsun? Ben de seni vurabilirim.”

“Tanrım, işin o yanını düşünmemiştim. Dostunu vurmazsın, değil mi?”

“Dost muyuz?”

“Evet, tabii. Bence dostuz, Harry?”

“İkimize de yetecek kadar altın ve a.cık var orada. Hayatımızın sonuna kadar. Tahliye memurlarının canı cehenneme. Bulaşıkçılığa paydos. Beverly Hills fahişeleri pervane olacaklar etrafımızda. Çilemiz bitti.”

“Bu işi kıvrılabileceğimize gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette.”

“Gerçekten altın var mı orada?”

“Beni dinlemiyor musun sen?”

“Tamam, tamam.”

Konuşmadan içtiler bir süre. Gelecek hayalleri kuruyordu ikisi de. Sıcak bir geceydi. Kiracıların çoğu odalarının kapısını açık tutuyor, çoğu şarap içiyordu. İç çamaşırları ile oturan rahat, aylak ve yılgın adamlar. Kimilerinin kadınları vardı. Hanımefendi oldukları söylenemezdi ama iş şarap içmeye geldiğinde erkeklerden aşağı kalmıyorlardı.

“Dükkân kapanmadan bir şişe daha alsak iyi ederiz,” dedi Duke.

“Hiç param kalmadı.”

“Ben alırım.”

“Eyvallah.”

Kalkıp kapıdan çıktılar. Holde sağa dönüp otelin arka kapısına yöneldiler. Arka sokakta bir içki dükkânı vardı. Arka basamaklarda giysileri lekeli ve buruşuk bir adam boylu boyunca uzanmış uyuyordu.

“Hey, eski dostum Franky Cannon BU. Sıkı içmiş bu gece. Kapının önünden çekeyim en iyisi şunu.”

Harry adamı ayaklarından tutup kapının önünden uzaklaştırıldı. Sonra üstüne eğildi.

“ceplerini boşaltmışlar herhalde.”

“Belli olmaz,” dedi Duke, “Yokla,”

Duke, Franky’nin ceplerini tersyüz etti. Gömlek cebine baktı. Pantolonunu çözüp belini yokladı. Bir kibrit kutusu buldu sadece.

EVDE

TASARIM KURSU

Yüksek gelir

Binlerce iş olanağı

Yazıyordu kutunun üstünde.

“Biri onu temizlemiş anlaşılan,” dedi Harry.

Basamakları inip arka sokağa çıktılar.

“Orada altın olduğundan emin misin?” diye sordu Duke.

“Bak,” dedi Harry, “kafamı bozuyorsun! Deli miyim ben?”

“Hayır.”

“Bu soruyu bir daha sorma öyleyse!”

İçki dükkânına girdiler. Duke bir şişe viski ile bir altılık bira istedi. Harry bir torba kuruyemiş arakladı. Duke içkileri ödedi ve çıktılar. Otelin arka kapısına yaklaştıklarında genç bir kadın geldi yanlarına; o mahalle için genç sayılırdı, 30 yaşlarında ve biçimli. Ama saçları dağınıktı, dili sürçüyordu.

“O poşette ne var arkadaşlar?” diye sordu.

“Kedi memesi,” dedi Duke.

Kadın Duke’e yanaşıp poşete sürtündü.

“Şarap içmekten bıktım, viski mi?”

“Evet, güzelim. Yukarı gel.”

“Önce şişeyi görelim.”

Duke'ün iştahını kabartmıştı kadın. İnceydi ve elbisesi dardı, kıçını eldiven gibi sarmıştı. şişeyi çıkardı.

“Tamam,” dedi hatun, “çıkalım.”

Kadını aralarına alıp yürümeye başladılar. Kalçası Harry'ye çarptı yürürlerken. Harry sarılıp öptü kadını. Kadın Harry'yi itti.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı, “rahat bırak beni!”

“Harry, her şeyi berbat edeceksin!” dedi Duke. “bunu bir daha yaparsan tek yumrukla yere sererim seni!”

“Beni tek yumrukla yere seremezsin.”

“Bir daha yapma.”

Arka kapıdan otele girdiler. Kadın yerde yatan Franky Cannon'u gördü ama bir şey demedi. Odaya çıktılar. Kadın oturup bacak bacak üstüne attı. Güzeldi bacakları.

“Adım Ginny,” dedi.

Duke içkileri koydu.

“Benim adım Duke,” dedi. “Bu da Harry.”

Ginny gülümseyip içkisini aldı.

“Beraber kaldığım orospu çocuğu beni soyup elbiselerimi dolaba kilitledi. Bir hafta odadan çıkamadım. Sızmasını bekledim. Sızdıktan sonra cebinden anahtarları aldım ve kaçtım.”

“Güzel elbise.”

“Fena sayılmaz.”

“Sana çok yakışmış.”

“Teşekkür ederim. Hey, ne iş yaparsınız siz?”

“İş mi?,” diye sordu Duke.

“Evet. Yani geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz?”

“Altın arayıcılarıyız biz,” dedi Harry.

“Hadi oradan, kafa bulmayın benimle.”

“Doğru,” dedi Duke, “altın arayıcılarıyız.”

“Altını bulduk. Bir hafta sonra çok zengin olacağız,” dedi Harry.

Sonra Harry işemeye gitti. Hela holün sonundaydı. Harry odadan çıkınca Ginny, “önce seni s.kmek istiyorum. Ondan pek hoşlanmadım,” dedi.

“Uyar,” dedi Duke.

Üç içki daha koydu. Harry döndüğünde Duke ona söyledi.

“Önce beni s.kecek.”

“Kim diyor?”

“Biz diyoruz,” dedi Duke.

“Evet,” dedi Ginny.

“Onu da yanımıza almalıyız diye düşünüyorum,” dedi Duke.

“Önce bir düzüşmesini görelim,” dedi Harry.

“Erkekleri delirtirim,” dedi Ginny. “Erkekleri bağirtirim. California eyaletinin en dar yarığı bendel!”

“Pekala,” dedi Harry, “görelim.”

Duke kadının içkisini tazeledi. “ben de fena sayılmam bebeğim, ikiye yaracağım seni!”

“Bacğını sokarsan belki,” dedi Harry.

Ginny içkisinden bir yudum alıp gülümsemekle yetindi. İçkisini bitirdi.

“Hadi,” dedi Duke’e, “s.kişelim.”

Ginny yatağa gidip elbisesini çıkardı. Mavi bir külotla arkadan çengelli iğne ile tutturulmuş soluk pembe sütyeni kaldı üstünde. Duke çengelli iğneyi açtı.

“O seyredecek mi?” diye sordu kadın.

“Keyfi bilir,” dedi Duke.

“Peki,” dedi Ginny.

Birlikte çarşafın altına girdiler. Harry seyrederken bir süre yiyişip ısındılar. Battaniye yerdeydi. Harry’nin bütün gördüğü hayli kirli çarşafın altındaki hareketlerdi.

Duke girdi. Harry çarşafın altında Duke’ün kıcının inip kalktığını gördü.

“Has.ktir!” dedi Duke.

“N’oldu?” diye sordu Ginny.

“Dışarı çıktı! Çok dardın hani?”

“Ben seni sokarım! Girmemiştin zaten galiba!”

“Bir yere girdim ama!” dedi Duke.

Duke’ün kıcı inip kalkmaya başladı yine. Bu orospu çocuğuna altından bahsetmekle hata ettim, diye geçirdi Harry içinden. Bir de bu kancık var elimizde şimdi. Bana karşı cephe alabilirler. Duke ölürse benden daha fazla hoşlanacaktır tabii ki.

Sonra Ginny inleyip konuşmaya başladı. “Ah, canım, canım! Tanrım, harikasın, harikasın!”

Bir ton palavra, diye geçirdi içinden Harry.

Kalkıp pencereye gitti. Hollywood Karayolu’nun Vermont sapağına bakıyordu arka pencere. Arabaların farlarını ve stop lambalarını seyretti. Birileri aceleyle bir istikamete giderken başkalarının aksi istikamete gitmesi matraktı. Ya bir yerde yanlışlık vardı ya da kirli bir oyun oynanıyordu. Sonra Ginny’nin sesini duydu.

“GELİYORUM! Ah, tanrım, GELİYORUM! Tanrım...”

İçinden, palavra, diye geçirdi ve onlara bakmak için döndü. Duke, fena kaptırmıştı. Ginny’nin çıplak ampule diktiği gözleri şeffaflaşmıştı.

Atış poligonunda onu vurmak zorunda kalabilirdi. Hele hatunun kutusu gerçekten darsa.

Altın, bütün o altın.

ÇAYLAK

Ölüm döşeğimden kalkıp hastaneden çıkmış, sevkiyat memuru olarak çalışmaya başlamıştım. Cumartesi ve Pazar günleri çalışmıyordum. Cumartesi günü Madge'le meseleyi konuştum.

“Bak, güzelim, o Düşkünler Koğuşu'na dönmek için hiç acelem yok. İçkiyi frenlememi sağlayacak bir meşguliyet bulmalıyım kendime. Bugün mesela. Kafa çekmekten başka yapacak bir şey yok. Sinemaya gitmekten hoşlanmıyorum. Hayvanat bahçeleri aptalca. Bütün gün düzüşemeyiz. Ne halt edeceğiz?”

“Hiç hipodroma gittin mi?”

“nedir o?”

“At yarışları. Bahis.”

“Bugün açık bir hipodrom var mı?”

“Hollywood Park.”

“Yürü.”

Madge yolu tarif etti. İlk koşuya henüz bir saat vardı, otopark dolmuştu bile. Giriş kapısından bir kilometre uzağa park etmek zorunda kaldık.

“Epey rağbet var buraya anlaşılan,” dedim.

“Evet, var.”

“Ne yapacağız içeri girince?”

“Bir ata oynayacaksın.”

“Hangisine?”

“Hangisine istersen.”

“Para kazanılabilir mi?”

“Bazen.”

Giriş ücretlerimizi ödedik, yüzümüze Yarış Bültenleri'ni sallayan çocuklar çıktı karşımıza. “Ganyanlarınız burada. Parayı sever misiniz? Sürprizler burada.”

İçinde dört kişinin oturduğu bir büfe vardı. Üçü kendi tercihlerini elli sente satıyordu, dördüncü bir dolara. Madge iki programla iki bülten satın almamı istedi. Bültenin atların derecelerini verdiğini söyledi, atın form durumunu saptıyordun. Sonra, ganyan, plase ve ikili oyunu izah etti bana.

“Bira satıyorlar mı burada?” diye sordum.

“Tabii. Bar bile var.”

Bara girdiğimizde bütün yerlerin dolu olduğunu gördük. Arka tarafta parkımsı bir yerde boş bir bank bulduk. İki bira alıp bültenlerimizi açtık. Bir sürü rakam.

“Ben atların adlarına göre oynarım,” dedi Madge.

“Eteğini aşağı çek. Herkes kışına bakıyor.”

“Hay Allah! Afedersin, sevgilim.”

“al sana altı dolar. bugünlük bahis paran.”

“çok cömertsin, Harry,” dedi.

bülteni inceledik de inceledik, yani ben inceledim, sonra birer bira daha içtik ve açık tribünün önünde bir yer bulduk. atlar ilk koşu için toplanıyorlardı. ipekten gömlekler giymiş küçük adamlar vardı üstlerinde. seyircilerden bazıları cokeylere bağırıyorlardı, ama cokeyler oldukça rahat görünüyorlardı. hiç oralı olmadılar, biraz sıkılmış gibiydiler hatta.

“bu Willie Shoemaker,” dedi Madge parmağı ile göstererek. her an esneyebilirmiş gibi bir hali vardı Willie Shoemaker'ın. ben de sıkılmıştım. çok kalabalıktı, insanı bunalıma iten bir şey vardı o kalabalıkta.

“Şimdi sen oyna,” dedi Madge.

Madge'e nerede buluşacağımızı söyledim ve iki dolarlık ganyan gişelerinden birinde sıraya girdim. sıraların hepsi uzundu, insanların oynamak istemedikleri hissine kapıldım. huzursuz görünüyorlardı. kuponumu almamla hoparlörlerden “Birinci koşu başlamak üzere!” anonsunun yapılması bir oldu.

Madge'i buldum. 1600 metrelik bir koşuydu, finiş çizgisinin önündeydik.

“KIZIL TAN'a oynadım,” dedim Madge'e.

“Ben de,” dedi.

Kazanacağımızı hissediyordum. böyle bir ad ve son yarıştaki koşusu ile kaybetmemiz mümkün değildi sanki. üstelik 1/7 ile.

Atlar fırladı, sunucu koşuyu anlatmaya başladı. KIZIL TAN'ın adını söylediğinde Madge bir çığlık attı.

“KIZIL TAN!” diye bağırdı.

hiçbir şey göremiyordum. herkes hoplayıp zıplıyordu. Madge de “KIZIL TAN! KIZIL TAN!” diye bağırarak yerinden sıçırıyordu.

ben tek kelime etmedim. sonra atlar önümüzden geçtiler.

“Kim kazandı?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” dedi Madge, “ama çok heyecanlı değil mi?”

“Evet.”

tabelada sonuçlar belirdi. yarışı 5/7 veren favori at kazanmıştı. 2/9 veren sürpriz at ikinci, 1/3 veren bir başka at da üçüncü gelmişti.

kuponlarımızı yırtıp bankımıza döndük.

bir sonraki koşu için bültenlerimize baktık.

“bu sefer finiş çizgisinden uzak bir yere oturup yarışı izleyelim,” dedim.

“Olur,” dedi Madge.

birer bira aldık.

“Bu oyun aptallar için,” dedim. “Herkes oynadığı atın adını bağırarak hoplayıp zıplıyor. hem KIZIL TAN’a ne oldu?”

“Bilmiyorum. oysa adı ne kadar güzeldi.”

“İyi de, atlar adlarını bilirler mi? koşularını etkiler mi?”

“Koşuyu kaybettiğin için canın sıkkın. daha bir sürü koşu var.”

haklıydı. vardı.

kaybetmeye devam ettik. öylesine oynuyordum, orada olduğum için. Madge’in altı doları üç koşu sonunda tükenmişti, ona başka para vermedim. kazanmanın çok zor olduğunun farkındaydım. hangi atı seçersen seç bir başka at kazanıyordu. olasılıkları kaale almıyordum artık.

bir sonraki koşuda CLAREAMONT’ a oynamaya karar verdim. son koşusunu rahat kazanmıştı. Madge’le bu kez son dönemecin önünde buluştuk, kazanma ümidim yoktu. tabelaya baktım, CLAREAMONT 1/25 veriyordu. biramı dipleyip kutuyu fırlattım. sonra son dönemece girdiler ve sunucu, “CLAREAMONT’un atakları var!” diye bağırdı.

“Aman allahım!” dedim.

“ona mı oynadın?” diye sordu Madge.

“evet,” dedim.

CLAREAMONT önündeki üç atı geçip yarışı altı boy farkla birinci bitirdi.

“Aman allahım,” dedim, “ona oynadım.”

“Harry! Harry!”

“gidip bir şeyler içelim,” dedim. bara gidip içki söyledik. bu kez bira değil. viski.

“CLAREAMONT’u buldu,” dedi Madge barmene.

“Öyle mi?” dedi barmen.

“Evet,” dedim, kendime deneyimli bahisçi süsü vererek. her nasıl görünürse.

tabelaya bakmak için döndüm. 52 dolar 40 sent vermişti CLAREAMONT.

“bu oyunun üstesinden gelinir bence,” dedim Madge’e. “Bak şimdi, ganyan oynarsan her yarışta kazanman gerekmiyor. tek bir at bularak eve kazançlı dönebilirsin.”

“Doğru, doğru,” dedi Madge.

Ona iki dolar verdim ve bültenlerimizi açtık. kendimden emindim. atlara bir göz attıktan sonra tabelaya baktım.

“İşte,” dedim, “ŞANSLI MAX. şu anda 1/9 veriyor. ŞANSLI MAX’a oynamamak için deli olmak lazım. en iyi at olduğu kesin ve 1/9 veriyor. aptal bu insanlar.”

gişeye gidip 52 dolar 40 sentimi aldım.

sonra ŞANSLI MAX’a oynadım. eğlence olsun diye de iki dolarlık ganyan biletlerinden iki tane aldım.

1800 metrelik bir koşuydu. ve tam bir süvari finali ile bitti. en az beş at birden girmişti

finiŖe. foto finiŖi bekledik. ŖANS LI MAX'ın numarası 6'ydı. kazanan atın numarası yanıp sındü: 6.

büyük allahım. ŖANS LI MAX.

Madge delirdi, beni öpüyor, havalara sıçrıyor du.

o da aynı ata oynamıştı. ŖANS LI MAX 22 dolar 80 sent verdi. Madge'e ilave ganyan biletlerini gösterdim. bir çığlık attı. bar kapanmak üzereyken iki içki almaya yetiştik.

"Sıraların biraz kısalmasını bekleyelim," dedim, "sonra paramızı alırız."

"Atları sevdin mi, Harry?" diye sordu.

"Bu oyunun üstesinden gelmek kesinlikle mümkün," dedim.

elimizdeki serinletici içkilerle öylece durup kalabalığın otoparka giden tünele doluşunu seyrettik.

"Allah aşkına, Madge," dedim, "çoraplarını yukarı çek. çamaşırıcı kadınlara benziyorsun."

"Hay Allah! Afedersin, sevgilim."

çoraplarını çekmek için eğildiğinde ona bakıp içimden, yakında kendime daha iyi birini bulacak kadar param olacak, diye geçirdim.

İÇKİ ORTAĞI

Jeff'i Flower Sokağı'nda bir yedek parça fabrikasında çalışırken tanımıştım, Figueroa Sokağı'ydı belki de, ikisini hep karıştırırım. Neyse, ben gelen parçalardan sorumluydum, Jeff daha çok ayak işlerine bakıyordu. Eski parçaları kaldırır, yerleri süpürür, helaya tuvalet kağıdı filan koyardı. Bende ülkenin muhtelif eyaletlerinde bu tip işler yaptığım için böyle adamları küçümsemem. Nerdeyse mahvıma neden olmuş bir kadınla ilişkiyi yeni bitirmiştik. yeni bir ilişki istemiyor, boşluğu at yarışları, otuzbir ve içki ile dolduruyordum. samimiyetimle söylüyorum, böyle takıldığımda hep daha mutlu olmuş, kadınlara son vermeyi düşünmüşümdür. tövbe, demişimdir. ama biri çıkıverirdi birden -avlardı seni, ne kadar ilgisiz olursan ol. kadınlar ilgisiz olduğunu hissettiklerinde yapışıklardı yakana, seni bunalıma sokmak için. kadınlar yapar bunu; erkek ne kadar güçlü olursa olsun başarılılar. neyse, Jeff'i tanıdığımda rahat ve özgür hissediyordum kendimi -kadınsız- ve ilişkimizin hiçbir homoseksüel yanı yoktu. talihlerine güvenerek yaşayan, seyahat eden, kadınların yaktığı iki adamdık. hatırlıyorum, bir keresinde The Green Light'ta oturmuş bira içiyordum, masadaydım, at yarışı sonuçlarını okuyordum, çocuklar ise havadan sudan konuşuyorlardı. sonra içlerinden biri, "Evet. Küçük Flo fena yaktı Bukowski'yi, Küçük Flo seni fena yaktı, değil mi Bukowski?" dedi.

başımı kaldırdım. gülüyorlardı. ben gülmedim. biramı kaldırıp, "evet," dedim, sonra bir yudum alıp bardağımı masaya koydum yine.

başımı kaldırdığımda genç bir zenci kız elinde birası ile masama gelmişti.

"Merhaba," dedim.

"Dinle moruk, bu Küçük Flo'nun canını sıkmasına izin verme, seni parçalamasına izin verme. vazgeçme. toparlanabilirsin."

"Biliyorum toparlanacağımı. vazgeçmek gibi bir niyetim yok zaten."

"Güzel. ama çok üzgün görünüyorsun. öyle üzgün görünüyorsun ki."

"Tabii ki üzgünüm. içime işledi, kanıma. ama geçer. bira?"

"Evet. ama benden."

o gece bana gidip seviştik ve onunla kadınlara veda ettim -14 ya da 18 ay kadar sürdü. kovalamazsan böyle dönemler yaşayabilirsin.

her gece işten sonra içiyordum, evde, tek başıma. Hafta sonları at yarışlarına gidecek kadar param kalıyordu, hayat sadeydi ve acı çekmiyordum. yaşamak için fazla bir nedenim yoktu belki, ama acı çekmemek yeterli nedendir. Jeff'i görür görmez nasıl biri olduğunu anladım. benden gençti, gençliğimi gördüm onda.

"Felaket akşamdan kalmasın, evlat," dedim ona.

"başka yolu yok," dedi, "unutmak gerek."

"haklısın galiba," dedim, "akşamdan kalmak akıl hastanesine düşmekten iyidir."

o gece işten sonra yakın bir bara gittik. benim gibiydi, yemek yemeyi düşünmüyordu, erkekler yemeği düşünmez. aslında fabrikanın en güçlü erkekleriydik ama hiç üstünde durmazdık bunun. yemek yemek sıkıcıydı işte. barlardan da bayağı sıkılmıştım o dönem -onları cennete götürecek kadının içeri girmesini bekleyen geri zekalı ve yalnız erkekler sürüsü. hipodrom ve bar kalabalığı en can sıkıcı kalabalıklardır. hele erkeklerden oluşmuşsa. sürekli kaybeden ve bir türlü durup toparlanamayan kerizler. ve ben tam ortalarındaydım. gerçi Jeff işimi kolaylaştırıyordu. bu yeni bir tarzdı onun için, heyecan duyuyor, gerçekmiş gibi yaşıyordu. aldığımız iki kuruşu içkiye, kumara, ucuz odalara harcamıyor da anlamlı bir şey yapıyorduk sanki; sürekli işten kovuluyor, iş arıyor, kadınlar tarafından yakılıyorduk. cehennemdeydik, ama umursamıyorduk. hiçbir şeyi.

"Dostum Gramercy Edwards'ı tanımanı istiyorum," dedi Jeff bana.

"Gramercy Edwards mı?"

"Evet, dışarıdan çok içerdedir Gram."

"Kodeste mi?"

"Kodeste ya da akıl hastanesinde."

"İlginç. söyle gelsin."

"telefon edeyim, çok sarhoş değilse gelir."

Bir saat sonra geldi Gramercy Edwards. biraz ayrılmıştım Allahtan, çünkü Gramercy Edwards ıslahhane ve hapishane kurbanıydı. gözleri beynine doğru kayıp duruyorlardı, beyninin içinde ters giden şeyin ne olduğunu görmek ister gibi. üstü başı perişandı, pantolonunun yırtık cebine bir şişe şarap sokmuştu. dudaklarının arasında elle sarılmış bir sigara duruyordu. Jeff bizi tanıştırdı. Gram cebinden şarap şişesini çıkarıp bana uzattı. aldım. kapanış saatine kadar içtik.

sonra Gramercy'nin kaldığı otele doğru yürümeye başladık. o zamanlar sanayi henüz bölgeyi istila etmediği için yoksullara oda kiralayan pansiyonlar vardı ve bu pansiyonlardan birinin sahibesi kıymetli mülkünü koruması için geceleri buldog köpek salardı. hiç şakası yoktu orospu çocuğunun: birçok sarhoş gecemde ödümü patlatmışlığı vardı, yolun hangi yanının onun olduğunu öğreninceye kadar. onun istemediği yan benimdi.

“Tamam,” dedi Jeff, “bu gece haklayacağız o orospu çocuğunu. Gram, yakalamak benim işim. yakalayabilirsem tabii. gerisini sen halledeceksin.”

“sen yakala,” dedi Gram, “çelik yanımda. daha yeni bile dim.”

yürüdük. çok geçmeden bir hırıltı duyduk. buldog bize doğru geliyordu. but dişlemekte pek ustaydı. tam bir bekçi köpeği. büyük bir özgüvenle geliyordu. Jeff köpek yanımıza gelinceye kadar bekledi, sonra yan dönüp köpeğin üstüne atladı. köpek kaydı, Jeff'in altından kayıp arkasına döndü ve Jeff kolunu ön bacaklarının arasından geçirip köpeği havaya kaldırdı. çaresiz bir şekilde hırlayıp kıvranıyordu, karnı açıktaydı.

“Hehehehe,” diye güldü Gramercy, “hehehehe!”

ve bıçağını buldogun karnına sokup bir dörtgen kesti. sonra dörde ayırdı dörtgeni.

“Tanrım,” dedi Jeff.

kan olmuştu her yer. Jeff buldogu yere bıraktı. buldog kıpırdamadı. yürüdük.

“hehehehe,” diye güldü Gramercy, “kimseyi rahatsız edemeyecek artık orospu çocuğu.”

“İğreniyorum sizden,” dedi. odama çıkıp zavallı köpeği düşündüm. bir kaç gün Jeff'e kızgın kaldım, sonra unuttum gitti...

Gramercy'yi bir daha görmedim ama Jeff'le içmeyi sürdürdüm. yapacak başka bir şey yoktu.

her sabah hasta gidiyorduk işe...ikimize özel bir şakaydı sanki. her gece yine sarhoş oluyorduk. yoksul adam içmez de ne yapar? kızlar alelade işçilerle ilgilenmezler; doktorlar, bilim adamları, avukatlar, iş adamlarıdır onların avları. ancak onlar işlerini bitirdikten sonra sıra bize geliyordu -kullanılmış, deforme, hasta ve kaçıklar düşüyordu payımıza. bir süre sonra ıskartalara fit olmaktan da vazgeçiyordun. ya da vazgeçmeye çalışıyordun. içkinin yararı oluyordu. Jeff barları seviyordu, ben de onun hatırına takılıyordum. Jeff'in sorunu içtiği zaman kavga çıkarmaktan hoşlanmasıydı. bana bulaşmıyordu neyse ki. sıkı dövüşürdü, kendini korumayı biliyordu çok güçlüydü, o güne kadar tanıdığım en güçlü adamdı belki de. kabadayı filan değildi, ama içince sapıttıyordu. bir gece üç kişiyi hakladığına şahit oldum. arka sokakta yere serdiği üç kişiye bakıp ellerini ceplerine sokmuş, sonra bana dönüp, “Hadi, gidip bir şeyler içelim,” demişti.

kasılmamıştı.

en iyi akşamlar cumartesi akşamlarıydı tabii ki. pazar günleri akşamdan kalmalığımızı üstümüzden atabiliyorduk. genellikle yine sarhoş olur, akşamdan kalmalığımızı tazelerdik gerçi, ama hiç olmazsa o halde köle maaşı ile çalıştığımız ve bir gün kovulacağımız ya da ayrılacağımız işe gitmek zorunda değildik.

o cumartesi akşamı Green Light'ta içiyorduk, sonunda karnımız acıkmıştı. Çinli'nin yerine yürüdük, klas ve temiz bir yerdi. ikinci kata çıkıp arka masalardan birine oturduk. Jeff çok sarhoştı, abajurlardan birini devirdi. büyük bir gürültü kopararak yerde parçalandı abajur. herkes bize baktı. başka bir masaya servis yapan Çinli garson özellikle nahoş bir bakış attı bize.

“heyecanlanma,” dedi Jeff garsona, “hesaba ekle. öderim.”

hamile bir kadın vardı, gözlerini Jeff'e dikmişti. Jeff'in yaptığından ötürü çok mutsuz olmuş bir hali vardı. o kadar da vahim değildi aslında. garson bize servis yapmak istemiyor ya da bekletiyor, hamile kadında Jeff'e bakıyordu. iğrenç bir suç işlemiş birine bakar gibi.

“Ne var, güzelim? aşk mı çekiyor canın? arka kapıdan girerim istersen. yalnızlık mı çekiyorsun, bebeğim?” dedi Jeff kadına.

“kocamı çağıracağım. aşağıya indi, tuvalete. çağıracağım onu. gidip getireceğim. o sana gösterir!”

“ne gösterecek?” dedi Jeff, “pul koleksiyonunu mu? yoksa kelebek mi?”

“gidip çağıracağım onu! şimdi!”

“Hanımefendi lütfen,” dedim, “yapmayın. kocanıza ihtiyacınız vardır. lütfen çağırmayın.”

“çağıracağım,” dedi, “çağıracağım.”

kalktı, merdivene doğru koştu. Jeff peşinden koşup onu tuttu, çevirdi ve “aşağı inmenize yardımcı olayım,” dedi.

sonra çenesine bir yumruk yerleştirdi, kadın merdivenden aşağı yuvarlandı. midem bulanmıştı. köpeğin gecesi kadar korkunçtu.

“Tanrım, Jeff! hamile bir kadını merdivenden aşağı yuvarladın! bu hem ödleğe hem de aptalca! iki kişinin katilisin belki! neden bu kadar saldırgansın neyi kanıtlamak istiyorsun!”

“kapa çeneni,” dedi Jeff, “yoksa sıra sana gelir!”

delilik derecesinde sarhoştı, merdivenin başına oturup sallanmaya başladı. aşağıda kadının etrafına toplanmışlardı. kadın yaşıyordu anlaşılan, kırığı filan yoktu, ama bebeğin durumunu bilmek mümkün değildi. bebeğe zarar gelmemiş olması için dua ettim. sonra kadının kocası tuvaletten döndü, yerde yatan karısını gördü. olanları anlatıp Jeff'i gösterdiler ona. Jeff dönüp masaya doğru yürüdü. kadının kocası basamakları roket gibi çıktı. iri adamdı, Jeff kadar iriydi, onun kadar da genç. kızmıştım Jeff'e, onu uyarmadım. adam Jeff'e arkadan saldırıp boyunduruğa aldı. Jeff'in soluğu kesildi, yüzü kıpkırmızı oldu, ama gülümsüyordu aynı zamanda. bayılıyordu dövüşmeye. bir eli ile adamın başını kavradı, sonra diğer elini sırtına yerleştirip adamı havaya kaldırdı. Jeff adamı merdivene doğru götürürken adam Jeff'in gırtlığını sıkmaya devam ediyordu. Jeff merdivenin başında durdu, adamı iyice havaya kaldırıp boşluğa fırlattı. yuvarlanması sona erdiğinde hiç kıpırdamadı kadının kocası. oradan topuklamayı düşünmeye başlamıştım.

derken Çinliler dolanmaya başladı aşağıda. koşuşturup birbirlerine bir şeyle söylüyorlardı. aşçılar, garsonlar, patronlar. sonra koşarak yukarı geldiler. ceketimin cebinde cep viskisi vardı, masaya oturup eğlencenin tadını çıkarmaya karar verdim. Jeff onları merdivenin başında karşılayıp bir yumrukta geri yolluyordu. sayıları giderek artıyordu. nereden çıkmıştı bu kadar Çinli? Jeff, Çinlilerin sayı üstünlüğü karşısında biraz gerilemek zorunda kalmıştı, şimdi odanın ortasında seriyordu onları yere. Jeff'e yardım ederdim ama köpeği ve hamile kadını düşündükçe viskimi yudumlayıp gösteriyi seyrettim.

sonunda iki Çinli Jeff'e arkadan sarılmayı başardı, bir diğeri koluna yapıştı, biri de boynuna. bir karınca sürüsünün bir örümceği alaşağı etmesinden farksızdı. yere çökttiler onu, büyük gayret sarf ediyorlardı onu yerde tutmak için. dediğim gibi, o güne dek gördüğüm en güçlü adamlardan biriydi. onu yere yatırmışlardı ama debelenmesini engelleyemiyorlardı. arada sırada Çinlilerden biri görünmez bir gücün etkisi altındaymışçasına havaya uçuyor, toparlanıp yine Jeff'in üstüne atlıyordu. onu yakalamışlardı ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. mücadele sürüyor, Çinliler çok mutsuz görünüyorlardı.

şişemden bir yudum daha aldım, şişeyi cebime sokup yanlarına gittim.

“hareket etmesine engel olursanız işini bitirebilirim,” dedim. “sonra beni anamdan doğduğuma pişman edecek ama başka yolu yok.”

çömelip göğsüne oturdum.

“kımıldamasın! başını tutun! bu şekilde vuramam ona, hareket etmemeli! Allah kahretsin, sıkı tutun şunu! bir düzine adamsınız, yazıklar olsun! sıkı tutun! sıkı!”

yapamıyorlardı. Jeff sağa sola yuvarlanıp sallanıyordu. gücü tükenmek bilmiyordu. masaya dönüp oturdum, viskiyi yudumladım. beş dakika kadar devam etti.

sonra birden hareketsiz kaldı Jeff. kıpırdamıyordu. Çinliler onu tutup seyretmeye başladılar. ağlama sesi duydum. ağılıyordu Jeff! yaşlar akıyordu gözlerinden. yüzü bir göl gibi pırıl pırıldı. sonra haykırdı, ulurcasına, tek kelime;

“A N N E!”

o anda siren sesi duydum. ayağa kalktım, yanlarından geçip aşağı indim. yolda polisler çıktı karşıma.

“Yukarıda memur bey! acele edin!”

ön kapıdan usulca dışarı çıktım. ara sokağa sapıp koşmaya başladım. bir sonraki sokağa çıktığımda, hala siren sesini duyabiliyordum. odama gittim, perdeleri çektim, ışığı söndürdüm

şışeyi yatakta bitirdim.

Jeff pazartesi günü işe gelmedi. salı günü de gelmedi. çarşamba günü de. neyse, bir daha görmedim Jeff'i. Hapishaneleri de aramadım.

bir süre sonra devamsızlıktan kovuldum, kentin batı yakasına taşındım. Sears-Roebuck'ta depo sorumlusu olarak iş buldum. Sears-Roebuck'daki çocuklar akşamdan kalmıyorlardı, hayli terbiyeli ve narindiler. hiçbir şey rahatsız etmiyordu onları. yemeğimi yalnız yiyor, onlarla çok az konuşuyordum.

Jeff iyi bir insan değil di sanırım. çok hata yapıyordu, vahim hatalar, ama ilginç biriydi, yeterince ilginç. şimdi ya hapistedir ya da birileri onu öldürmüştür. onun gibi bir içki ortağı bulamayacağım. herkes uykuda, sağduyulu ve mülayim. arada sırada Jeff gibi bir orospu çocuğuna ihtiyaç duyuyor insan. ama şarkının dediği gibi.

-Nerede herkes?

ve Herb bir karpuz alıp karpuzu deler, içine patlattıktan sonra Talbot'u, küçük Talbot'u, karpuzu yemeye zorlardı. sabahın altı buçuğunda elma ve armut toplamak için kalkıyorduk ve sınıra yakındık ve iyi içi zihniyetiyle sadece olmuşları toplamaya çalışırken bombalar yeri sarsıyordu ve sonra işlemek -sabahları serin oluyordu- ve helada biraz haşış içmek için ağaçtan iniyorduk. olup bitenlerin ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu. biz yorgunduk ve umursamıyorduk; ülkemizden binlerce kilometre uzakta, yabancı topraklardaydık ve umursamıyorduk. bir çukur kazıp bizi içine atmışlardı sanki. yatak, yemek, üç kuruş maaş ve çalabildiklerimiz için çalışıyorduk. güneş bile olması gerektiği gibi değildi; ince kırmızı bir selofan tabakası kaplıydı sanki, ışınlar içinden geçemiyordu, bu yüzden sürekli hastalanıp insana kocaman o soğuk tavuklardan yedirmek dışında hiçbir şey yapmadıkları revire yatıyorduk. tavuklar lastikten farksızdı, orada oturup lastik parçalarını çiğnerken sümüğün burnundan yüzüne akar, koca götlü hemşireler üstüne osururlardı. o revir öyle berbat bir yerdi ki elma ve armut ağaçlarına dönmekten başka çareniz kalmazdı.

çoğumuz bir şeylerden kaçmıştık -kadınlardan, faturalardan, bebeklerden, hayattan. dinleniyorduk ve yorgunduk, hastaydık ve yorgunduk, bitiktik.

“ O karpuzu yemeye zorlamamalısın onu,” dedim

“Hadi ye,” dedi Herb. “Ye, yoksa kafanı koparırım!”

Küçük Talbot karpuzu dişledi, sessizce ağlayarak çekirdekleri ve Herb'in belini yuttu. Canları sıkılan insanlar delirmemek için böyle şeyler düşünürler. Ya da delirirler. Küçük Talbot bir zamanlar Amerika'da cebir öğretmenliği yapmış ama bir şeyler yolunda gitmemişi, şimdi bizimle aynı çukurdaydı ve belli karpuz yiyordu.

Azman herifin tekiydi Herb, elleri kürek gibi, kıvrıcık sakalı kapkara ve hemşireler gibi osuruk dolu. Kemerine taktığı deri kılıfta kocaman bir avcı bıçağı taşıyordu. İhtiyacı yoktu aslında, onsuz da öldürebilirdi birini.

“Yahu, Herb,” dedim, “neden gidip şu kıç kırık savaşa bir son vermiyorsun? Sıkıldım artık.”

“Dengeyi bozmak istemiyorum,” dedi Herb.

Talbot karpuzu bitirmişti.

“neden donuna bir göz atmıyorsun, belki üstüne sıçmışsındır?” dedi Talbot Herb'e.

“Bir kelime daha edersen kıç deliğini sırt çantanda taşırsın,” dedi Herb.

Sokağa çıktık, şort giymiş cılız kıçlı insanlardan geçilmiyordu; omuzlarında silah, bir karış sakal. Bazı kadınların bile sakal tıraşına ihtiyacı vardı. Her yere hafif bir bok kokusu sinmişti ve arada sırada BUUM-BUUM! Bomba sesleri. Nasıl bir ateş-kes antlaşması ise...

Yerin altında bir bara girip masalardan birine oturduk, ucuz şarap söyledik. Mum yakıyorlardı orada. Yere oturmuş birkaç Arap vardı; hülyalı ve kaygısız. Araplardan birinin omzuna bir kuzgun tünemişti, adam arada sırada avucunu havaya kaldırıyordu. Birkaç tane çekirdek vardı adamın avucunda. Kuzgun çekirdekleri hastalıklı bir şekilde gagalıyor, yutmakta zorlanıyordu. Tuhaf bir ateş-kes antlaşması. Tuhaf bir kuzgun.

Sonra 13-14 yaşlarında, menşei belirsiz bir kız gelip masamıza oturdu. Gözleri sütlü bir maviydi, sütlü bir mavi tahayyül edebiliyorsanız, ve zavallı yavrucak sırf göğüstü. Kolları, bacakları, bütün vücudu o göğüslerin uzantısıydılar sanki. Göğüsleri dünyadan daha iriydiler ve dünya bizi öldürüyordu. Talbot kızın göğüslerine baktı, Herb kızın göğüslerine baktı, ben kızın göğüslerine baktım. Son mucizeyle karşı karşıyaydık ve mucizelerin sona erdiğini biliyorduk. Uzanıp göğüslerinden birine elledim. Kendime hakim olamamıştım. Sıktım sonra. Kız güldü ve ingilizce konuştu.

“Seni azdırıyorlar, değil mi?”

Güldüm. Şeffaf, sarı bir elbise vardı üstünde. Mor sütyen ve külot; yeşil, yüksek topuklu ayakkabılar, iri ve yeşil küpeler. Yüzü cilalanmış gibi parlıyordu, teni açık kahverengi ile sarı arasındaydı. Ne bileyim? Ressam değilim. Göğüsleri müthişti. İlginç bir gün olacağı benzerdi.

Kuzgun havalanıp çarpık bir daire çizdikten sonra Arabın omzuna kondu yine. Ben oturmuş kızın göğüslerini düşünüyordum, Herb'le Talbot'u da: orada oluş nedenlerini bana asla anlatmamalarını, orada oluş nedenimi onlara asla anlatmamamı, kocaman birer sıfır oluşumuzu, düşünmemeye ve hissetmemeye çalışarak saklanmayı seçen ahmaklar oluşumuzu, ama yinede kendimizi öldürmeden hayata tutunuşumuzu. Aittik oraya. Sonra bulunduğumuz

sokağa bir bomba düştü ve masamızdaki mum devrildi. Herb mumu kaldırdı, ben kızı öptüm, göğüslerini yoğurarak. Aklımı kaçırmak üzereydim.

“Beni düzmek ister misin?” diye sordu.

Ücreti söylediğinde çok yüksek buldum. Meyve toplayıcıları olduğumuzu, meyveler bitince maden ocaklarında çalışmak zorunda olduğumuzu söyledim. Maden ocaklarında çalışmak hiç de eğlenceli değildi. Son çalıştığımız işte maden dağın tepesindeydi. Toprağı kazıp aşağı ineceğimize yukarı doğru dairesel tüneller çizmek zorunda kalmıştık. Tünelere dinamit yerleştirip bütün füyeleri tek bir füyeye bağladıktan sonra füyeyi ateşleyip koşmaya başlıyorduk. İki buçuk dakikan vardı uzaklaşmak için. Patlamadan sonra kürekle pisliği temizler ve aynı işlemi tekrarlardın. Maymun gibi merdivenlerden bir aşağı bir yukarı inip çıkıyordun. Arada sırada, patlamadan sonra bir el ya da bir ayak bulunurdu, gerisi yok. İki buçuk dakika biri için yeterli olmamış demektir. Ya da füyelerden biri bozuk çıkmış, erken patlamıştı. İmalat hatası, ama hatayı yapan umursamayacak kadar uzaktaydı. Paraşütle atlamaktan farksızdı, açılmadığında şikâyet etme fırsatın olmuyordu.

Kızla yukarı çıktım. Odanın penceresi yoktu, içeride mum yanıyordu yine. Yerde bir şilte vardı. Şilteye oturduk. Haşış piposunu yakıp bana verdi. Bir duman çekip iade ettim. O göğüslere baktım yine. Göğüslerin bir uzantısı olarak abuk bir görünümü vardı kızın. Suçtu neredeyse. Neredeyse, dedim. Hem göğüslerden başka şeylerde vardı. Amerika’da böylesini görmemiştim. Amerika’da böylesini zengin piçleri kapardı elbette, cılkı çıkıncaya kadar kendilerine saklar, sonra sıra bizimkilere gelirdi.

Ama beni uzaklaştırdıkları için Amerika’dan şikâyet edip duruyordum. Sürekli öldürmeye çalışıyorlardı beni orada, gömmeye. Larsen Castle adında şair bir dostum benim için bir şiir yazmıştı hatta; şiirin sonunda bir sabah bir kar yığını bulurlar, karı kürediklerinde altından ben çıkarım. “Larsen, orospu çocuğu,” demiştim ona, “avucunu yala.”

Sonra göğüslerdeydim, önce birini sonra diğerini emdim. Bir bebek gibi hissettim kendimi. Bir bebeğin kendini hissedeceğini sandığım gibi en azından. O göğüsleri sonsuza dek emebilirmişim gibi geldi bana. Kız şikayetçi değildi. O kadar güzeldi ki bir damla yaşa aktı gözümünden! Dingin bir sevinç damlası. Yelkenlerim şişmişti, süzülüyordum. Tanrım, öğrenmenin sonu yoktu! Ben bacak hastasıyım, gözüm ilk bacaklara gider. Arabadan inen bir kadın görünce elim ayağıma dolanır. Ne yapacağımı bilemem. Arabadan inen bir kadın getirin gözünüzün önüne! BACAKLARI açılmış! KALÇASINA KADAR! Dayanılmaz! Naylon çoraplar, jartiyer... MERHAMET! Bir baltayla yere serin beni! -evet bacaklara hiç dayanamam. Şimdi de göğüs emiyordum. Güzel.

Göğüslerini alttan kavrayıp kaldırdım. Tonlarca et. Ağzı ve gözleri olmayan bir et yığını. ET ET ET. Ağzıma tıktırıp cennete uçtum.

Sonra ağzındaydım ve mor külotunu indiriyordum. Sonra girdim. Buharlı gemiler geçti karanlıkta. Filler sırtıma ter püskürttü. Mavi çiçekler titreşti rüzgarda. Tiner yandı. Musa geçirdi. Yeşil bir tepeden bir tüp yuvarlandı aşağı. Bitmişti. Uzun sürmemişti. Adam sen de. Boşver.

Küçük bir tas alıp yıkadı beni, sonra giyinip aşağı indim. Herb ile Talbot bekliyorlardı. Kaçınılmaz soru:

“Nasıldı?”

“Bildiğiniz gibi.”

“Ne yani, memelerini düzmedin mi?”

“Allah kahretsin! Bir yerde çuvalladığımı biliyordum.”

Herb yukarı çıktı. “Onu öldüreceğim,” dedi Talbot bana. “Bu gece uykusunda. Kendi bıçağı ile.”

“Karpuz yemekten mi usandın?”

“Oldum olası sevemedim şu karpuzu.”

“Kıza yazılacak mısın?”

“Deneyeyim bari.”

“Ağaçlarda meyve kalmaz yakında. Maden ocaklarının yolu görünüyor.”

“Herb osuruklarıyla tünelleri kokutmayacak hiç olmazsa.”

“Evet, unuttum. Onu öldüreceksin.”

“Bu gece. Kendi bıçağı ile. Ağzından kaçırmazsın, değil mi?”

“Beni ilgilendirmez. Hem aramızda bir sır bu.”

“Sağol.”

“Üstünde durmaya değmez.”

Sonra Herb aşağı indi. Basamaklar sarsılıyordu altında. Her yer sarsılıyordu. Bombalar bile fark edilmiyordu o inerken. Sonra Herb bombalandı. Sesli. ZOOORRRT. Sonra da kokusu geldi. Duvara yaslanmış uyuyan Araplardan biri uyandı, küfür etti ve kendini dışarı attı.

“Memelerine patlattım,” dedi Herb. “Çenesinin altında bir bel denizi oluştu. Ayağa kalktığı anda beyaz bir sakal gibi duruyordu çenesinde. İki havluyla ancak silebildi sakalını. Beni yarattıklarında kalıbımı fırlatıp atmışlar.”

“Seni yarattıklarında sifonu çekmeyi unutmuşlar,” dedi Talbot.

Herb sırtlamakla yetindi. “Kızı deyecek misin, tarla faresi?”

“Hayır. Vazgeçtim.”

“Korktun, ha? Şaşırmadım.”

“Hayır, aklım başka yerde.”

“Birinin çükündedir mutlaka.”

“Haklısın. Bana bir fikir verdin.”

“Pek öyle kafa yoracak bir şey yok, ağzına alırsın olur biter.”

“Bu değildi aklımdaki.”

“Öyle mi? Nedir peki? Arkadan almak mı?”

“Görürsün.”

“Görürüm demek. Başkasının çüküyle ne yaptığından bana ne?”

Talbot güldü.

“Bizim minik tarla faresi kafayı yemiş. Fazla karpuz yemekten herhalde.”

“Olabilir,” dedim.

Biraz daha şarap içtik. Tatil günümüzdü ama paramız bitmişti. Geri dönüp ranzalarımıza uzanmaktan ve uykuyu beklemekten başka çaremiz yoktu. Geceleri serin oluyordu ve ısıtma yoktu, iki ince battaniye veriyorlardı sadece. Bütün elbiselerini battaniyelerin üstüne yığıyordun -ceket, şort, havlu, her şey. Kirli elbiseler, temiz elbiseler, ne varsa. Ve Herb osurduğunda her şeyi başına çekiyordun. Geri dönüyorduk ve ben hüzünlenmiştim. Elimden bir şey gelmiyordu. Elmalar umursamıyordu, armutlar umursamıyordu. Amerika bizi fırlatıp atmış ya da biz kaçmıştık. İki sokak ileride bir okul otobüsüne bomba isabet etmişti. Çocuklar piknikten dönüyorlardı. Çocuk parçaları saçılmıştı her yere. Kan gölüydü ortalık.

“Zavallı çocuklar,” dedi Herb, “asla düzülmeyecekler.”

Düzülmüşlerdi bence. Yürüdük.

Tren istasyonunun yanındaki bar bir yılda altı kez el değıştirdi. Striptiz barı iken bir Çinli devrıldı, sonra bir Meksikalı, sonra bir sakat, ben orada oturup aralık kapıdan tren istasyonundaki saat kulesini seyretmeyi severim. Fena bar değildir kadın yoktur bir kere. Sadece bir grup tapyoka meraklısı ile birkaç badmington oyuncusu, bana bulaşmazlardı. Genellikle televizyondaki sıkıcı maçı seyrederlerdi. İnsanın odasında içmesi çok daha iyidir elbette, ama yılların deneyimiyle dört duvar arasında bir başına oturmanın da bir sınırı olduğunu, bir yerden sonra dört duvarın seni öldürmekle kalmayıp seni öldürmelerine de yardımcı olacağını öğrenmiştim. Düşmanı kolay zaferler sunmanın alemi yoktu. Yalnızlıkla kalabalık arasındaki hassas dengeyi kurmak -ışın sırrı buradaydı, akıl hastanesine düşmemenin sırrı.

Neyse, barda oturmuş pinekliyorum ve bir Meksikalı gelip kesintisiz gülümsemesi ile yanıma oturuyor.

“3.000 dolara ihtiyacım var. Bana 3.000 dolar tedarik edebilir misin?” diye soruyor.

“Çocuklar bu aralar sıkışık -bir süre için. Son zamanlarda başları sık belaya girmiş.”

“Ama ihtiyacım var.”

“Hepimizin ihtiyacı var. Bana bir bira ısmarlasana.”

Kesintisiz gülümseyen Meksikalı bana bir bira ısmarladı.

a) benimle kafa buluyor.

b) kafayı yemiş.

c) borumu üflemek istiyor.

d) aynasız.

e) dünyadan haberi yok.

“Bir ihtimal sana 3.000 dolar bulabilirim,” diyorum.

“Umarım. Ortağımı kaybettim. Kasa açmakta üstüne yoktu. Gürültü patırtı çıkarmadan mis gibi açardı kasaları. Ben kilidi balyozla kırıp deliği dinamitlemek zorundayım. Felaket gürültü çıkıyor. İyi bir kasa hırsız buluncaya kadar 3.000 dolara ihtiyacım var.”

İyice eğilip alçak sesle söylüyor bana bunları, aman kimse duymasın vaziyeti.

“Kaç yıldan beri polislik yapıyorsun,” diye soruyorum.

“Yanlış anladın. Öğrenciyim ben. Gece okuluna gidiyorum. İleri trigonometri kursu.”

“trigonometri kursuna devam edebilmek için kasa hırsızlığı yapman mı gerekiyor?”

“Elbette. Okulu bitirince birkaç kendi kasam, Beverly Hills’de bir evim olacak, ayaklanmalardan uzak.”

“dostlarım bana sözcüğün Ayaklanma değil de İsyan olduğunu söylüyor.”

“ne tür dostların var?”

“her tür dostum var ve hiç dostum yok. İleri kalkülüse geldiğinde ne demek istediğimi daha iyi anlarsın. Uzun bir yol var önünde henüz.”

“3.000 dolara da bu yüzden ihtiyacım var zaten.”

“3.000 dolar 35 gün sonra 4.000 dolar demektir.”

“kaçmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?”

“bugüne kadar kimse kaçamadı, ne demek istediğimi anladıysan?”

İki bira daha geldi. Televizyona baktık.

“kaç yıldan beri polislik yapıyorsun?” diye soruyorum yine.

“keser misin? Peki, ben SANA bir şey sorabilir miyim?”

“hıhımm,” diyorum.

“iki hafta önce bir gece tek başına yürürken gördüm seni, yüzün kan içindeydi, gömleğine de bulaşmıştı, beyaz bir gömlek. Sana yardım etmek istedim ama nerede olduğunu bilmez bir halin vardı. Korktum; sendelemiyordun ama düşte gibiydin. Sonra bir telefon kulübesine girdiğini gördüm, sonra da bir taksi seni aldı.”

“hıhımm,” diyorum.

“sen miydin?”

“galiba.”

“n’oldu?”

“şanslıydım.”

“ne?”

“tabii. Biraz hırpaladılar sadece. Suikastlar Çağı’nda yaşıyoruz. Kennedy. Oswald. Doktor King. Che G. Lumumba. Hatırlayamadıklarım da var. Şanslıydım. Öldürmeye degecek kadar önemli değilim.”

“kim yaptı bunu sana?”

“herkes.”

“herkes mi?”

“hıhımm,”

“King meselesine ne diyorsun?”

“tam ödle işi, Jul Sezar’dan bu yana gerçekleştirilen bütün suikastlar gibi.”

“zenciler haklı mı sence?”

“ben bir zencinin elinden ölmeyi hak ettiğimi düşünmüyorum, ama öyle düşünen bazı sapık beyazlar var. Bence Siyah Devrimin en iyi yanı DENEMELERİ; beyazlar artık denemiyor bile. Bütün bunların 3.000 dolarla ne ilgisi var?”

“bana bazı bağlantıların olduğunu söylemişlerdi, paraya ihtiyacım var, ama sen kaçığın tekisin bana kalırsa.”

“FBI mı?”

“efendim?”

“FBI’dan mısın?”

“sen paranoyak mısın?” diye soruyor.

“elbette. Akli başında herkes kadar.”

“kafayı yemişsin sen!” taburesini geriye itiyor, kalkıyor ve dışarı çıkıyor. Teddy, barın yeni sahibi, bir bira daha getiriyor.

“Kimdi o?” diye soruyor.

“kafa bulmaya çalışan bir dangalak.”

“yok ya?”

“evet. Bende onunla biraz kafa buldum.”

Teddy etkilenmemiş görünerek uzaklaşıyor, ama barmenler öyledir genellikle. Birayı bitirip çıkıyor, ahır andıran Meksika barına giriyorum. Beni öldürmek istemişlerdi orada. Berbat bir oyuncuydum içtiğim zaman. Beyaz, sorunlu ve rahat olmak iyi histi. Hatun yanıma geldi. Barmaid. Yüzünü hatırladım. Orkestra “Mutlu Günler Geri Geldi” parçasına girdi. Bana parmak gösteriyorlardı. Sustalıdan iyidir.

“Anahtarlarımı geri istiyorum.”

Elini önlüğünün cebine sokuyor (çok hoş görünüyor önlüğü ile; önlük kadınlara yakışır; bir gün sadece önlük giymiş bir kadını düzeceğim) anahtarlarımı çıkarıp barın üstüne fırlatıyor - araba anahtarı, ev anahtarı, beynimin anahtarı.

“Dün gece döneceğini söylemiştin.”

Etrafıma bakıyorum, barın üstüne sızmış 2-3 kişi var sadece. Başlarının üstünde sinekler uçuşuyor, cüzdanları gitmiş. Keriz tuzağı. Gringolar bunu hak ediyor, ben hariç. Meksikalılar serin kanlıydılar -topraklarını çaldık ama onlar nefeslilerini çalmayı sürdürdüler.

“Dönmeyi unuttum,” diyorum.

“İçki benden.”

“eyvallah. Askerlere Noel fıkraları anlatan bir Bob Hope olduğumu farzet. Bir keriz içkisi. Kuvvetli olsun.”

Gülüyor ve zehiri hazırlamak üzere uzaklaşıyor. İşini kolaylaştırmak için başımı çeviriyorum. İçkiyi önüme koyuyor.

“Hoşlandım senden,” diyor. “bir kere daha düzmek isterim seni. Yaşlı biri için iyi numaralar çekiyorsun.”

“teşekkür ederim. Beyaz peruğun beni tahrik ediyor da ondan. Sapıgım ben: yaşlı kadınlara öykünen genç kızlar ve genç kızlara öykünen yaşlı kadınlar beni tahrik eder. Jartiyer severim, topuklu ayakkabı severim, şeffaf pembe külot severim, bütün bayağı tuzakları severim.”

“yarıgımı beyaza boyadığım bir numaram var.”

“mükemmel.”

“zehirini iç.”

“ha, evet. Teşekkür ederim.”

“bir şey değil.”

Keriz içkisini içiyor ama onları kandırıyorum; dışarı çıkıyor ve dört ayak üstüne düşüyorum, Sunset bulvarı'nda müşteri bekleyen bir taksi. Biniyorum, eve vardığımda zor ödüyorum taksiciye parasını. Kapıyı açıyorum, kapattığımda yarı felçliyim. Beyaz bir yarık. Beni düzmek istemişti, şüphe yok. Kanepeye uzanıyorum ve evet, 3.000 dolar, kim istemez ki, düşüncesi dışında donmuşum. Faizin ve olası ölümün canı cehenneme. 35 gün. Kaç kişi 35 özgür gün yaşamıştır ki hayatında? Sonra ortalık öyle bir karardı ki kendi sorumu yanıtlayamadım.

Hıhımm.